

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOELLE W. IHLI

BESTSELLING AUTHOR OF ASK FOR ANDREA

SUCH
QUIET
GIRLS

A THRILLER

"A taut, gripping, all-consuming thriller that will have
your heart in your throat with every page."

—LISA REGAN, *USA TODAY* BESTSELLING AUTHOR
OF THE DETECTIVE JOSIE QUINN SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NE KADAR SESSİZ KIZLAR.

NOELLE W. IHLI

Dynamite Books tarafından 2025'te yayımlandı

© Noelle West Ihli

www.noellewihli.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, aşağıdakiler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez

Dynamite Books'un önceden yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemlerle, aşağıdaki durumlar hariç eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar söz konusu olduğunda. İçin izin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü," adresine info@dynamitebookspublishing.com

Gerçek olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

ASIN: B0DQLQCBRZ

İlk baskı, Nisan 2025 Kapak

tasarımı Damonza

BÖYLE SESSİZ KIZLAR İÇİN ÖVGÜ

"Bu dehşet verici ve nefes kesici gerilim romanında Noelle Ihli'nin romanlarından sevdiğimiz her şey var: gerçek suçlardan esinlenen hikâyeler ve cesur, unutulmaz kahramanlar. *Sessiz Kızlar* gerilim konusunda tam bir ustalık sınıfı. Her bir sayfasına bayıldım."

-Faith Gardner, *Hiç Olmadığı Gibi* kitabının yazarı

"*Sessiz Kızlar* gerilimi o kadar yükseltiyor ki sizi terletecek. Bu gergin, sürükleyici, her sayfada kalbinizi mümkün olan en iyi şekilde boğazınızda hissedeceğiniz bir gerilim romanı. Karakterler inanılmaz derecede iyi yazılmış ve karmaşık. Ihli, her bir karakterin kalbindeki ve zihnindeki çok insani, içgüdüsel çatışmaları zekice keşfederken okuyucuların duygu ipinde yürümesini sağlıyor. Çarpıcı. Bu kitabı kaçırmayın."

-Lisa Regan, Dedektif Josie Quinn serisinin *USA Today* ve *Wall Street Journal* çöksatan yazarı

"Bir sonraki sinir bozucu, nabız hızlandırıcı tüm gece süren saplantınıza merhaba deyin! *Sessiz Kızlar*, Noelle W. Ihli'nin gerilim romanlarından tanıdığınız ve sevdiğiniz tüm gerilimi, ters köşeleri ve duygusal bağları sunuyor."

-Daniel, Avid Readers Club

"Gerilim katmanları arasında duygusal bir yolculuk ve sinir bozucu bir gerilim. Tüm süre boyunca koltuğumun kenarındaydım."

-Steph Nelson, *The Final Scene* kitabının yazarı

"Hem güzel hem de acımasız olan *Sessiz Kızlar*, akıl almaz koşullar karşısında insan ruhunun kalıcı gücünün bir kanıtı. Beni karakterlerle birlikte nefes nefese bıraktı."

-Caleb Stephens, *If You Lie* kitabının yazarı

İçerik uyarısı: Bu kitap çocukların tehlikeye atılması, çocukların kaçırılması ve aile içi istismar içeren sahneler içermektedir.

*Luke ve Max için.
Senin için dalgalara doğru yüzerdim.*

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24

25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

YAZARIN NOTU

YAZAR HAKKINDA BİLGİLER

JESSA

Soph başka bir kabus daha gördü.

Mesajda sadece bu yazıyordu.

Kontağı kapattığımda okul sonrası kreş otobüsü titredi ve nasıl hissettiğimi çok iyi özetleyen bir iç geçirdim: cehennem gibi yorgun, hiçbir yere gitmiyor.

Emniyet kemerimi çözdüm, koridora doğru eğildim ve telefonumu gereğinden fazla bir güçle üzerinde MS yazan bölmeye ittim. JESSA.

Kız kardeşimin bana hecelemesine gerek kalmadan o üç noktaların ne anlama geldiğini tam olarak biliyordum.

Kızım Sophie, *benimle* ilgili bir kabus daha gördü.

Bir nefes verdim ve sürücü koltuğuna oturup Northridge İlkokulu'nun ana binasının çift kapısına baktım. İlk pikabım için erken gelmiştim ama zar zor.

Bakışlarımı tekrar otobüs kapısının hemen içine, tırabzanın üzerine yerleştirilmiş olan dörde dört sıralı bölmelere çevirdim. Her bölmenin küçük bir pleksiglas kapısı vardı ve son zil çalar çalmaz ilkokulun parlak mavi kapılarından içeri dalacak öğrencilerin her birine ait bir isimle etiketlenmişti.

Kabinlerin tepesine sabitlenmiş bir tabelada, Parlak Başlangıçlar Çocuk Bakım Merkezi logosunun üzerinde yaylanan sevimli, kıvrıkcık mor yazı tipinde "BU OTOBÜS TELEFON YASAK BÖLGEDİR!" yazıyordu: sevgiyle ve doğrudan güneşe bakan bir grup çocuk.

"Çok parlak," diye mırıldandım kendi kendime, bu hafta her gün yaptığım gibi. Çocuk bakım merkezinin yakında yeni bir otobüs filosu alması gerekiyordu. Belki yeni bir logo da yaptırırlardı.

Bu işe başladığımda -sadece bir hafta önce- çocuk bakım merkezinin otobüs şoförleri için katı bir telefon yasağı politikası olduğunu öğrenmiştim

ve öğrenciler. Bu benim için sorun değildi ama ilkokulda kaç çocuğun telefonu olduğunu görünce şaşırmıştım. Birinci sınıflardan birinde. Üçüncü sınıfların ikisinde. Dördüncü sınıflardan biri hariç hepsinde.

Dolaplara yan gözle baktım ve üzerinde MS yazan kutuya uzanmayı düşündüm. Lisa'nın mesajına hızlı bir cevap yazmak için JESSA. Kız kardeşime Soph'un nasıl olduğunu sormam gerektiğini biliyordum. Rotamdan sonra eve uğrayıp uğrayamayacağımı öğrenmeliydim. Akşam yemeği için pizza getirmeyi teklif edebilirdim. Ya da sadece dokuz yaşındaki kızımın kâbusuyla ilgili detayları sorabilirdim.

Yapılacak doğru şey buydu. İyi annenin yapması gereken şey. Gerçi son zamanlarda bu konuda gerçekten berbatım.

Sophie'nin koruyucu aile sistemine dahil edilmek yerine Lisa'yla birlikte yaşayabilmiş olmasını takdir ediyordum. Ama yine de son üç yıldır telefon oyunu oynar gibi kızımın iyiliğini sormak zorunda kalmam canımı yakıyordu.

Bu yüzden telefonu gözüne bıraktım ve sürücü koltuğuna geçip boynumu bükerek dikiz aynasına baktım, böylece öğleden sonraki sert ışıktaki kendi yüzümü inceleyebildim. Sonra gözlerime ulaşmayan bir gülümsemeyi zorladım ve üç ay önce Idaho'ya geri dönmeden hemen önce kestirdiğim kalın perçemin altında biriken ter tanelerini sildim.

Kâkül bir başka hataydı.

Daha taze, daha genç olmaya çalışıyordum. İkisi de olmadı. Savurganlık yaparak aldığım "lüks maun" kutu boyasıyla birleşince, kaküller eski sarı, ortadan ayrılmış saçlarımın üzerine çok parlak kırmızı bir peruk takmışım gibi görünmeme neden oldu. Saç kesimi işinden önce otuz sekiz yaşımın her günü gibi görünüyordum. Şimdi ise en az kırklı yaşlarımın ortasında mıyım gibi görünüyordum.

Belki de Soph'un kâbus görmesinin nedeni saç rengimdir, diye umutla düşündüm. Çünkü eskisinden çok farklı görünüyordum.

Bu düşünceyi, ona gerçekten bağlanamadan kendimden uzaklaştırdım. Daha iyi biliyordum. Sebep bu değildi.

CLANG.

"Kahretsin." Okul gününün bittiğini duyuran -zilden çok gong-sesiyle irkildim. Kalbimin hızla çarpmasına ve midemde fokurdayan endişeye aldırmadan anahtarı kontağa geri soktum.

Otobüsün kapılarını açmak için kolu çekerken yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışarak nefesimin altından "Sadece üstesinden gel," diye fısıldadım. İşteki bir haftanın ardından, hantal otobüsün ve çocukların üstesinden gelebileceğime dair kendime daha çok güveniyordum. İlk gün neredeyse panik atak geçiriyordum, bu yüzden biraz güven bile ilerlemeydi.

"Merhaba Bayan Jessa," diye mırıldandı kumral saçlı ve çilli küçük bir çocuk otobüse binerken, gözleri hız göstergesinin yanındaki isimliğime takıldı.

"Merhaba Ked," dedim telefonunu hangi bölmeye koyduğunu görür görmez. *Ked*. Kim çocuğuna bir ayakkabının adını verir ki?

Dağınık siyah bukleli iki küçük kız kaldırımdan aşağı fırladı ve Ked'in ardından otobüse bindi. Sırık gibi bir altıncı sınıf öğrencisi olan Sage ve onun birinci sınıftaki kız kardeşi -ve gölgesi- Bonnie.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve bakışlarımı kaçırdım. Uzun saçları, çilleri ve kalın pembe gözlükleriyle Bonnie, benim Sophie'min geri sarılmış bir versiyonu olabilirdi. Sage, küt saç kesimi ve delinmiş kulaklarıyla, ileri sarılmış versiyonu gibi görünüyordu.

"Merhaba Sage, merhaba Bonnie," diye cıvıldadım, isimlerini hatırladığım ve neşeli görüldüğüm için kendimle gurur duyuyordum.

Sage beni tamamen görmezden gelerek kız kardeşine "Rose'la otur," dedi. Sonra ön koltuğa oturdu ve sırt çantasını yanındaki boşluğa yerleştirdi.

"Ama ben *burada* oturmak istiyorum," diye sızlandı Bonnie.

Sage sanki kendisinden bir böbreğini bağışlaması isteniyormuş gibi içini çekti. "Ben *kurtarmak*."

"Bayan Jessa koltukları kurtaramayacağımızı söyledi. Bu kurallara aykırı," dedi Bonnie muzaffer bir edayla.

Arkasında, otobüsün basamaklarında oturan sarışın, çanak kesimli küçük bir kız başıyla onayladı. "Evet, koltukları kurtaramazsın, Sage."

Bu teknik olarak doğrudu ama bu kuralı nasıl uygulayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Eğitimim bunu kapsamıyordu ve Sage'in yüzünde tartışmak üzere olduğunu gösteren meydan okuyan bir ifade vardı. Ben de

"Sage, telefonunu bölmeye koy. Bonnie, neden bugün başka bir yere oturmuyorsun?"

Bonnie'nin kahverengi gözleri büyüdü ve bu bakışı biliyordum. Bir şeyler değişmediği takdirde ağlamaya başlayacaktı. "Ama... Ona kilden insanımı göstermek istiyorum," diye fısıldadı. "Bugün sanat dersinde yaptık onları."

Sage gözlerini devirip pembe telefonunu üzerinde adı yazan bölmeye yerleştirmek için ayağa kalkarken ona yalvaran bir bakış attım. *Hadi ama evlat. Sadece lanet otobüsü sürmek istiyorum. Ve bunu gerçekten yapmak bile istemiyorum.*

Beni şaşırtarak, yumuşadı.

Bonnie yanından geçip sıraya otururken Sage gözlerini devirerek, "Peki," diye mırıldandı. "Kil insan nedir ki zaten?"

Bölmelerdeki tüm telefonlar sayıldığında - o gün okula gelmeyen iki öğrenci hariç - devasa yan aynayı kontrol ettim ve kaldırımın kenarında öğrencilerini veli almak için bekleyen rastgele bir öğretmenle göz göze geldim.

Ona el salladım ve biraz fazla coşkulu bir şekilde gülümsedim. Başını eğip el salladı ama karşılık vermedi.

Kahretsin. Otobüsü vitese taktım ve planladığımdan daha hızlı bir şekilde kaldırımdan uzaklaştım. Mantıksız düşünceler akışı, biri bana her tuhaf baktığında olduğu gibi gelmeye devam ediyordu.

İş başvurusunda yalan söylediğini biliyor. Ne yaptığını biliyor.

Ayağımı gazdan çektim ve paniği bastırdım. *Sakin ol. O bir öğretmen, medyum değil.*

Aynaya bir kez daha bakma riskini aldığımda, öğretmen küçük bir çocuğun sırt çantasında bir şey bulmasına yardım etmekle meşguldü.

Zorla derin bir nefes aldım ve gözlerimi tekrar

Yol.

"Bayan Jessa sürücüler gibi Anne," Bonnie mırıldandı için Sage,

kil insanları hakkındaki konuşmasını yarıda kesti.

"Anneler böyle araba kullanır," diye karşılık verdi Sage kesin bir ifadeyle.

Ağzımdan kaçan kahkahayı gizlemek için öksürdüm ve kırsal otoyola dönerken hızımı kontrol ettim.

Bright Beginnings okul sonrası çocuk bakım ve eğlence merkezi, Northridge'den arabayla otuz dakikalık bir mesafedeydi ve Southridge İlkokulu'ndan ikinci alışverişim için yolumdan sapmam gerekiyordu. Sıcak bir öğleden sonraydı, ancak klima açıkken ve çocuklar güvenle yüklenmişken, yolculuk artık neredeyse keyifliydi. Idaho'da büyümüştüm ama uzun süredir eyalet dışında olduğum için buranın çalılık güzelliğini ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Pek çok insan "çirkin" kahverengi dağ eteklerinden şikayet ediyordu ve bu dağ etekleri yeşil kümeler halinde çimenleri kırıyordu ama bu manzara bana hem çok tanıdık hem de çok vahşi geliyordu.

Hantal sürücü koltuğunda biraz daha dik oturdum ve çocuklara baktım, yarım saniyeliğine kendimi normal hissetmeme izin verdim. Yarı zamanlı bir işi olan sıradan bir anneymişim gibi davranıyordum. Sophie'min, kız kardeşimin evine giden başka bir otobüse binmek yerine arkamdaki çocuklardan biri olduğunu düşündüm.

Yola çıktığım her seferde, internette okuduğum "Evde Deneyebileceğiniz 9 Terapi Hilesi" başlıklı blog yazısındaki mantrayı uyguladım.

Geçmişimi kabul ediyorum, bugünümü anlıyorum ve geleceğime umutla bakıyorum.

Daha otoyolun nehri kestiği çıkışa varmadan bu cümleyi tekrarlamaktan vazgeçtim ve Boise'e doğru geri döndüm.

Hiçbirini kabul etmedim.

Başımı sallayarak dikkatimi tekrar yola verdim ve otoyoldan boş ilçe otoyoluna döndüm. İkinci ve son bakım sonrası teslim alacağım öğrenci Southridge İlkokulu'ndan sadece bir öğrenciydi ve bu da taşraya doğru on dakikalık bir sapma anlamına geliyordu. Bu rotayı ilk kez kullandığımda kaybolmuştum, panik içinde kırsal yolların kıvrımlarında dolanıyordum, yol tarifi almak için telefonumu yuvasından çıkaramayacak kadar paranoyaklaşmışım. Çocuklardan biri kesinlikle anlatırdı.

Bright Beginnings'in yakında yeni bir otobüs filosuna (gösterge paneli navigasyonuyla birlikte) kavuşacağı söyleniyordu. Ancak şimdilik şoförlerin rotalarını bilmeleri bekleniyordu.

Uzakta, yolun ortasında turuncu bir tabela duruyordu. Yol inşaatı var mıydı? Bunu söylemek için çok uzaktaydı.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım ve otobüsü biraz ittim
Daha hızlı. Bu noktada, tüm hayatım bir dolambaçlı yoldan ibaretti. En son
yaptığım şey
ihtiyaç duyulan bir başkasıydı.

2

SAGE

Ama annem dedi ki-"

Bonnie'ye bildiğim en pis bakışı attım ve otobüsün penceresinden dışarı bakmak için yana doğru eğildim, bunu yapmak beni her zaman araba tutmasına neden olsa da.

Annemin ne dediğini zaten biliyordum. Bonnie doğduğundan beri aynı şeyi söylüyordu. *"Hadi, Sage. Bonnie'nin peşini bırak."* Ya da, *"Kardeşine iyi bak, Sage."* Ya da, *"Arkadaşlar gelip geçicidir, ama kız kardeşler ömürlüktür."*

Şaka annemdeydi. Hiç arkadaşım yoktu, çünkü büyükbabamın Alzheimer'ı kötüleştiğinden ve okuldan sonra bize bakamadığından beri her günümü Bonnie ve bebeklerle birlikte aptal kreş otobüsünde geçiriyordum. Mia beni gerçekten kızdırmak istediğinde oyun alanında böyle derdi. *"Bonnie ve bebekler."* Sanki "Kidz Bop "ta duyabileceğin bir cover grubuymuş gibi.

Bright Beginnings otobüsündeki en yaşlı çocuk tam iki yaş farkla bendim. Ve geçen yaz birdenbire ortaya çıkan ve beni altıncı sınıfın en uzun öğrencisi yapan uzun, sıska bacaklarımla daha da yaşlı görünüyordum. Büyükbabam her zaman altıncı sınıfın ilkokulun bir parçası olmaması gerektiğini söylerdi. O çocukken böyle değildi. Ben de ona katılıyordum. Gelecek yıl okuldan sonra Bonnie'yle birlikte Bright Beginnings kreşine gitmeyecek olmamın tek nedeni nihayet on iki yaşına girecek ve ortaokula başlayacak olmamdı. Ve Bright Beginnings bile on iki yaşın kreş için çok büyük olduğunu biliyordu.

Bugün yüzme günüydü, ki genelde en sevdiğim gündü. Kapalı havuzdaki mavi kıvrımlı kaydırak o kadar hızlı gidiyordu ki, dikkatli olmazsanız mayonuz poponuz kadar çıkıyordu. Ve en iyisi de, gerçekten yüzebilen büyük çocuklar küçüklerden ayrılıyordu.

sıg havuzda kalmak zorunda olan çocuklar. Ama geçen hafta Bonnie, Kenan adında bir üçüncü sınıf öğrencisi tarafından kaydırdıktan aşağı itilmişti. Bu yüzden bu hafta annem onunla bebek havuzunda kalmamı istedi. Kaydırak yok.

Pencereden dışarı bakmaya devam ettim ve Bonnie'nin söylediklerinin geri kalanını duymazdan gelerek, otoyoldan çıktığımızda dağ eteklerinin uzun kiraz ağaçları sıralarına dönüşmesini izledim. Dallarda artık meyve yoktu. Emmett'teki kiraz festivali geçen ay yapılmıştı ve hasat bitmişti. Ama burnunuzu otobüsün camının aralığına dayarsanız, toplanmayı kaçırmış son olgun meyvelerin kokusunu alabilirdiniz.

Bonnie aniden, "Bayan Jessa, Bay Edward'dan daha iyi," dedi ve bana o kadar yaklaştı ki, hafif, tatlı kiraz kokusunun yerini öğle yemeğinde yediği fıstık ezmeli ve ahududu reçelli sandviç aldı. Çenesinde hâlâ küçük bir kırmızı leke görebiliyordum.

"İyi biri olup olmadığını nereden biliyorsun?" Omzumu kamburlaştırıp burnumu tekrar pencere aralığına dayayarak mırıldandım. "Sadece koridoru kapattığın için yanıma oturabileceğini söyledi." Yine de Bonnie haklıydı. Herhangi biri Bay Edward'dan daha iyiydi. Geçen yılın sonunda Rose'un beslenme çantasındaki elmayı düşürmesi ve elmanın otobüsün koridoruna yuvarlanıp frenin altına sıkışması onu ağlatmıştı. Yolun kenarına çekmiş ve sanki bunu bilerek yapmış gibi bağırmaya ve küfretmeye başlamıştı. Parçalanmış elmanın parçalarını toplayıp koridora fırlatmaya çalışırken, "*Allah aşkına,*" diye söylenmeye devam etti. "*Lanet olsun.*"

Daha önce hiçbir yetişkinin, hatta büyükbabamın bile böyle bir küfür kombinasyonu kullandığını duymamıştım ve başka bir gün olsa gülerdim ama sesi çok kızgın ve kabaydı. Otobüsteki tüm çocuklar sessizleşmişti ve bu neredeyse hiç olmamıştı. Bu Bay Edward'ı son görüşümüzdü, yani bu kesinlikle kovulduğu anlamına geliyordu.

Bonnie yanımdaki bankta kıpırdandı. Beni şaşırtarak Bay Edward ya da Bayan Jessa hakkında başka bir şey söylemedi. Onun yerine, "Neden duruyoruz?" diye sordu.

Doğrudum ve otobüsün ön camından dışarıyı görebilmek için öne doğru eğildim. Hâlâ kiraz bahçelerine doğru gidiyorduk ve

Amber Jensen'ı almak için Southridge İlkokulu'na gidiyorduk. Ama yavaşlıyorduk. Burada hiç yavaşlamadık.

Sonra, meyve bahçesinin içinden geçiyormuş gibi görünen toprak bir yolu işaret eden oklu büyük turuncu DETOUR tabelasını gördüm.

Tabelanın biraz ilerisinde, yolun kenarına park etmiş büyük beyaz bir minibüs vardı. Yan tarafında "HIZLI SERVİS" yazıyordu.

O minibüste bana tuhaf gelen bir şeyler vardı. Neredeyse Bonnie'ye mekiğin şu anda çok hızlı bir mekik olmadığına dair bir şaka yapacaktım ama ona hala kızgındım, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum.

Bayan Jessa otobüsü yavaşlattı ve sanki tabelada belirtildiği gibi sağa dönmek yerine etrafından dolaşmak istiyormuş gibi dolambaçlı yol işaretine yaklaştı. Öne doğru eğilmiş, tabelayı geçip yolun aşağısına, park etmiş Speedy Shuttle'a bakıyordu.

Sonra sanki işaret onu kızdırmak için konulmuş gibi iç geçirdi, dönüş sinyalini yaktı ve otobüsü meyve bahçesine giden dar toprak yola çevirdi.

"Bu doğru yol değil," diye duyurdu Ked, sesi monoton ama gürdü, arkamdaki birkaç koltuktan. Ked her zaman bir şeyler hakkında konuşurdu. "Bayan Jessa, bu doğru yol değil," diye tekrarlardı.

Bayan Jessa gözlerini büyük dikiz aynasına çevirdi, böylece sürücü koltuğunda dönmeden onu görebilecekti. "Her şey yolunda. Sadece küçük bir yol çalışması var... ya da öyle bir şey."

Göz ucuyla Bonnie'nin eğilip sırt çantasına uzandığını ve "kil insanını" tekrar çıkardığını gördüm. Bana bir insandan çok bok gibi görünen çirkin, kahverengi bir dalgacıktı ama bunu söylersem Bonnie'nin ağlayacağını biliyordum. "Ona nasıl saç verdiğimi gördün mü Sage?" diye cıvıladı, üstündeki minik kil dalgacıklarını göstererek.

"Evet, gördüm," dedim, otobüs dönüşünü tamamlarken gözlerimi camdan ayırmıyor, Speedy Shuttle'ın yanından geçen turuncu varillere ya da konilere bir göz atmaya çalışıyordum. Yine de yol dünküyle tamamen aynı görünüyordu.

Omuz silktim ve tekrar öne doğru döndüm.

Gideceğimiz yere varmak için acelem yoktu. Zaten Bonnie'ye eğlence merkezinin çocuk havuzunda bakıcılık yapmaktansa kiraz bahçesinden geçmeyi tercih ederdim.

Tekerlekler dar toprak yolda sarsılıyordu ve derin bir çukura girip bizi koltuklarımızda zıplattığında bazı çocuklar güldü. Yolun bizi bir süre daha meyve bahçesinde tutacağını umarak gülümsedim. Olgunlaşmış kirazların kokusu artık etrafımızı sarmıştı ve bana sonbaharı düşündürüyordu. Otobüs yolun her iki tarafındaki yapraklı ağaç dallarına sürtünürken bu koku tüm camlardan içeri süzülürken gözlerimi kapattım.

Bayan Jessa frene bastığında yol alçaldı ve Bonnie'nin bana doğru yuvarlanıp burnumu cama doğru itmesine neden olacak kadar keskin bir viraj aldı. Birisi -belki yine Rose- "Whee!" dedi.

"Ah!" Gözlerimi açtım, pencereden geri çekildim ve burnumu ovuşturdum. "Yanında kal, Bonnie!"

"Ne oluyor be?" Bayan Jessa otobüs önce yavaşlayıp sonra durduğunda herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Bu da ne?" dedi. Bonnie'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissettim, şüphesiz Bay Edward'la yaşadıkları elma olayını hatırlıyordu.

Otobüste küçük soluk sesleri yükseldi.

İlk başta Bayan Jessa'nın küfürleri yüzünden olduğunu düşünmüştüm.

Sonra doğruldum ve ön camdan dışarı baktım. Önümüzdeki dar toprak yolu tamamen kapatan başka bir araç vardı. Dörtlüleri açtı, kırmızı yanıp sönüyordu.

Bonnie de görebilmek için koridora doğru eğildi. "Ne yapıyorlar Bayan Jessa?" diye sordu.

Bayan Jessa omzunun üzerinden bize baktı ve kaşları parlak kırmızı perçeminin altında kaybolacak şekilde alnını buruşturdu. Bonnie'yi görmezden geldi.

"Sorun yok. Bir saniye içinde yoldan çekilecekler," dedim Bonnie'ye. Yine de kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Fren lambaları turuncu renkte yanan çirkin gri minibüsle ilgili bir şeyler yanlış geliyordu.

Bayan Jessa sinirlenmiş görünüyordu. Boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı ve eli kornanın üzerinde gezindi. "Gidelim," diye mırıldandı ve kornaya bastı.

Hiçbir şey olmayınca vites koluna uzanıp otobüsü geri vitese taktı ve Sunset Springs'teki Merc'de iyi bir park yerinin yanından hızla geçerken annemin yaptığı gibi geri geri gitti.

Sonra çocuk seslerinin alçak uğultusunun üzerinde başka bir ses yükseldi.

Otobüsün arkasından geliyordu. Bir motorun gürültüsü.

Bankta kaykıldım ve acil çıkış kapısının arka penceresinden dışarıyı görebilmek için başımı çevirdim. Diğer çocuklardan birkaçı da öyle yaptı.

Arkadaki pencere kirliydi ama yeterince gösteriyordu. Büyük beyaz bir minibüs yola çıkıyordu.

Bright Beginnings otobüsünün hemen arkasında durdu ve yan tarafındaki yazıyı zar zor görebileceğim şekilde biraz eğildi.

Speedy Shuttle.

"Ciddi misin sen?" Bayan Jessa başını, saçının bir şeridinin neon kırmızısı parlamasına neden olan bir güneş ışığına doğru eğdi.

Bam, bam, bam.

Otobüsün kapısına üç sert vuruş gelince Bonnie ve ben sıçradık. Çocuklardan biri şaşkınlıkla çığlık attı.

Bayan Jessa otobüs kapısının camından dışarı bakarken bir yudum suda boğulmuş gibi bir ses çıkardı.

Kendi gözlerimle görmek için yüzümü cama vurdum.

Koridorun diğer tarafında Ked nefesini içine çekti, sonra da "Bir adam var. Silahı var."

3

SHEENA

Ev ofisimin kapısı gıcırdayarak birkaç santim açıldı, sonra da ardına kadar açıldı.

Dişlerimi sıktım ama kapının yanında asılı duran ve bana daha iyi bir insan olmamı hatırlatan Bonnie ve Sage'in fotoğrafının yanından geçerken kaşlarımı çatarak gülümsemeyi başardım.

Babam kapı aralığında durmuş, hafif bir şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyordu. Sanki beni masamda bulmayı hiç beklemiyormuş gibiydi - bu rutini bugün dört kez tekrarlamış olmamıza rağmen.

Kolunu kaldırdı, bileğindeki saate dokundu ve sırtıttı. "Bunu karşılayabileceğime emin misin, Sheen? Emekli maaşım oldukça iyi ama bu kadar iyi değil."

Hesap çizelgesini bilgisayarıma kaydettim ve sandalyemi döndürerek ona baktım. *Tam olarak doğru olmasa bile ona aradığı cevabı verin.*

"Sana çok yakışmış baba," dedim dürüstçe, doktorunun bana öğrettiği gibi sesimi hafif ve nötr tutmaya çalışarak. Saat mükemmel bir Rolex çakmasıydı ve ona çok yakışmıştı. "Hayatın boyunca çok çalıştın. Bunu hak ediyorsun."

Bu da doğrudu. Otuz yılını Idaho Eyalet Polisi'nde teğmen olarak geçirmişti.

Ofisimin kapı çerçevesine yaslandı, hâlâ saatin parladığı bileğini tutuyordu. Yüzündeki alaycı gülümseme -bana bu soruyu her sorduğunda taktığı gülümsemenin aynısı- pahalı görünümlü saati çok sevdiğini gösteriyordu. GPS işlevini etkinleştirmeyi her düşündüğümde kendimi suçlu hissediyordum. O zaman bunun aslında bir Rolex olmadığını anlayacaktı. Ama son zamanlarda işler böyle giderse, o da aynı hızla unutacaktı.

Babama iki yıl önce, polislikten emekli olduktan beş yıl sonra Alzheimer teşhisi konmuştu. Teşhisin kendisi yıkıcı ve korkutucuydu ama aynı zamanda kendi içinde harikaydı. İlk birkaç yıl boyunca, onu nihayet tanıyabildiğimi hissetmiştim. Sadece babam olarak değil, bir insan olarak. Ben büyürken, davaları ve polis memuru olarak gördüğü şeyler hakkında hep ketum davranmıştı. Ama yanımıza taşındığında her şey değişti. Açıldı ve daha önce hiç duymadığım hikayeler anlattı. *"Unutmadan, Sheen,"* derdi hep.

Yine de o zamanlar olduğu kişi uzak bir anı gibi geliyordu. Teşhisten kısa bir süre sonra bizimle yaşamaya başladığında, unutkanlığı bir rahatsızlık gibi geliyordu - çok korkutucu bir şey değildi.

İlk bir buçuk yıl boyunca, sonsuza dek sürecekmış gibi davrandığım yeni bir normale alışmıştık. Babam Bonnie ve Sage'e çok yardımcı oluyor, okuldan sonra kızları alıyor ve hatta yemek yapmaya bile katılıyordu - ben büyürken hiç yapmadığı bir şeydi bu. Bonnie ve Sage ben çalışırken büyükbabalarının yanlarında olmasına bayılıyorlardı.

Ancak son birkaç aydır babamın anlattığı hikayeler o kadar tekrarlanır olmuştu ki, başını eğip *"Sheen, sana hiç anlattığım..."* dediğinde midem sıkışıyordu. Hikâyeleri tekrar dinlemek umurumda değildi ama hastalığın her geçen gün daha hızlı ilerlediğini sürekli hatırlatıyordu.

Bırakın arabanın sürücü koltuğuna oturmasını, ocağın yanına bile yaklaşmasına izin vermiyordum. Kızları artık onunla yalnız bırakamıyordum, bu da onları okul sonrası bakıma geri göndermem gerektiği anlamına geliyordu - bu Sage'i o kadar üzmüştü ki, ona ilk söylediğimde yüzünden akan öfkeli gözyaşlarını düşündüğümde hala midem bulanıyordu.

"Baba, kızları kreşten almadan önce şu bütçeyi bitirmem gerekiyor, tamam mı? Karen'ı benim için kontrol eder misin?"

"Bu yaşlı kadın nerede saklanıyor bu arada?" Huysuz kediden bahsettiğimde gözleri parladı ve tartışmadan koridora geri döndü. Rahat bir nefes aldım ve sonra

Kapıya geri dönmeden önce en fazla yirmi dakikam olduğunu bildiğim için elektronik tabloyu açtım.

Yaşlı bir ebeveyne - Alzheimer'lı yaşlı bir ebeveyne - bakmanın gerçekleri, yeni doğanlara bakmak gibi beni de şaşırtmıştı. Zor olacağını biliyordum. Çok fazla iş olacağını biliyordum. Ancak, gününüzü güvende tutmak, beslemek ve bakımını sağlamak için tamamen size bağımlı olan biriyle geçirmenin içgüdüsel yumruğuna hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu. Ve yeni doğanların aksine, zamanla daha da kolaylaşmayacaktı. Hastalık artık o kadar hızlı ilerliyordu ki, babamın ilaçlarına rağmen, anılarının yıkılmakta olan bir barajın çatlaklarından kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Birkaç hafta önce onu, evimizden yirmi dakika uzaklıktaki dağ eteklerinde pahalı bir tam zamanlı hafıza bakım tesisi olan Cherished Hearts için bekleme listesine koymuştum. Emekli maaşı ancak karşılayabilirdi. Ama beni en azından birkaç ay için bir açılış beklememem konusunda uyarmışlardı. O zamana kadar dayanmak zorundaydım.

Bilgisayarımdaki saate baktım ve başımı salladım. Bu akşam gerçek bir yemek yapmayı planlıyordum. Köfte ve patates püresi. Ama daha kıymayı çözdürmeye bile başlamamıştım ve Bright Beginnings'ten teslim almaya bir saatten az kalmıştı. Bu hafta iki kez saat dört buçukta park yerine girdiğimde Bonnie ve Sage'i orada beni bekleyen son çocuklar olarak bulmuştum. Bugünlerde sağdan soldan kötü anne notları alıyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve tekrar hesap tabloma odaklanmaya çalıştım. Bu gece dosyaya son şeklini vermem gerekiyordu. Herkes devlet bütçesindeki fazlalıktan bahsediyordu ve bütçe teklifinin sonuçlandırılmasındaki en büyük engel bendim. Kötü çalışan ihtarları da cabası.

Aradığım şeyi bulana kadar masamın yanındaki dosya dolabındaki bir yığın kâğıdı karıştırdım: Sage ve Bonnie'nin okula gittiği Northridge de dâhil olmak üzere Treasure Valley'deki on okul bölgesine hizmet verecek yeni otobüsler için verilen teklif. Tedarikçi son iki ay içinde teklifi iki kez değiştirmişti; teklifin sadece "otobüsler "den ibaret olmadığı gerçeği olmasaydı bu o kadar da zor olmayacaktı. Lastikler, motorlar da dahil olmak üzere yeni araç filosunun devreye alınmasının her yönünü kapsıyordu,

aynalar, yeni güvenlik kameraları, boya ve yaklaşık seksen kalem daha.

Sayılar umurumda değildi. Matematik her zaman en sevdiğim ders olmuştu. Ancak güncellenmesi, kontrol edilmesi ve yeniden kontrol edilmesi gereken tüm satırlara baktığımda gözlerim bile dolmaya başlamıştı. Ve otobüs filosu bütçe tahsislerinden sadece biriydi. Hesap tablosunun kendisi şimdiden elli sekmeye ulaşmıştı. Neyse ki bugün doğrulamam gereken sadece birkaç alan daha vardı.

Koridorun aşağısından mutlu, cıvı cıvı bir miyavlama duydum ve sonra, "İşte buradasın, Günişığı. En sevdiğim kız için birkaç pata ne dersin?" Yanağımı ısırdım ve önümdeki rakamlara odaklandım. Kedinin adı Karen'di. Günişığı, ben Sage'in yaşındayken sahip olduğumuz kedinin adıydı.

On beş dakika daha çılgınca tarama ve tıklama yaptıktan sonra masam darmadağın olmuştu ama bütçe fazlası teklifi *nihayet* komitede incelenmek üzere hazır. Babamı kızları kreşten almaya götürürken kıyma paketini biraz soğuk suya koyarsam, bu akşam masaya gerçek bir akşam yemeği koyabilirdim. "Baba? Kızları hemen almamız gerekiyor," diye seslendim.

Mutfakta dondurucu çekmecesini karıştırırken parmaklarım pütürlü bir et poşetine takıldı. Donmuş parçayı lavaboya attım ve suyu açtım. "Baba?"

Yanıtını duymayınca musluğu kapattım ve oturma odasındaki kanepeye doğru yürüdüm ve babamı yastıklara yaslanmış, Karen göğsü inip kalkarken kazağının önünü yoğururken buldum. Boğumlu eli -altın saati bileğinde parlıyordu- turuncu-siyah kürkünün üzerinde duruyordu. Gözleri kapalıydı ve ağzı gevşemişti.

Kalbim burkuldu. İrlandalı teninin solgunluğuna ve çillerine rağmen gözlerinin altındaki torbalar, son birkaç aydır uyumakta zorlandığı gerçeğinin altını çiziyordu. Doktor Kitteridge bunun normal olduğunu söyledi. Sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

Yarım saniyeliğine onu burada kediyle birlikte uyurken bırakmayı düşündüm. Karen kesik yeşil gözleriyle bana bakıyor, sanki insan yastığını kaldırmamam için beni uyarırcasına usulca mırıyordu. Bright Beginnings sadece on beş dakika uzaklıktaydı.

Başımı salladım. Komşunun arka kapısından girip bahçelerindeki patatesleri toplamaya başlaması için on beş dakika yetmişti. Ya da çim biçme makinesinin -elektrikli çim biçme makinesinin- yağını değiştirmeye çalışması için. Ya da bisikletiyle yolun aşağısındaki benzin istasyonuna gidip fahiş fiyatlar yüzünden kasiyerle kavga etmesi. Ya da evdeki her çekmeceyi boşaltıp silahını ve rozetini bulmaya çalışması.

Bunların hepsi oldu.

"Baba," dedim tekrar, kolunu itmek yerine kediye kaldırarak. Artık çok kolay ürküyordu, özellikle de uykudayken. Geçen hafta Bonnie ona bir resim göstermek için oturma odasına girdiğinde neredeyse ona çarpacaktı ve onu uykusundan uyandıracaktı.

Babam gözlerini kırıştırdı ve doğrulup yorgun gözlerle bana gülümsedi. "Üzgünüm, Sheen. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım." Göz kırptı ve başıyla saati işaret etti. "İşe yaramaz metal yığını."

Sertçe yutkundum ve parlak bir şekilde gülümsedim. Bazen, tıpkı eski babam gibi konuştuğu anlar, kayıp gittiği zamanlar kadar acı veriyordu.

"Jacob yakında eve dönecek mi?" diye sordu ayağa kalkıp çenesindeki kısa beyaz sakalı ovuştururken.

"Geç saate kadar çalışıyor," diye yalan söyledim ve koltuktan kalkmasına yardım etmek için elini tuttum. "Bu gece sadece sen, ben ve kızlar varız."

Doğru cevap buydu. Ona Jacob'la Bonnie bebekken boşandığımızı hatırlatmak sadece uzun bir konuşmaya yol açacak ve onu üzecekti.

"Sorun değil. Dün gece seninle konuşma şekli pek hoşuma gitmedi," dedi, ağzı kaşlarını çatarak. Ellerini kalçalarına koydu ve kolumu geri çekti. "Eğer dürüst gerçeği bilmek istiyorsan."

İçimi çektim, onu garaja doğru götürmeye çalışmayı bıraktım ve onu sözsüz bir kucaklamanın içine çektim.

Şimdi kesinlikle teslimata geç kalacaktık.

4

JESSA

Bir silah. Elinde bir silah var.

Benim şoför koltuğunda oturduğum yer ile onun toprak yolda otobüsün kapısına yaslanarak durduğu yer arasında belki beş metre vardı.

Eğer o silahı ateşlerse, ıskalamayacaktır. Şu anda bizi ayıran tek şey, otobüs otoyolda ilerlerken takırdayan çürük bir cam parçasıydı.

Silahı başıma doğrultarak kapıyı açmamı işaret etti.

Beynimdeki kara kutu, ben daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan bana talimatlar yağdırmaya başladı.

Ne istiyorsa onu yap.

O silahı kullanması için ona bir sebep verme.

Bu işi berbat etme.

Elimi otobüsün kapısını açan kapının çekme çubuğuna koyarak tereddüt ettiğim süre bir saniyeden fazla olamazdı.

Yine de sonsuzluk gibi geldi.

Arkamda çocuklar endişeli sesler çıkarıyor, neler olduğunu soruyorlardı. Onlara bir şeyler söylemem, belki de her şeyin yoluna gireceğini söylemem gerektiğini biliyordum. Ama çenem kilitlenmişti.

Gözlerim cep telefonlarıyla dolu dolaplara kaydı, sonra tekrar otobüsün kapısında duran adama döndü. Elindeki silahı tehditkâr bir şekilde oynattı, bir parmağı tetikteydi.

Hâlâ donmuş bir halde yüzüne bakıyordum.

Başına geçirdiği dar külotlu çorap burnunu ve ağzını kapatıyordu. Temalı bir lunaparktaki hız treninde, arabalar raylardan aşağı doğru çığlık atmaya başladığında çekilen sonraki fotoğraflar gibi

rüzgar. Opak kumaş burun deliklerinin ve ağzının hatlarını gizliyordu. Öğleden sonra güneşi, başının tepesinde düğümlendiği yerde biraz parıldamasına neden oluyordu. Gözlerinin olması gereken yeri zar zor görebiliyordum. İki karanlık delik gibi görünüyorlardı.

Silahı hâlâ kafama doğrultmuş halde, ayaklarını omuz genişliğinde açarak geniş bir duruş sergiledi. "Kapıyı aç, hemen, kaltak," diye bağırdı.

Hangi cehennemden gelmişti? Önümüzde yolu kapatan minibüsten inen kimseyi görmemiştim.

Beynim seçeneklerimi gözden geçirirken gözlerim arkamızda duran beyaz minibüse kaydı. Dar meyve bahçesi yolunun her iki tarafında da gri minibüsün etrafından dolaşmak için yer yoktu. Doğrudan yolun kenarındaki ağaçlardan birine çarpmadan olmazdı. Ve servis aracı arkamızda o kadar yakındı ki, otobüsü geri vitese taktığım anda ona çarpacaktım.

Klimadan gelen çürümüş kiraz kokusu bir anda kusma isteği uyandırdı.

Bu senin hatan.

Bu düşünce midemi bulandırdı ama doğruydı. Neredeyse yolun ortasındaki garip DETOUR tabelasının yanından geçip gidiyordum. İleride herhangi bir yol inşaatı göremiyordum. Etrafından dolanmak ve normal rotamızda ilerlemeye devam etmek için yeterince yer vardı.

Bunun yerine, itaatkâr bir şekilde sinyali yaktım ve bu engebeli, yarım yamalak toprak yolda meyve bahçesine doğru sola döndüm. Çünkü ya bir polis trafik işareti uymadığımı görüp beni kenara çekerse? Ya ehliyetime bakıp kim olduğumu öğrendiyse ve kesinlikle çocuk şoförlüğü yapmamam gerektiğini anladiysa?

Eğer böyle bir şey olursa, beni Utah'taki şartlı tahliye memuruma ve Bright Beginnings'e ihbar edebilirdi. O zaman hepsi iş başvurumda yalan söylediğimi öğrenirdi. Ve Sophie'yi asla geri alamazdım.

Bu yüzden tabelayı geçmemi söyleyen içimdeki sancıya aldırış etmedim. Ve bizi buraya getirdi.

"Bayan Jessa?" diye mırıldandı çocuklardan biri.

"Sage?" Bonnie birkaç adım arkamdaki kız kardeşine fısıldadı.

Otobüs banklarının ucuz döşemelerinden bir gıcırtı korosu yükseliyor, daha fazla çocuk bankların üzerine diz çökerek neler olduğunu görmeye çalışıyordu.

Birisi, kim olduğunu anlayamadım, gergin bir kıkırdama çıkardı. Belki de bu bir şakaydı.

Bam, bam, bam.

Adam elindeki silahla cama bir kez daha, öncekinden daha sert bir şekilde vurdu ve onu içeri almamı işaret etti. "Sakın telefonlara dokunayım deme." Tırabzan ve otobüs giriş basamakları boyunca ikimizin de görebileceği bölmeleri işaret etti.

Düşünceler içimde daha hızlı dönerken zaman yavaşlıyor gibiydi. Kafa.

MS etiketli küçük bölmeye ulaşabilirdim. Eğer eğilirsem koridorun karşısına geçtim ve kolumu uzattım.

Ama ben bölmenin kapısını açıp telefon ekranımın kilidini açmayı başaramadan çok önce beni vurabilirdi.

Başımı hafifçe çevirdim, böylece çevresel görüş alanımdaki çocuklara bakabildim. *Bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Ama bunu daha da kötüleştirmeyecek ne yapabilirdim?

"Hemen açın," diye gürledi silahlı adam.

Elim çekme çubuğunda terlemişti. Bu noktada açmak için çok kaygan olup olmayacağını merak ederek daha sıkı kavradım.

Çocuklardan biri ağlamaya başladı ve bu ses kalbimi öyle bir parçaladı ki, bir tür güvence mırıldanmak için arkamı dönmekten kendimi alıkoymam fiziksel olarak zor oldu.

Bunu hak etmediler.

Ama *sen biliyorsun*, diye düşündüm uzaktan. *Karma*.

Kafamdaki ses tıpkı kayınbiraderim Gregg'in sesine benziyordu. Otobüsün dışındaki maskeli adam şu anda gözlerimin arasına bir kurşun sıkırsa, buna iyi ki kurtuldum derdi. Ama Sophie der miydi?

Silahın çıkaracağı sesi şimdiden hayal edebiliyordum, yakın çekim gök gürültüsü gibi sağır edici bir çatırtı. Ama bu sefer, kendi üzerime katlanacak, geriye doğru yuvarlanacak ve hareketsiz kalacak olan ben olacaktım.

Adamın sabrı tükeniyordu ama ben kıpırdamıyordum.

Silahlı aniden başımdan uzaklaştırdı ve otobüsün camlarına doğru doğrulttu. "Beni çocukları vurmaya mı zorlayacaksın?"

Sonunda çözüldüm. Kapıyı açacak kolu çekmeye başladım.

Silahı tutan adam memnun olmuş gibi başını eğdi ve silahını tekrar başıma doğrultacak şekilde hareket ettirdi. "Otobüse binmelerine izin vermeyin Bayan Jessa!" küçük, korkmuş bir ses

Tam arkamdan bir araba kapısı çarparken arkamdan seslendi.

"Yapmak zorundayım," dedim ona kararlılıkla, sözcüklerin ağzımdan çıkış şeklinden nefret ederek.

Elimi koldan çekmeden gözlerimi dikiz aynasına çevirdiğimde beyaz minibüsün sürücüsünün aracından indiğini ve hızla bize doğru geldiğini gördüm.

Yarım saniyeliğine, onun sadece dolambaçlı yol işaretini takip eden rastgele bir sürücü olduğunu umdum. Belki bize yardım edebilirdi. Parçalanmış burnu ve morarmış göz çukurları olan adamla yüzleşmek.

"ŞİMDİ," diye bağırdı ilk adam.

Başka seçeneğiniz yok. Hepimizi öldürecek.

Parmaklarım soğuk ve beceriksiz hissediyordu. Adamın gözlerini göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu. Zaten sesinden gözlerinde ölümcül bir parıltı olduğunu anlamıştım. Onun gibi adamlar dengesiz oldukları kadar tahmin edilebilirdi de.

Sonunda elimi zorlayarak kaygan kolu kavradım ve çektim.

Ne istiyorsa onu yap.

Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Çocuklar arkamdan ciddi bir şekilde çığlık atıyorlardı.

Kimse bize yardım etmeye gelmiyordu. Ve ben kapıyı açıyordum.

Şu anda bizi hayatta tutan tek seçenek buydu.

Şimdi de ikinci bir gözsüz, ezik yüzlü adam

Birincisi.

Kapı mekanizması çoktan devreye girmişti. Benim yapmama gerek yoktu.

Artık çekemezsin.

Kapı tamamen açıldığında elim yanıma düştü.

Açık.

5

TED

Külotlu çorap yüzümü taşak gibi terletiyordu.

Ellerimdeki lateks eldivenler de öyle. Ve ağır yol işaretini tek başıma mekiğe geri ittiğim için hâlâ zor nefes alıyordum.

Yine de bunların hiçbiri önemli değildi.

Önemli olan bunu gerçekten yapmış olmamızdı. En zor kısmı bitmişti. Kızarmış kızıl saçlı bayan otobüs şoförü arabayı tam istediğimiz yöne sürdü ve Andy kapıyı çaldığında kapıyı açtı.

Her şey plana uygun gidiyordu ama midem hâlâ çamaşır makinesi gibi dönüyordu. Tek düşünebildiğim, *bunu gerçekten yapacağımızdı. Lanet olsun, bunu gerçekten yapıyoruz.*

Bugünün nasıl olacağını kafamda binlerce kez hayal etmiştim. Kendimi hazırladığımdan daha gerçkti. Çocukların çıkardığı sesler hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu. Ama sonunda her şeye değecekti.

Küçük çocuklardan biri titrek bir sesle "Annemi istiyorum," diyordu ve bu beni kötü hissettirdi. Ama çocuklar lastik bantlar gibidir, diye hatırlattım kendime. Geri dönerler.

Ve bu lastik bantlar tonla para ediyordu.

Aileleri muhtemelen zengin değildi: Bright Beginnings'in kreş sonrası bakımı devlet tarafından sübvansede ediliyordu, yani çocuğunuzu oraya göndermek için en azından biraz fakir olmanız gerekiyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Hepsi planın bir parçasıydı.

Dikkatimi topladım ve sonraki adımların sorunsuz ilerlediğinden emin olmaya odaklandım.

Kendini işe ver Ted, diye düşündüm annemin Marlboro gibi kalın sesiyle. Ne zaman bir işten kovulsam o sesi kullanırdı.

Boktan bir iş ya da Hot Pocket'ı tost makinesinde sevdiğinden daha uzun süre bırakmak.

Şu anda beni görebilseydi muhtemelen dehşete düşmüş gibi davranırdı. Alnı derin çizgilerden oluşan bir akordeon yelpazesine dönüşür ve ağzını az önce limon sıkmış gibi büzerdi. Ama aynı zamanda Andy'yle benim bu işi başarmak için harcadığımız çabadan çok az etkileneceğinden de emindim. Ve eğer bana yasanın bir kuraldan çok bir öneri olduğunu öğreten biri varsa - yakalanmadığınız sürece - o da yaşlı annemdi.

Andy silahını otobüs şoförüne doğrultmuşken -mor yazı tipli şirin cırt cırtlı isim etiketinden Bayan Jessa- yanından geçip telefonları dolaplardan çıkardım. Her bir telefonu yumuşak bir gümbürtüyle Walmart poşetine bırakırken, çocukların inilteleri arasında yüksek sesle nefes aldığını duyabiliyordum.

Birkaç metre ötede bile Andy'nin BO'su ve sevdiği naneli saç yağının birleşik kokusu gözlerimi yaşarttı. Andy iğrençti. Ve biraz aptal olabilirdi. Ama benim aksime, silahını elinin bir uzantısıymış gibi tutardı. İnsanlar onu tombul yanakları, tembel gözleri ve nadiren yıkadığı kıvrıcık, omuz hizasındaki kahverengi saçlarıyla her zaman arkadaş canlısı bir hipster sanırdı. Bu bir hataydı. Andy çok acımasız olabilirdi.

En yakınımıdaki koltukta oturan, kısa siyah bukleleri olan küçük kız, dizlerini otobüsün bankına dayamış, külotlu çorabımın transparan olduğundan endişelenmeme neden olan bir bakışla bana bakıyordu. Öyle olmadıklarını biliyordum. "Yırtılma ve akma yapmaz" diyen L'eggs ambalajının üzerindeki *opak* kelimesini kendi kendime en az bir düzine kez okumuştum.

Başımı ona doğru eğdiğimde gözleri birden büyüdü ve eğilerek yanındaki uzun boylu, sıska kıza doğru sindi. Birbirlerine ne kadar benzediklerine bakarak kız kardeşi olduğunu tahmin ettim.

"Hey," diye bağırdım ama sesim yüksek ve tuhaf çıktı. Hiç pratik yaptığım gibi değildi. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim, derin ve hırçın çıkmasını hedefledim. "*Hey*, dinleyin." Sonra telefonların sonuncusunu da çantaya yerleştirdim ve Andy ile ezberlediğimiz cümleyi söyledim. "Ayağa kalk ve ellerini önündeki koltuğa koy.

Sen. Dediğimizi yapar ve çenenizi kapalı tutarsanız kimsenin canı yanmaz."

Otobüsteki her kafa bana doğru döndü, ama kimse ayağa kalkmak için bir hareket yapmadı. Ensemden aşağı akan ter, külotlu çorabımı yırtmak istememe neden olacak şekilde kaşınıyordu.

Silahımı daha sıkı kavradım, ellerim de bacaklarım gibi titremeye başlarsa düşüreceğimden korkuyordum. Vücudum adrenalin ve çok fazla benzin istasyonu kahvesi yüzünden yanıyordu.

"Andy o kadar yüksek sesle bağırdı ki neredeyse zıplayacaktım. Ve çocuklar gerçekten dinledi.

Kıçlarını koltuklardan çıkarıp ellerini havaya kaldırarak kendi üzerlerine düştüler ve ağlayanlar da seslerini kısarak burnunu çekmeye başladı.

Andy silahını otobüs şoförüne doğrulturken, ben kapüşonumun kanguru cebine uzandım ve uzun, siyah fermuarlardan birini kaptım.

Bayan Jessa'ya, "Ellerini uzat," diye çıkıştım. Kakülleri çocuk makasıyla kesilmiş gibi görünüyordu. Sağ tarafı sol tarafına göre çok daha kısaydı. Tereddüt etmeden kollarını uzattı bana, yaprak gibi titriyordu.

Her bir eli ayrı ayrı bağladım, sonra da Andy ile çalıştığımız gibi birleştirdim.

Sarı atkuyruklu küçük bir kız, ben bağları sıkıca çekerken, ellerini önündeki bankın üzerinde gezdirerek ayağa kalktı ve şaşkınlıkla baktı.

Otobüs şoförünün bir tür kahramanlık yapacağından endişeleniyordum. Bölmelerdeki telefonlara dalacak, kendini üzerime atacak ya da Andy'yi canlı kalkan gibi kullanacaktı. Sizi KTRB'nin "Yerel Efsane" bölümüne çıkaracak türden bir şey.

Ama bileğindeki bağları sıkıca izin vermeye o kadar hevesli görünüyordu ki ben bile biraz şaşırdım.

Önce benim telefonum, sonra Andy'nin telefonu üç kez çaldı. İkinci alarm. Hareket etme zamanı. Otobüs yakında Bright Beginnings'e varacaktı. Gelmediğinde kimse çok fazla endişelenmeyecekti - en azından hemen değil. Trafik ve bir otobüs dolusu çocuk olunca gecikmeler oluyordu.

Bu, birilerinin etekleri tutuşmadan önce yaklaşık on beş dakikamız olduğu anlamına geliyordu.

O zamana kadar çoktan gitmiş oluruz.

"Hey, adın ne senin, sürtük?" Andy otobüs şoförünün ayakkabısını tekmeledi. Görünüşe bakılırsa şoför, girdaplı el yazısı fontu okuma zahmetine girmemişti. Andy bir aksiyon adamıydı, detay adamı değil. O bendim.

"Jessa," diye fısıldadı kadın. Sesi görüldüğünden daha genç geliyordu. Kötü saçlarından kırklı yaşların sonunda olduğunu düşünmüştüm ama otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin ettim.

Andy ayağıyla beni dürttü ama ben çoktan kapüşonumun kanguru kesesinden küçük not defterimi çıkarmıştım. Planlamaya ilk başladığımızda teknoloji kullanmamaya karar vermiştik. Büyük Birader'in görebildiği şeyler gerçek dışıydı.

"Jessa ne?" Andy yine onun ayakkabısını tekmeledi. Ona bunu yapmasına gerek olmadığını söylemek istedim. Zaten tam olarak istediğimiz şeyi yapıyordu. Ama herkesin önünde onu sorgulayacak değildim. Bundan nefret ederdi.

Tereddüt etti. "Jessa ... Landon."

Bunu yazdım.

"Sana yürümeni söylediğim yere yürü, *Jessa*," dedi Andy, silahını meyve bahçesine doğru sallarken sanki ona hâlâ orospu diyor gibiydi. "Burada kimse yok, o yüzden çığlık atarsan duyacak tek kişi benim. Bunu yaparsan seni suratından vururum. Anladın mı?"

Bir an için bunu gerçekten yaptığını, onu yüzünden vurduğunu hayal ettim. Kanlı görüntüyü geldiği gibi hızla uzaklaştırdım ve kendime plana sadık kalacağını söyledim. Parayı en az benim kadar istiyordu.

Jessa başını salladı ve silahtan uzaklaşarak ayağa kalktı. "Doğru," diye homurdandı Andy. "Merdivenlerden aşağı. Marş, *Jessa*."

Andy onu takip ederken başını bana doğru çevirdi ve başıyla onayladı.

Sıra bendeydi.

Kız kardeşinin yanında oturan kısa siyah bukleli küçük kıza baktım ve keşke bakmasaydım dedim. Gözyaşları kirpiklerini kesiyordu

üzgün bir bebek gibi. Bana bakışı, on yaşındayken okçuluk setimle çitten vurduğum her sincap için babamın bana iki dolar ödediği yazı düşündürdü. Sincaplar karavan parkının arkasındaki boş arazide yetiştirdiğimiz dev balkabaklarını mahvetmişti. The Farmstead'de tanesini on dolara sattığımız balkabaklarının üzerinde delikler vardı.

İyi bir nişancı değildim. Küçük bir adamı kuyruğundan yakalamıştım.

Gözlerini görebilecek kadar yaklaştığımda bana bakışı şu anda kızın bana bakışıyla aynıydı. Gözleri kocaman ve dehşet içindeydi, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki boğazında pompalandığını görebilirdiniz.

O sincap için kendimi o kadar kötü hissettim ki kulübeye saklandım ve babam beni aramaya gelip eski bir tenis ayakkabısının düz tarafıyla bana vurana kadar ağladım. Bir ay sonra bizi terk ettiğinde, kendime bu yüzden olduğunu söyledim.

Siyah bukleli küçük kızdan gözümü kaçırdım. Sincabın aksine, o iyi olacaktı. Çocuklara zarar vermeyecektik.

Jessa yoldan çekilince, silahımın kabzasıyla her şeyi kaydeden eski araç kamerasını parçaladım. Hantal cihaz hiçbir şeye bağlı değildi, sadece pili bitene kadar her gün kendi etrafında dönüp duruyordu. Bright Beginnings'in uzun zamandır yeni otobüslere ihtiyacı vardı ve bu da sebeplerden biriydi.

Çocuklardan biri bağırmaya başladı ve parçalanmış kameranın son parçası da sürücü koltuğuna düştükten sonra bile bağırmaya devam etti.

Etrafımda döndüm. "Sessiz ol!"

Sesi kısıtı ama durmadı. Diğer çocuklardan birkaçı hâlâ sessizce ağlıyordu. Andy'nin dün her şeyi yüzüncü kez konuştuğumuzda bana söylediklerini hatırladım. *Herhangi bir sorunu hemen kapatmalısın. Ciddi olduğumuzu düşünmezlerse sorun çıkarırlar. Onları hemen korkut.*

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Sonra bir nefes daha aldım ve en iyi Andy taklidimle "Kapa çeneni!" diye bağırdım. Silahı koridor boyunca ileri geri hareket ettirdim ve on çocuğun kafasının üzerinden en az bir kez geçtiğinden emin oldum. "Kahretsin, kapa çeneni. Eğer susmazsanız, arkadaşım Bayan Jessa'yı vuracak."

İşte oldu.

Kimse burnunu bile çekmedi.

Kapüşonumun önünden bir avuç daha fermuar çıkardım ve hızlıca saydım. Otobüste on çocuk vardı. Her birini bağlamak otuz saniyemi alırdı. Sonra yola devam edebilirdik.

Acele et, Ted.

Kendin uygula.

Yüzleri parçalanmış, kafalarında külotlu çorap olan adamlar *Jeepers Creepers*'daki şeylere benziyordu. Büyükbabam bana ve Bonnie'ye bakarken uyuyakaldığında bir gece gizlice aşağı inip filmi izlemiştim.

Adamı o çuval kafalı canavar olarak düşünmek beni o kadar korkuttu ki otobüs durağının altına saklanıp ağlamak istedim.

Bileklerimizdeki bağları o kadar sıkılmışlardı ki derim yanıyor ve parmaklarım uyuşmaya başlıyordu.

Yine de ağlamayı reddettim. Çünkü Bonnie -ki ağlıyordu- sanki onun için sakın olmamı istiyormuş gibi bana bakıyordu.

İçim sakın değildi. Biraz bile değil. Midemde sanki merdivenlerden düşüyormuşum gibi bir his vardı. Hastaydım ve başım dönüyordu. Ama tüm bunları kız kardeşim için derinlere ittim.

Bonnie'nin bana bakıp durduğu gibi ben de pencereden Bayan Jessa'ya bakıp duruyordum ama bu beni daha da kötü hissettiriyordu. Çünkü Bayan Jessa sadece ona söyleneni yapıyordu, sanki kötü adamlar artık *gerçek* yetişkinlermiş ve o da biz çocuklardan biriymiş gibi.

Annem burada olsaydı, *bir şeyler* yapardı. Ne yapacağını bilmiyordum ama yapacağını biliyordum. Onları otobüsle ezebilirdi belki. Vites kolunu kırar ve kafalarına vururdu. Bir şey yapardı. *Herhangi bir şey*. Bir çocuk gibi başını eğmez, otobüsten inen ilk adamı takip eder ve her şeyin olmasına izin verirdi.

Korku ve hastalık hissi midemde patlamış mısır gibi patladı.

İkinci adam - eğer sessiz olmazsak Bayan Jessa'yı vuracağını söyleyen adam - son koltuktaki kız Mindy'yi bağlamayı bitirdi.

Bonnie bana doğru büzüldü ve o arkasını dönüp koridordan otobüsün önüne doğru tepinirken inledi.

Onda tanıdık bir şeyler vardı, ama belki de bunun nedeni *Jeepers Creepers*'daki ezik suratlı adamı hayal edip durmamdı. Nedense diğer adamdan daha az korkutucu gelmişti. Belki de silahı tutan elinin biraz titremesiydi.

"Siz ikiniz." Beni ve Bonnie'yi işaret etti, sonra da otobüsün merdivenlerinden aşağı indi. "Hareket etmeye başlayın."

Onu tanıdığımı eminim. Beynimde yine bir tanıma kıvılcımı çıktı. Sadece yüzünün filmdeki yaratığa benzemesi değildi. Sesi de öyleydi. Sanki uzun zaman önce duymuşum gibi tanıdık bir şeyler vardı. Ama anıyı bulmaya çalıştığımda, kıvılcım söndü.

Belki de hayal görüyordum. Öyle bile olsa, midemdeki korku yılanını daha da sıkılaştırdı, ta ki nefes alamaz hale gelene kadar.

İstemesem de merdivenlerden inip meyve bahçesine girebilmek için otobüs koridoruna doğru ilerledim.

Bonnie ondan uzaklaştığımda garip bir ses çıkardı ve adam ona bakmak için başını eğdi ama bir şey söylemedi. Ağlamaktan yüzü kıpkırmızıydı ve ağzı sanki içinde tutmaya çalıştığı arılarla doluymuş gibi sıkı bir çizgi halinde büzülmüştü.

Yüzünden sümük ve gözyaşları akıyordu ama sesini çıkarmayacaktı.

Güzel Bayan Jessa'yı vurmalarına izin vermeyecekti.

Ona doğru geri adım attım ve serçe parmağını tutmak için bağlı ellerimi uzattım. Sadece yumuşak bir dokunuş. "Hadi Bonnie," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek. Benimle gel."

Mor My Little Pony tişörtünün önünü ıslatacak şekilde yanaklarından daha fazla gözyaşı döküldü ama ağzı biraz gevşedi ve ben koridora doğru ilerlerken beni takip etti.

İlk adam, Bayan Jessa'yı götüren adam, toprağa ayak bastığımız anda bizi bekliyordu. Silahı başımdan sadece birkaç metre uzaktaydı. "Bu taraftan." Boştaki eliyle belki on metre ötedeki gri minibüsün açık kapısını işaret etti. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan, Bayan Jessa kurşunu yer."

Bonnie yine o sesi çıkardı ve midemdeki öfke kıvılcımı alevlendi. *Bunu söyleyip durmana gerek yok, diye bağırarak istedim. Ne diyorsan onu yapıyoruz.*

Yine de sessiz kaldım ve nedense bu onu güldürdü, tam olarak bize söylediği şeyi yapmamıza rağmen.

"Ne kadar hoş, sessiz kızlar."

Ona doğru baktım ve dudaklarını yalıyormuş gibi ağzının etrafında ıslak bir halka olduğunu fark ettim. Külotlu çorabın o kısmı daha şeffaf hale gelmişti ve ağzını açtığında küçük beyaz parçalar görünüyordu. Dişleri.

Bonnie arkamdan bir nefes verdi ama adamın yanından geçmeye devam etti. Dönüp bakmadım ama arkamızdan gelen çocukların seslerini duyabiliyordum.

Ayakkabılarımızın altında çakıllar çıtırdıyordu. Güneş yanaklarıma vuruyordu. Gri minibüse yaklaşırken ağaçlarla kaplı meyve bahçesinin taze toprak ve çimen kokusu üzerime sinmişti. "Sorun yok Bonnie," diye tekrar fısıldadım.

Başımı kıpırdatmadan meyve bahçesini inceledim, bir yerlerde bir ev, toprak yolda giden başka bir araba, birinin bizi görebileceği anlamına gelebilecek herhangi bir şey görmeyi umuyordum. Her an başka biri de aynı yol işaretini takip ediyor olamaz mıydı?

Yine de yoldan gelen başka bir araba sesi duymuyordum. Duyabildiğim tek şey benim ve Bonnie'nin arkasında sıralanan çocukların sesiydi ve maskesinin etrafında ıslak halka olan adam onlara acele etmelerini ve gri minibüse doğru yürümeye devam etmelerini söylüyordu. Görebildiğim tek şey sıra sıra ağaçlardı. Toprak yol o kadar dardı ve yabani otlarla tıkanmıştı ki, gerçekten bir yol olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Neredeyse hiç lastik izi yoktu.

Temmuz ayında, işçiler kiraz topladığı için meyve bahçesi muhtemelen hareketliydi ama artık sezon sona ermişti.

Gözlerim gri minibüsün arka kapılarına kaydı, birkaç metre önümde, bir mağaranın girişi gibi ardına kadar açıktı. Zifiri karanlık ve her an üzerinize atlayabilecek şeylerle doluydu.

Arkamı dönüp diğer çocuklara bakmak istedim ama tek düşünebildiğim arkamızdaki adamın son çocukları da otobüsten indirdiği ve diğer adamın bizi gri minibüse doğru götürdüğü idi. Bir şekilde diğer çocukların korkmuş yüzlerine bakarsam donup kalacağımı ve yürümeyi bırakacağımı, sonra da herkesin duracağını biliyordum,

ve başımız belaya girerdi. Ben de Fareli Köyün Kavalcısı gibi yoluma devam ettim, Bonnie ve diğer çocuklar da arkamdan geliyordu.

Bayan Jessa neredeydi? O karanlık minibüsün içinde miydi? Bonnie'yle ben ellerimiz bağlıyken oraya nasıl çıkabilirdik?

Her parçam kaçmak istiyordu. Ama hâlâ başımın arkasına doğrultulmuş silahı hissedebiliyordum.

Bonnie ve ben tampona ulaştığımızda arkamızdan ağır, hızlı ayak sesleri geldi. Başımı çevirdiğimde açık kahverengi külotlu çoraplı adamın koşarak yanımdan geçip koyu külotlu çoraplı adamın yanında durduğunu gördüm.

"Seni kaldırdığımda hemen minibüsün arkasına geçeceksin. Anladın mı?" dedi Batman'e benzeyen o garip, çok derin sesiyle.

Başımı salladım ama bana dokunacağını düşündüğümde çığlık atmak istedim.

"Oraya girmek istemiyorum, Sage," diye fısıldadı Bonnie, kendi düşüncelerimi yankılayarak.

"Sadece bir minibüs," dedim ona, kendi sözlerime inanıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Sadece bir minibüs değildi.

Sanki yabancılarla arabaya binmekle ilgili duyduğum tüm kötü şeyler bir anda önümde belirmişti. Ama kaçmakla ilgili bana öğretilen şeylerin hiçbirisi işe yaramayacaktı. Kaçamazdım. Hayır diyemezdim. Yardım edecek bir yetişkin bulamadım.

Kardeşine iyi bak. Annemin sesi.

Kız kardeşler hayat içindir.

İlk defa, annemin beynimde dolaşan sözleri can sıkıcı değil de önemli geliyordu.

Sertçe yutkundum ve adam bir koluyla bana doğru uzanırken diğer koluyla silahını Bonnie'ye doğrulttu.

Adam hızlı bir hareketle beni kucakladı ve arka tarafımı minibüsün arka çıkıntısına yerleştirdi. "Kımılma," diye tısladı, mağara benzeri karanlığı işaret ederek.

Ve birden Bayan Jessa'dan sonra burada bir yetişkine en yakın şeyin ben olduğumu fark ederek taşındım. Ve ben bir yetişkin değildim. Yakın bile değildi. İlk defa, çok uzun boylu bir altıncı sınıf öğrencisi olmak

hiç de büyük değildi. Elbette, Kenan onu tekrar kaydırdan aşağı itmesin diye Bonnie'yle birlikte bebek havuzuna girerek onunla ilgilenebilirdim. Evet, parka gittiğimde peşime takılmasına izin verebilirdim. Ayakkabılarından biri çözüldüğünde bağlamasına yardım edebilir ya da annemin yaptığı gibi kil insanlarına hayranmış gibi davranabilirdim.

Ama bunların hiçbiri şu anda bize yardımcı olamaz.

Çocuklar minibüse bindirildiğinde, beyaz havaalanı servisinin şoför kapısını çekip açtığımda ve nefes almak için külotlu çorabı yüzümden çıkardığımda, terden sırlıslam olmuşum.

Bugünün gergin geçeceğini biliyordum. Andy'nin gergin olacağını biliyordum. Ama kendime her repliği, her adımı o kadar çok çalıştığımı, bunun bir oyunu canlandırmak gibi olacağını söyledim. Gerçek bir tehlike hissi yok.

Durum öyle değildi.

Hapishane rehabilitasyon grubundaki o adamın herkese sürekli yapmasını söylediği gibi, kendime üç büyük nefes aldıldım, aldım ve verdim.

Nefesinize odaklanın. Bu kadar basit. Daha sakın hissedeceksiniz.

O zamanlar bunun bir tür saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama meğer o bok kafalı bir şeylerin peşindeymiş.

Kafam biraz dağıldı ve kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Açık pencereden giren bir esinti terli enseme serinletti.

İlk defa, Andy'nin kolonyası gibi kokan havaalanı servisini kullanan kişi olduğum için mutluydum. Sonunda sessizlik oldu. Kimse ağlamıyor, fermuarları sıkıca çektiğimde kimse burnunu çekerek ses çıkarmıyor, kimse bana bir tür şeytanmışım gibi bakmıyordu.

Çocukların çıldırıldığını görmek beni düşündüğümünden çok daha fazla üzmüştü.

Parmaklarımı nemli saçlarımda gezdirdim ve dikiz aynasını inceledim. Yüzüm kızarmış ve az önce sıcak bir duş almışım gibi lekelenmişti, ama bunun dışında iyi görünüyordum. Koyu kahverengi saçlarım Andy'ninkilerin aksine hiç dağılmayacak kadar kısaydı. Belki kızgın bir kirpi, ama bu farklıydı.

Önümde kreş otobüsünün arka lambaları yandı.

Andy'nin Bright Beginnings otobüsünü yavaşça manevra yaparak sık ağaç sıralarının arasından meyve bahçesine sokmasını izledim. Dallar o kadar yakındı ki, otobüsün kenarlarına kara tahtaya çakılmış çiviler gibi sürtünüyorlardı, ama o yine de otobüsü itti.

Görüntüsü beni kahkahalarla güldürdü. Sanki gelmiş geçmiş en aptal, en yavaş araçla off-road yapıyormuş gibi görünüyordu. Soluk mavi-beyaz otobüsün yanları daha fazla ağaç dalına sürtünüyor, bazıları metale çarptıkça tiz bir gıcırtı sesi çıkarıyordu.

Çok uzağa gidemeden bir ağaç kümesi önünü kesti ve onları ezmek zorunda kaldı.

Fren lambaları yandı. Yine de meyve bahçesine daha fazla girmeye değmezdi. Hasat bittikten sonra bu yol neredeyse hiç kullanılmadı. Biri bu yoldan gelse bile, tam olarak ne aradıklarını bilmeleri gerekirdi.

Andy'nin otobüsün kapısını açmasını, merdivenlerden koşarak inmesini ve meyve bahçesinde yanımdan hızla geçmesini izledim. Külotlu çorabını da çıkarmıştı ama uzun, kabarık fare kahvesi saçları ve kirli sakalı her zamankinden çok da farklı görünmüyordu. Andy her zaman yataktan yeni kalkmış gibi görünürdü. Ama gözlerindeki yoğun ve odaklanmış bakış onu ele veriyordu. Andy odaklanmıştı.

O gri minibüsün sürücü koltuğuna atlarken ben de anahtarı kontağa soktum ve havaalanı servisini çalıştırdım.

Birinci bölüm tamamlanmıştı. Herkesi kilitlemiş ve yüklemiştik - kelimenin tam anlamıyla.

İçimde bir rahatlama ve adrenalin patlaması oldu ve gergin bir kahkaha attım.

Arabanın vitesini değiştirip Andy'yi ana yola kadar takip etmeden önce torpido gözünün kilidini açtım ve silahımı içine yerleştirdim, sonra da daha önce oraya sıkıştırdığım kâğıt parçasını dikkatlice çıkardım.

Üzerinde on üç isim yazılıydı. En üstte otobüs şoförünün, sonra da bu otobüse düzenli olarak binen on iki çocuğun yaşlarıyla birlikte bir listesi.

Jessa Landon, 38

1. Ava Johnson, 7
2. Bonnie Halverson, 7

3. Crosby Neville, 7
4. Kasia Berger, 7
5. Mindy Gamel, 7
6. Charlotte Nelson, 8
7. Evelyn Marks, 8
8. Ked Bledsoe, 8
9. Norah Katz, 8
10. Rose Carlton, 9
11. Ben Whitlock, 9
12. Sage Halverson, 12

Daktilo edilmiş listeyi, otobüse bindiğimizde az önce yaptığım zorlukla okunabilen yazılı listeyle karşılaştırdım, sonra bugün hasta olacak kadar şanslı olan Kasia Berger ve Norah Katz'ın isimlerinin üzerine bir Sharpie çizdim.

Kayıp iki çocuğu çıkarırsak, on çocuk artı otobüs şoförü eder. Bu da fidyeyi çocuk başına yaklaşık iki yüz bin dolar yapar. Kimsenin şoföre fidye ödeyecek kadar değer verdiğinden şüpheliydim. Anladığım kadarıyla, o bir hiçti.

Önceden yazılmış fidye notunun geri kalanını taradım, midemdeki mide bulandırıcı çalkantının bir kısmının yerini beklentiye bıraktığını hissettim.

Not mükemmeldi. Planladığımız gibi olacaktı.

Sonra buruşturulmuş, el yazısıyla yazılmış listeyi daha sonra yakmak üzere pantolonumun cebine soktum.

Andy'yi ve gri minibüsü artık göremiyordum ama sorun değildi. Tekrar buluşmadan önce kısa bir mola vermem gerekiyordu.

Her şeyi planladığımız günlerde bu görevin bana kalmasından şikâyet etmiştim. Yaptıklarımızdan hemen sonra şehre gidip yüzümü gösterme fikri -bir bakıma- tüm planın en riskli kısmı gibi gelmişti. Andy'nin tek yapması gereken zaman öldürmekti, çocuklarla bir süre arabayla dolaşmak ve onları nereye götürdüğümüz konusunda kafaları iyice karışana kadar beklemek.

Ama şimdi, Andy'nin bir süre daha çocuklarla kalmasına gerçekten seviniyordum.

Zaten onları boşaltmaktan korkuyordum.
Sadece odaklan Ted, kendime tekrar söyledim. Bu iş sende dostum.

State Caddesi'nden aşığı inmeye çalışırken gördüğüm en kötü trafik vardı.

Bright Beginnings'e varmamıza sadece iki blok kalmıştı ama araç duvarı en az on dakikadır hareket etmemişti. Bir sonraki ışıkların ötesinde bir tür kaza olmuş olmalıydı. Siren seslerini duyabiliyordum ama Subway otoparkını yerel bir kiliseden ayıran kalın çitin ötesinde bir şey göremiyordum.

Dakika dakika, daha önce hissettiğim tüm iyimserlik -bütçeyi zamanında bitirmek, babam ve kızlar için gerçekten iyi bir akşam yemeğı yapmak- sabun köpüğü gibi patladı.

Babamın parmakları her an arabadan atlamaya hazırlanıyormuş gibi kıpırdanarak dizine vuruyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama son birkaç ay ilklerle doluydu.

"Tanrım, bu beni geçmişe götürüyor," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine.

Kafam karışmış ve trafiğin akmaya başlamasını sabırsızlıkla bekler bir halde şöyle bir baktım. "Ne için?"

Kaşları çatıldı, sanki anılarının parçalarını ayırıyormuş gibiydi. "405. yoldaki yığılma. Sana ondan hiç bahsetmiş miydin?"

"Hayır, söyle bana." Bu sefer doğruydı. O hikâyeyi hiç duymamıştım. Eski Subaru'nun direksiyonundaki tutuşumu hafiflettim ve sabrımı topladım. Şüphesiz, rekreasyon merkezindeki alımları izleyen bir öğretmen tıkanıklığı görebiliyordu, bu da 5:02'de içeri girersem belki de yan gözle bakılmayacağım anlamına geliyordu. *Rahatla*, dedim kendime. *Her şey yolunda*.

Babam öne doğru eğildi ve elleriyle çevresel görüş alanımı işaret etti. "Otoyolun ortasında bir SUV yan yattı. Biz

tam iş çıkış saatinde aradı. Tampon tampona, tıpkı bunun gibi. Sirenler çalarak ekip arabasını o karmaşanın içinde manevra yaptırmak zorunda kaldık. İnsanlar zar zor hareket ediyordu. Hiç hareket etmezler."

Babam sağlık görevlilerinin bir kaza mahallinde parçalanmış bir aracı açmak için "Yaşam Çenesi "ni kullandıklarını ilk kez gördüğünü anlatırken başımı salladım, sadece yarı dinliyor, fren lambalarının yanıp sönmesini izliyordum.

Birkaç araba önümüzde aracından inip kavşağa doğru koşan bir kadını izlerken hikâyenin akışını kaybettim.

Kaşlarımı çatarak boynumu çevirdim ama hâlâ kavşağı ya da kreşi göremiyordum. İlerideki kaza kötü bir kaza olmalıydı.

" ... beni yanlış anlama, Sheen. Arabada sıkışıp kalan o zavallı kadın için üzüldüm ama o makine görülmeye değerdi. Onu görmeliydin. O şey metali hiçbir şey yokmuş gibi parçaladı. Birkaç kez sıktık ve *bam*, kapıyı çıkardık ve kadın içerideydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, nefes nefese kalmıştı ama üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Buna inanabiliyor musunuz?"

Damarlarımda dolaşan endişeye rağmen ona bir gülümseme gönderdim. "Bu bir şans."

"Gördüklerimin en şanslısı," dedi başını sallayarak, gözleri uzak ama yine de parlıyordu. "Onu çıkardığımızda yüzünü görmeliydiniz. Sürekli 'Teşekkür ederim, teşekkür ederim' diyordu. Sağlık görevlileri onu kontrol etti ve bir şeyi yoktu. Sadece sarsılmıştı. Bunlar en iyi çağrılardı, biliyor musun?" Sesi biraz titredi. "Zamanında oraya vardığımız çağrılar. Doğru şeyi yaptık. Bir dakikalığına da olsa gerçek hayattaki kahramanlar olmalıyız."

"Birçok insana yardım ettin baba," dedim usulca, anılarının onu hâlâ rahatsız eden çağrılara dönüştüğünü biliyordum. Omuz silkti ve pencereden dışarı baktı. Alzheimer'ın ironisi, en çok kısa süreli hafızasını etkilemesiydi. Unutmak istediği şeyler en derin kancalara sahip olanlardı.

Önümdeki araba birkaç santim ilerledikten sonra yüzüncü kez frene bastığında sakinleştirici bir nefes aldım.

Trafik yüzünden kesinlikle geç kalacağımı söylemek için Bright Beginnings'i aramaya hazır bir şekilde cep telefonuma baktığımda, onlardan gelen bir aramayı çoktan kaçırdığımı gördüm.

Kaşlarımı çatarak zil sesini sessiz moda aldım.

Genelde lise çağındaki çalışanlar ancak ben işi gerçekten son ana kadar götürdüğümde ararlardı - tam olarak akşam beşte. Hâlâ altı dakikam vardı.

Kahretsin. Kızlardan biri yaralanmış mıydı? Bonnie yine kaydıraktan aşağı mı itilmişti? Dişlerimi sıktım. Eğer Sage onu çocuk havuzuna tek başına gönderdiyse...

"Sadece trafik, Sheen," dedi babam sekizinci kez ve omzuma vurdu. "Acele etmenin anlamı yok. Oraya ne zaman varırız ..."

Sözünü kesip pencereden dışarı baktı ve bir an için beynindeki sisin ona nereye gittiğimizi unutturmuş olmasına imrendim.

"Teşekkürler baba," dedim, sesimi hafif tutmaya çalışarak. Sonra cevapsız çağrıya tıkladım.

Resepsiyonist yerine sinir bozucu bir meşgul sinyali aldım.

Yeni bir telefon sisteminin yerel ilkokullar ve onların bakım sonrası uyduları için bütçenin bir parçası olduğunu kendime hatırlatarak bir nefes daha aldım. Herhangi birinin, özellikle de Ada County'deki çocukların yarısına bakan bir kurumun hâlâ sabit hat kullanıyor olması fikri bugün daha da gülünç geliyordu.

Bir siren sesi daha yaklaştı ve içimi bir ürperti kapladı. Ya rekreasyon merkezinde kötü bir şey olduysa?

Okullardaki silahlı saldırıları, gaz sızıntılarını ve araba kazalarını düşünürken direksiyonu daha sıkı kavradım.

Işık onuncu kez yeşile döndü ve ilerledik. Kreşin girişini görebileceğim kadar.

"Oh, Tanrım. Sheen, yukarıda gerçekten bir şeyler oluyor." Babam görmek için boynunu büktü. "Kızlar b i r zamanlar o kreşe gitmemişler miydi?"

Ona cevap vermedim.

Bunun yerine arabayı yavaşça yolun ortasına park ettim. Bacaklarım soğuk, gevşek eriştelere dönüşmüştü.

İleride bir kaza yoktu.

Bright Beginnings otoparkı yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklarla doluydu.

Polis arabaları. En az yirmi tane.

Otoparkın geri kalanı personel ve velilerle doluydu. Nefes alamıyordum. Burası haberlerde gördüğüm her okul saldırısının gerçekleştiği yere benziyordu.

Böyle bir şey olamaz.

Babama tek kelime etmeden arabanın kapısını çekip açtım ve onlara doğru koşmaya başladım.

Midem, Sage IKEA'da gözden kaybolduğunda, çekmece düzenleyicileri sergisine uzun uzun bakarken olduğu gibi kasıldı. O kadar çok adrenalin ve panik vardı ki kusacakmışım ya da bayılacakmışım gibi hissettim.

Ama bu sefer daha kötüydü. Bu sefer gerçekten kötü, korkunç bir şey olmuştu.

Kavşağın önünde durmuş, dörtlülere yanan bir arabanın yanından hızla geçtim. O veli de benim gibi arabayı almaya gelmiş ve park yerindeki kargaşayı görmüş olmalıydı.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Yaya geçidinde kırmızı DUR işareti vardı ama ben yine de yolun karşısına koştum.

Hızla geçen hiç araba yoktu. Trafik tamamen durmuştu.

Yolun her tarafında insanlar pencerelerinden dışarıya doğru eğiliyordu. Hatta birkaçı korna bile çalıyordu. Ancak kreşin hemen yanındaki kavşakta oluşan sıkışıklıkta tüm gözler otoparka sabitlenmişti.

Kalabalığın içine daldım ve üzerinde Bright Beginnings logosu olan deniz mavisi bir polo tişört giyen uzun boylu bir genç kıza doğru yaklaştım. İsim etiketinde SHELLY yazıyordu.

"Neler oluyor?" Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, boğazım düğümlendi. "Çocuklarım nerede?"

Shelly bana baktı ve kollarını çaresiz bir hareketle iki yana açtı. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Elinden gelen her şeyi yapıyor musun?" Kalbim boğazımı tıkadı. Onu boğazlamak istedim. "Sen neden bahsediyorsun? Çocuklarım hangi cehennemde?"

Dağınık platin saçlı başka bir kadın yanımdan itti, zaten gözyaşları içindeydi. "Şimdi anlat bize!"

Shelly gözlerini kocaman açarak aramıza baktı. "Mesaj uyarılarını ayarlıyoruz, böylece-"

"Yani *ne* yapabilirsin?" Çığlık attım. "Sadece bize neler olduğunu anlat!" "Otobüs kayıp."

Platin saçlı kadın tokat yemiş gibi geri çekildi. O kadar hızlı nefes alıyordu ki, her nefes alışında burun delikleri alevleniyordu.

Nefes nefese kaldığımda kelimeleri zar zor çıkarabildim, "Bu da ne *demek*? Bütün bir otobüsü öylece *kaybedemezsin*."

Diğer kadın da konuşuyordu, ikimiz de aynı anda. "Ne oldu? ... neden ... takip edemiyorsun? Sürücünün cep telefonu yok mu? Neden hala onları bulamadınız?"

Bütün bir otobüsü öylece kaybedemezsin.

Bir an için, içimdeki panik çamurunun arasından en azından aktif bir tetikçi olmadığına dair bir umut balonu patladı. En azından kimse ölmemişti.

Otobüs kayıptı. Ve çocuklarım burada değildi, bu da kötü bir şey olmamış olabileceği anlamına geliyordu.

Düşünceler kafamın içinde umutsuz cankurtaran halatları gibi dönüyordu.

Belki de bu otoparktaki aileler ve polisler boşuna panik yapıyordur.

Belki otobüsün lastiği patlamıştır.

Belki çocuklardan biri kustu ve durmak zorunda kaldılar.

Belki-

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Shelly, sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. "Otobüsün güzergâhını iki kez takip ettik ama... hiçbir şey yok. Otobüs şoförü telefonuna cevap vermiyor." Arkasına baktı. Bir polis memuru otoparkın içinden bize doğru ilerliyordu. "Polis devralıyor. Herkesle konuşmak istiyorlar. Ben sadece... Özür dilerim." Sesi son kelimedede kesildi.

Yanımdaki kadın başka bir şey söylemeden sözsüz bir çığlık attı ve polis memuruna doğru koşarak uzaklaştı.

Shelly ve ben birbirimize baktık.

İkimizin de ne yapacağımızı bilmediğimiz acı bir şekilde ortadaydı. Arkamda birinin bağırdığını fark ettim.

Beynimde yeni bir uyarı belirdi. O sesi tanıyordum.

Babamın yumruğunu bir kamyonun kaputuna indirdiğini görmek için tam zamanında kafamı çevirdim. "Sakin ol ve korna çalmayı kes. Çocukken birileri senin kışını tekmelemeliydi," diye gürledi, derin sesi panik içindeki seslerin, korna seslerinin ve uzaktan gelen siren seslerinin arasından sıyrılıyordu.

Babam, tıkanmış kavşağın önünde duran, çok uzun, güçlendirilmiş bir kamyonla karşılaştı. Kamyonun canavar lastikleri ve arkasından sarkan bir bro-bayrağı vardı. Şoför tarafındaki camdan dışarı sarkan üniversite çağında tekir bir çocuk vardı.

Hayır. Bu olamaz.

Boğuk bir çığlık atarak otoparktan geldiğim yoldan geri döndüm, yaya geçidine geri döndüm ve babamın bileğini çektim.

Gerektiğinden daha sertti ama sakın olacak kadar aklım başımda değildi. Ona kızların başının dertte olduğunu söyleyecek kadar. Bu yüzden onu yakaladım.

Öfkeden yüzü kıpkırmızı olan babam bana bakmak için döndü ve kolunu geri çekti. Kefal saçlı çocuk, sanki bu bir reality şov skeciymiş gibi güldü.

"Baba, dur!" Dayanmaya çalışarak ağladım.

Parmaklarım aşağı kaydı ve saatine takıldı.

Gözümü kırpmama fırsat kalmadan toka koptu ve saat sert bir şekilde ayaklarımızın dibindeki asfalta düştü.

Babam tamamen hareketsiz kaldı ve bileğine dokundu, yüzü kıpkırmızıydı, gözleri bana dikilmişti, korna çalan kamyon unutulmuştu.

Çevresel görüşümde bir polis memurunun bize doğru geldiğini görebiliyordum.

"Ne halt ediyorsun, Sheen," dedi babam, çenesi öfkeyle titriyordu, ikimiz de hâlâ yolun ortasında birbirimize bakıyorduk.

Onu zar zor duyabiliyordum ama sözleri yine de ok gibi isabet ediyordu.

Çünkü hiçbir fikrim yoktu.

Geçen her saniye gri minibüsün içini daha da fırın gibi hissettiriyordu. Hepimizin canlı canlı piştiğini hayal etmemeye çalıştım ama elimde değildi.

Çıplak zemin düzensiz ve engebeliydi, bazı metal parçalar dışarı çıkıyordu, sanki eskiden burada koltuklar varmış gibi.

Adam arka kapıları kapattığında ve sıcak, yapışkan minibüs karanlığa gömüldüğünde çocuklardan birkaçı çığlık atmaya başlamıştı.

Bonnie de onlardan biriydi.

"Şşşt," dedim ona, şoför tarafına doğru koşan adamın ayak seslerini duyarak. "Kızacak ve geri gelecek."

Sürücü koltuğu ile minibüsün arkası arasındaki küçük pencere birkaç santim açıldı.

Adamın bize bağıracaklarını biliyordum. Bize Bayan Jessa'yı nasıl vuracağını bir kez daha anlattı - minibüsün en arka kısmında kambur bir şekilde oturmuş, elleri ve kolları arkadan birbirine bağlanmıştı.

Onun yerine bağıran Bayan Jessa oldu.

"Sessiz olun, *şimdi*," diye bağırdı.

Sesi o kadar sertti ki Bonnie feryadını bitiremedi bile. Diğer çocuklar da sessizliğe gömüldü.

Şoför başka bir şey söylemeden camı kapattı.

Başka bir şey söylemeye korkarak Bonnie'ye yaklaştım ve birden Bayan Jessa'dan biraz nefret etmeye başladım. Yüzlerinde külotlu çorap olan adamlardan nefret ettiğim kadar değil ama ona ters ters bakmama yetecek kadar. Çocuklar ağladığında, onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemeniz gerekirdi. Bağırmazdınız.

Bunu ona söylemek istedim. Yetişkinlere cevap vermekten korkmuyordum - Bayan Butler'ın karnemdeki notu buydu

Geçen yıl demiştim ama sonra minibüs öne doğru savruldu ve neredeyse beni Bonnie'nin üzerine deviriyordu.

Adamlar bizi nereye götürüyordu? Ne yapacaklardı? Bir keresinde bakıcı Bonnie'yle bana *Dateline*'in okuldan eve dönerken kaçırılan bir kızla ilgili bölümünü izletmişti. On yıldır kayıp olmasına rağmen kızın yüzü yaşadığı şehirdeki dev reklam panolarında ve afişlerde yer alıyordu.

"Bu çok üzücü. Zavallı ailesi. Bir cenaze töreni bile yapamıyorlar," demişti benden üç yaş büyük ama iki santim kısa olan bakıcı.

Çünkü kesin öldü, biliyordum.

Ben ve Bonnie de böyle bir reklam panosunda yer alır mıydık? Adamlar dediklerini yaparsak bize zarar vermeyeceklerini söylediler ama eminim diğer kızı kaçıran kişi de ona aynı şeyi söylemiştir.

Gözlerimi sıkarak kapattım.

Minibüs ani bir sol dönüş yaparak hepimizi yana savurdu. Ayaklarımı yerden yükselen metal bir şeye dayadım ve düşmemek için destek aldım.

Bonnie vücudunu bana daha sıkı bastırdı ve inledi ama yine çığlık atmadı.

Güm, güm, güm. Diğer çocuklar dengelerini kaybedip minibüsün kenarlarına çarpınca nefes nefese kaldılar.

Ked'in minik ve korkmuş sesi, "Beni araba tutuyor," diye duyurdu. Bir başkası, belki Ava ya da Mindy, "Beni de tutuyor" diye fısıldadı.

Beni kolay kolay araba tutmazdı. Geçen yaz annem ve büyükbabamla göle gittiğimizde McCall'a kadar yol boyunca kitabımı okumuştum. Ama sürekli sola dönüşler yapan sıcak, karanlık minibüste midem bile çalkalanmaya başlamıştı. Sanki daire çiziyorduk.

Başımın arkasındaki siyaha boyanmış pencerelerden birinden tek, donuk bir iğne ucu kadar ışık geldi ama hiçbir şey fark etmedi. Karanlıkta ölü bir yıldız gibi görünüyordu.

Rose gözyaşları içinde, "Tuvalete gitmem gerek," dedi. "Otobüsü kaçırmamak için okuldan sonra tuttum."

"Ben de," diye yutkundu Bonnie.

Ben *de*, diye düşündüm ama kendime sakladım.

Bayan Jessa birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Neden yardım etmiyordu? Onun yerine, kütüğün üzerindeki bir yumru gibi orada öylece oturdu.

"Sadece bekleyin. Yakında orada olacağız," dedim en yüksek, en güçlü sesimle. Birinin bunu söylemesi gerekiyordu. Birinin bu çocukları rahatlatması gerekiyordu.

Blechhh.

Daha ne olduğunu anlamadan burnuma çürük ve tatlı kusmuk kokusu geldi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Ked. Şimdi o da ağlıyordu.

* * *

Bir süre otobüsün döndüğü yolları takip etmeye çalıştım.

Sola, sola.

Sağ, sağ, sağ, sert sol.

Sol, sol, sol, sert sağ. Dönüşler hızlı ve seri bir şekilde devam ediyordu ve ben yine daireler çizdiğimizi düşündüm. Bizi karıştırmaya mı çalışıyorlardı? Nereye gittiğimizi ya da ne kadar uzakta olduğumuzu söylemeyi imkânsız hale mi getiriyorlardı?

En azından sıcak kusmuk kokusu ve mesanemin patlamaya hazır bir balon gibi hissettirmesi dışında düşünecek bir şey vardı.

Çok geçmeden dönüşleri takip etmekten vazgeçtim ve yakında durmamız için dua etmeye başladım. Ne kadar zaman geçtiğini anlayanın bir yolu yoktu ama McCall'a olan yolculuktan hem daha kısa hem de daha uzun gelmişti.

Boğazım pamuk doluydu ve vücudum Bonnie'yle eğlence merkezindeki jakuzide çok uzun süre kaldığımız günkü gibi hissediyordu. Sıcak, kaşıntılı ve aynı zamanda biraz da sersemlemiştim.

Ked'den sonra iki çocuğun daha kustuğunu duydum. Rose ve Charlotte. Biliyordum çünkü ikisi de daha sonra özür diledi.

Koku bende de aynı şeyi yapma isteği uyandırdı ama kendimi tuttum. Yol nihayet düzleşmişti, bu da midemin daha iyi hissetmesine yardımcı oldu. Ama ne kadar kötü işemem gerektiği konusunda hiçbir şey yapmadı. Dişlerimi sıkmaktan ağrıyacak kadar sıktım.

Bonnie'nin yapış yapış vücudu bana karşı erimiş yarı pişmiş bir kurabiye gibiydi. Bir süre sessiz kaldı. Ama şimdi titrediğini hissedebiliyordum, her seferinde daha uzun süren uzun titremeler.

"Sage, tutamıyorum," dedi o kadar sessizce ki neredeyse ne dediğini kaçırıyordum. Fısıltısındaki korku ve utancın sıcaklığını duyabiliyordum.

"Sorun yok Bonnie," diye fısıldadım.

"Hayır değil," diye homurdandı, vücudu yeniden titremeye başladığında sesi titriyordu. "Ben *bebek* değilim."

Boğazımdaki sert yumruyu yuttum ve gözlerimi tekrar kapattım. Sonra eğildim ve fısıldadım, "Olmadığını biliyorum. Benim de işemem gerekiyor. Önemli bir şey değil."

Daha fazla düşünmeden sıkmayı bıraktım ve mesanemi bıraktım.

Aynı anda hem korkunç hem de rahatlatıcı hissettirdi. Sıcak sıvı kot pantolonumu ıslattı ve yanaklarımın daha fazla yanmasına neden oldu. Daha önce hiç altıma işememiştim. Bonnie geçen yıl anaokulundayken yapmıştı. Öğretmeni onu eve göndermiş ve bir daha olursa sınıfta barfiks giymek zorunda kalacağını söylemişti. Bonnie geri dönmeye o kadar utanmıştı ki kendini hasta etti ve ertesi gün okula gitmedi.

Bonnie sustu ve küçük bir "Oh" çekti.

Hâlâ burnunu çektiğini duyabiliyordum ama sonra titremeyi bıraktı ve "Teşekkürler Sage" diye fısıldadı. Sonra o da benim gibi yaptı.

Jessa Landon cehennemde çürümeyi hak ediyor.

Eski kayınbiraderim üç yıldan biraz daha uzun bir süre önce mahkemede ifade verirken böyle demişti. Bana doğru baktı ve tükürdü, sanki yıllar boyunca arka bahçedeki barbekülerde hamburgerime peynir isteyip istemediğimi sormamış gibi. Kollarımdaki çiziklere ve kardeşinin beni duvara çarptığı uyluğumdaki mor ve sarı çürüğe sessizce yan gözle bakmamış gibi.

Sözleri zihnimde dönüp duruyordu. *Jessa Landon cehennemde çürümeyi hak ediyor.*

Çünkü buradaydım, cehennemde çürüyordum.

Kaç çocuğun kustuğunu ve altına işediğini unutmuştum. Havasız minibüsün karanlık, kaynayan içi o kadar kötü kokuyordu ki artık nefes almaktan mı yoksa alamamaktan mı daha çok korktuğumu anlayamıyordum.

Bazı çocuklar hâlâ ağlıyordu.

Onlara sarılmak, onları rahatlatmak istedim ama kollarım ve ellerim o kadar sıkı bağlanmıştı ki artık el ve ayak parmaklarımı hissedemiyordum. Onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemek için ağzımı açıp durdum. En azından bunu yapabilirdim. Ağzım bantlı değildi. Küçük kızlardan biri çığlık atmaya başladığında onlara susmaları için bağırarak yerine güzel bir şeyler söyleyebilirdim.

Yine de onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecektim. O yoldan daha önce de geçmiştim.

"Sorun yok Soph. Bağırarak seni uyandırdığım için özür dilerim. Sadece televizyonun sesi açıldı... Babam ve ben çok açmıştık. Her şey yolunda. Uyumaya devam et, bebeğim."

Sophie gözlerini ovuşturdu ve tekrar yatağına uzandı. "Tamam, anne."

Bana inanmıştı. Ve bunda, yatak odasının dışında beni bekleyen her şeyi biraz daha katlanılabilir kılan bir rahatlama, hatta bir tür doğruluk vardı.

Çocuklardan biri "Bizi buradan ne zaman çıkaracaklar?" diye sordu ve kelimeler kargo bölümünün mağarayı andıran karanlığında cevapsız bir şekilde asılı kaldı. Diğer çocuklardan hiçbiri cevap vermedi. Soru açıkça bana yönelikti.

Dudaklarımı kapalı tuttum ve başımı dizlerimin üzerine koydum.

Soph'un yatağının kenarında birkaç saniye daha oyalandım, ta ki nefes alış veriş derinleşip gül goncası dudakları uykuyla gevşeyene kadar. Parmaklarını soktuğu yerden sızlayan elimi Soph'un mükemmel, minik koluna koydum. Pürüzsüz siyah saçlarını nazikçe okşadım, hâlâ onun mengene gibi kavradığı saçlarımı çekmeye çalışırken saçlarımı tuttuğu yerdeki kendi kafa derimin acısını hissediyordum. Ondan uzaklaşarak "utanç yüzlü bir sürtük olmak" yerine "gözlerinin içine bakmamı" istemişti.

Soph babasını severdi. Ben de öyle.

Alt katta tartışma başladığında, gece geç saatlerde bize ızgara peynirli sandviç yapıyordu ve üzerinde beni güldüren Godzilla boxer'ı vardı.

Gerçek Matt buydu. Örümcekleri ezmek yerine evin dışına taşıyan Matt. Her doğum günümde, her Sevgililer Günü'nde, her Noel'de bana aşk mektubu yazan Matt. Soph'a hamileyken bana öğleden sonra alfabe çorbası yapan Matt, çünkü kusmadan yiyebildiğim tek şey buydu.

Minibüs hızla köşeyi döndü ve hepimizi sağa savurdu.

"Bayan Jessa? Annelerimiz ve babalarımız gelip bizi bulacaklar, değil mi?" diye sordu küçük çocuklardan biri.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, onu rahatlatmak istediğim tüm rahatlık ve yalanlarla doluydu.

"Biraz daha dayan, tamam mı?" diyebilirdim sadece.

Ve gerçekten de şu anda hepimizin yapabileceği en iyi şey buydu. Bok fırtınasını kabullenin, bir topun içine kıvrılın ve bitene kadar buna katlanın. Tıpkı benim gibi.

Matt'in sarhoş ve kızgın olduğu çok gece geçirdim. Ayıyı dürtmedin. Karşılık vermedin.

Parmak uçlarımda salona geri dönüp Soph'un kapısını kapattığımda, alt kat sessizdi. Matt'in uyumaya gitmiş olabileceğini düşündüm.

Bu iyiydi. Uyku genellikle kötü geceleri sıfırlar.

Yine de uyumuyordu. Merdivenlerin dibinde beni bekliyordu, Soph ağlamaya başladığında kaldığı yerden devam etmeye hazırды.

"Ring kamerasındaki adam mı? Sen kapıyı açtığında yüzünü gördüm, Jessa. Sakın bana eve ilk kez geldiğini söyleme. Onu tanıyorsun. Onunla yatıyor musun?"

Gözlerimden akan yaşları görebilmesini umarak başımı salladım. Bazen bu onu kendine getirirdi. Ama bu sefer değil. "Peki neden bir spor salonu üyeliğine bu kadar ihtiyacın var? Orada kiminle buluşuyorsun? Bana yalan söylemeye cüret etme Jessa..."

Minibüsün şoförü sert bir şekilde frene bastı ve beni bir kâbustan çıkarıp diğerine soktu.

Motor durdu.

Başımı kurşun bir balon gibi hissediyordum, içi boştu ve o kadar ağırdı ki zar zor tutabiliyordum.

Sonunda duruyor muyduk? Sırada ne vardı? Kimdi bu psikopatlar?

Onlar ayı. Ve ölü taklidi yapmazsan seni parçalara ayırırlar,
Beynim karşılık verdi.

"Bayan Jessa," diye inledi Ked, monoton sesi tanıdığım birkaç sestten biriydi.

"Sadece adamların dediğini yap," diye tersledim onu, korkudan kelimeler istediğimden daha sert çıkmıştı.

Yarım saniye boyunca her şey ve herkes sessizdi. Sonra bir ses duydum. *Thud, shuffle, thud.*

Hareket minibüsün diğer tarafından geliyordu.

Çocuklardan biri kalkıyor muydu?

Karanlıkta gözlerimi kırptırdım ve kimin hareket ettiğini görmeye çalışarak başımı çevirdim. Birisi ayağa kalkmıştı. "Otur oturduğun yerde," diye tısladım, panik göğsümü korkuyla karıncalandırıyordu.

Minibüsün arkasındaki karanlığı kesen tek şey olan loş ışık aniden yanıp söndü.

Sonra bir tırmalama sesi geldi.

İğne ucu kadar ışık büyüdü.

Çocuklardan biri, kim olduğunu göremedim, ayağa kalkmış ve penceredeki siyah boyayı karıştırıyordu.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Adamlar her an buraya geri dönüp minibüsün kapılarını açabilirlerdi.

Ve bu tür bir meydan okuma tam da işlerin kötüden daha kötüye gitmesine neden oldu.

Meyve bahçesinden Speedy Shuttle'ı Boise'e doğru, tek şeritli çiftlik çıkışlarından biri boyunca iki mil sürdüm.

Ne zaman hız sınırını aşmak istesem kendime "Yavaş ve istikrarlı" diyordum. Etrafta başka araba yoktu. Ve 315 numaralı otobüsün Bright Beginnings'e varmasına daha on dakika vardı, yani çocukların kaybolduğunu kimse bilmiyordu. Ama işi şansa bırakmanın bir anlamı yoktu.

Serviste klima vardı ama pencereyi biraz açtım çünkü Andy'nin BO'sunun ve o aptal naneli saç yağının kokusu içeride oldukça yoğundu. Bu akşam havaalanına götüreceği yolcular için üzuldüm - bugün havaalanı servis minibüsünü almasının tek nedeni de buydu. Daha önce havaalanına götürdüğü kadından aldığı nakit bahşiş, kullanılmış bir mendille birlikte hâlâ ön taraftaki bardak tutucusunda duruyordu.

"İğrenç, ahbap," diye mırıldandım mendili yere atarken. Hangi aracı kimin kullanacağını tartışmıştık, tıpkı son iki ay boyunca planın diğer tüm ayrıntılarını yüzlerce kez tartıştığımız gibi. Beyaz havaalanı servisi Andy'nin iş arabasıydı ama otomatik vitesliydi. Craigslist'teki gri minibüs düz vitesliydi ve her şey buna bağlıydı. Düz vitesli araba kullanmayı öğrenebilirdim - ya da en azından kendime öğrenebileceğimi söyledim - ama baskı altındayken duracağımı biliyordum.

Bir sonraki dönüşe yaklaşırken yan aynayı kontrol ettim ve ufku taradım. Treasure Vadisi'nin bu tarafı çoğunlukla dağ eteklerindeydi ve kendi benzin istasyonlarını bile zar zor hak eden küçük kasabalarla doluydu. Yani "trafiğin yoğun olduğu saatlerde" bile yollar çoğunlukla boştu.

Ortalık sakinleşince yavaşladım, sürücü tarafındaki camı indirdim ve Walmart'tan aldığım cep telefonu çantasını fırlattım.

otlu bir hendeğin bulanık suyuna.

"Hoşça kalın, sürtükler," diye mırıldandım, son on beş dakikadır araba kullanırken birkaçı mesaj atan küçük takip saatli bombalarından kurtulduğum için mutluydum.

Polis eninde sonunda telefonları bulacaktı. Belki de soruşturma gerçekten ilerlediğinde, baz istasyonu sinyallerinin geçmişini otobüsü meyve bahçesinde bıraktığımız yere kadar takip edebileceklerdi.

Ama tüm bunlar zaman alacaktır.

Ve bu onları bir boka götürmez.

Derin bir nefes aldım ve Sunset Springs çıkışına doğru ilerlerken minibüsü altmış beşi geçmemeye dikkat ederek gaza bastım.

Bu lüks topluluk, Boise ile Idaho kırsalının geri kalanı arasındaki tepelerin tam ortasındaydı. Yarı, son üç yıldaki emlak patlaması sırasında inşa edilen McMansion'lardan oluşuyordu. Diğer yarı ise daha normal görünümlü evlerdi ve on yıl önce ucuz olan bir arazi üzerinde dağ eteklerine sıkışmışlardı. Topluluğa giriş yolunun hemen önündeki büyük, reklam panosu tipi tabelalar, KIRSAL LÜKS, TEPELERDE BİR ŞEHİR ve KIR HAYATI, ŞEHİR GÜZELLİKLERİ gibi saçmalıkları haykırıyordu.

Sunset Springs kendi ilkokulunu inşa etmeyi neredeyse bitirmişti. Ama şimdilik tüm çocuklar otobüslerle taşradaki boktan Northridge'e on mil taşınmak zorundaydı. Bu konuda büyük bir kavga çıkmıştı.

Boise şehri, Sunset Springs McMansion annelerinin şikâyetlerine yanıt olarak bir değişiklik yapmıştı. Boise'deki Bright Beginnings, devlet tarafından sübvansé edilen okul sonrası bakım programları listesine eklenmişti. Yani artık Northridge çocukları da okul sonrası bakım için oraya gidebilecekti.

Daha önce hiç dikkat etmediğim türden bir şeydi. "Sunset Swings"-Boise'den insanlar Stepford havası ve eş değiştirme söylentileriyle buraya böyle diyorlardı- benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Northridge yakınlarındaki *gerçek* Idaho'da yaşayan benim gibi insanlar, planlanan topluluktan çoğunlukla pırıl pırıl yeni Chevron'u ile "iyi benzin istasyonu" olarak bahsediyordu. Hatta şu otomatlardan bir tane bile vardı.

İki dakika içinde Oreo shake çıkarabilen makineler. Hapisten çıktıktan sonra bir kızı oraya götürmüştüm. Andy bana taş ocağında iş bulmadan hemen önce.

Kız sonunda bir ezik oldu, ama şehrin kenarındaki şirin küçük pizza salonuna - Speedwagon's - adım atmamın nedeni oydu. Küçük restoran, son üç yıl içinde sıva çiçekleri gibi ortaya çıkan yeni gelişmelerden ayrılmıştı. McMansion'lardan önce de oradaydı ama makyajlanmıştı.

İşte şimdi oraya gidiyordum.

Servis aracını Speedwagon'un yanındaki yolun kenarına çekerken kendi kendime "Tanrım," dedim. Yola bakan küçük bir panoda şöyle yazıyordu: BENİ PİZZA YAPMAK İSTER MİSİNİZ? Çok saçma bir yerdi ama yine de dışarıdan gelen yağ ve peynir kokusu bile midemi bulandırıyordu.

Buraya pizza için gelmemiştim.

Eldivenlerimi çıkardım, sonra kalçamla kapımı kapattım ve belli etmemeye çalışarak etrafıma bakındım.

"Kendini toparla Ted," diye fısıldadım. "Her şey yolunda."

Arkamdan 55. Otoyol'a baktım. Birkaç araba parladı geçmiş.

Önce sola, sonra sağa baktım. Sosyetik bir tabela bağıırıyordu. SUNSET SPRINGS, çirkin kahverengi tepeler ve havalı sakinlerin sonbaharda elma toplayabilecekleri sevimsiz bir "meyve bahçesi".

Önümde Speedwagon'un yeni sıva kaplaması ve neon tabelası hoş geldiniz diye yanıp sönüyordu. Park yeri boştu, Tanrı'ya şükür. Akşam yemeği telaşı henüz başlamamıştı.

Mekanın güvenlik kamerası olmadığını zaten biliyordum. En azından geçen haftadan beri. Yine de gözlerimi ön girişte ileri geri gezdirerek herhangi bir gözetleme işareti aradım.

Hiçbir şey.

İçeri girdiğimde kapı şingirdadı.

Sıska, lise çağında, alt ısırıklı ve kocaman kahverengi gözlü bir kız, elinde telefonuyla tezgâha yaslandığı yerden sıçradı. "Oh, merhaba. Hoş geldiniz-" Bana baktı, açıkça paniklemişti.

Ağzım kurudu ve keşke külotlu çorabımı tekrar başıma geçirseydim diye düşündüm. Beni geçen haftadan tanıyor muydu? Bu kızın fotoğraflık hafızası falan mı vardı? Neden ağzı açıktı ki? En fazla beş dakika içinde girip çıkmıştım, mekânı incelemek ve lanet olası bir pizza almak için, çünkü gerçekten çok iyidiler.

"*Speedwagon*'a hoş geldiniz," diye zafer kazanmış gibi konuştu ve yüzü gevşedi.

Zorla bir kahkaha attım. Beni tanımamıştı. Sadece aptaldı. Çalıştığı yerin adını unutmuştu.

"Sana ne getirebilirim?" diye sordu, sesini sanki flört etmeye çalışıyormuş gibi yüksek ve tuhaf bir şekilde çıkararak.

Ben de gülümsedim, yüzümü tamamen nötr tuttum. *Gir, çık, unutulmaz ol.* "Arkadaşımın yeni bir bebeği oldu," dedim, ağzımdan çıkan hikâyenin kulağa ne kadar hoş geldiğinden etkilenmiştim. "Bu akşam ona yemek göndermek istedim. Birkaç blok ötede oturuyor ama onu rahatsız etmek istemiyorum. Siz teslim edebilir misiniz?"

Kız küçük bir "Aww," sesi çıkardı, sonra başını kuvvetlice salladı. Sıkı bir atkuyruğuyla toplanmış kısa kahverengi saçları kıpırdamadı. "Çok naziksin. Evet, elbette. Ne istiyorsunuz? Spesiyalimiz var. İki orta boy iki topping yirmi dolar."

Menüye bakıyormuş gibi yaptım. "Sadece büyük boy pepperoni." Tekrar başını salladı. "Tamam, güzel. Adres nedir?"

Boğazım o kadar kuruydu ki zar zor yutkunabiliyordum. Kapüşonumun kanguru kesesine uzandım ve yanımda getirdiğim zarfı çıkardım. "Adres tam burada. Bu notu kutuya bantlayabilir miyim? Arkadaşım zor zamanlar geçiriyor. Bilirsin, yeni anne oldu. Pizzayı onun için kapının önüne bırak, tamam mı? Bebek uyuyordur diye. Ona akşam yemeği göndereceğimi söyledim zaten."

Kız, muhtemelen bir erkeği bile öpmemiş olmasına rağmen, yeni bir anne olmanın ne kadar zor olduğunu gerçekten biliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. Gözleri kocaman oldu ve parladı. "Elbette. Notun için biraz bant getireyim."

Üç dakika sonra, servis aracına geri dönüyordum.

Ellerimi ceketimin cebine soktum ve yumruğumu havaya kaldırma isteğime direndim. Bir çift işlevsel beleşçiye göre oldukça iyi iş çıkarmıştık.

Annem bana ve Andy'ye böyle derdi. "Fonksiyonel beleşçiler." Sanki bir çeşit hastalık teşhisiymiş gibi. Sanki benim de en az onun kadar aptal ve işe yaramaz olduğumu düşünüyordu. Sanki o benden daha iyiydi, saçına bir bone takıp Emmett'teki yaşlılar yurdunda yarım yamalak joes servis ediyor, sonra da kafayı bulup televizyonun karşısında bira ve bir paket cipsle bayılana kadar oturuyordu.

Andy en azından liseden mezun olmuştu. Ben değil. Aslında iyi notlar almıştım. Hatta birkaç A bile almıştım. Ama sonra son sınıfın son iki haftasını hastanede, altmış gününü de hapiste geçirdim.

İzinsiz girme.

Yasadışı motorlu araç kullanımı.

Alkollü araç kullanmak.

Uyuşturucu bulundurma.

Suç teşkil eden vandalizm.

Beş suçlama, hepsi de 18 yaşımı geçtiğim için. İki hafta farkla. Ve... çünkü Canyon Creek Park'taki boşluktan atlamaya çalışırken sürdürüğüm arazi motosikleti "ödünç" alınmıştı.

Andy, arkadaşının motoru alacağını söyledi. Ama motor ve ben kaza yapınca "arkadaşı" suç duyurusunda bulundu. Özellikle de bana karşı. Çünkü bisikleti derenin dibindeki bir ağaca dolayan ve arka cebimde istemediğim halde bir sekizlik esrarla yakalanan bendim. Andy onu bana doğum günüm için vermişti.

Yani, evet. *Beleşçilik* bundan sonra kartların içindeydi. Annem GED almam ya da "kendimi uygulamam" konusunda ne kadar başımın etini yerse yesin, bu beni bir yere götürmeyecekti.

Kimse sabıkası olan birini işe almak istemezdi. Ya da sabıkalı biriyle çıkmak. Andy ile taş ocağındaki boktan iş, yetişkin hayatımın en büyük kazancıydı.

Kapıdan çıkarken sikilmiştim. Bir de şimdi bak.

Idaho'daki en iyi ve en büyük soygunu gerçekleştirme
yolundaydım.

Ve ben de bundan kurtulacaktım.

12

SAGE

Minibüsün camındaki boya tabakası kalındı. Ve ellerim arkadan bağılyken ulaşmak zordu. Ama geriye doğru dönüp ayak parmaklarımın ucunda durduğumda ve başparmağımın tırnağıyla boyayı kaldırdığımda, boya biraz gevşedi.

"Otur, kes şunu!"

Bayan Jessa'yı görmezden geldim ve elimi uzatıp kaşımaya devam ederek iğne deliğini bir çeyreklik büyüklüğüne getirdim; yaptığım işi incelemek için arkamı döndüğümde dışarıyı görebileceğim kadar büyüktü.

"Sage," diye tısladı Bayan Jessa, boyanın içinden gelen ışık mini bir spot ışığı gibi üzerime sıçradığında.

Onu görmezden geldim, tıpkı bir kural olmamasına rağmen bana maymun demirlerinin üstüne oturmamın yasak olduğunu söyleyen teneffüs gözetmenini görmezden geldiğim gibi. Annem ve büyükbabam evde bize *Casus Harriet*'i okuyorlardı ve bazen kendime Harriet'in belirli bir durumda ne yapacağını soruyordum.

Harriet maymun demirlerinin üzerinde kalırdı. Ve bu minibüsün dışına bakma şansını kullanacaktı.

Boya umduğum gibi büyük parçalar halinde çıkmadı ve ellerim plastik bağlardan dolayı o kadar uyuşmuştu ki parmaklarımı çok hızlı hareket ettiremiyordum ama işe yarıyordu. Açtığım delikten dışarı bakmak için tekrar arkamı döndüğümde minibüsün dışını az da olsa görebiliyordum.

Pencereden birkaç metre ötede kırmızımsı gri bir kaya duvarı vardı. Görebildiğim kadar uzanıyordu. Sanki bir uçurumun dibinde, büyük bir çukurun içindeydik.

Duvarın solunda, minibüsün ön tarafına doğru büyük bir yığın vardı. Beton parçaları, toprak, kırık plastik parçaları ve

Metal. Geri dönüşümün neden önemli olduğunu öğrenmek için saha gezisine gittiğimiz bir çöplüğe benziyordu.

Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Gerçekten çöplükte miydik? Bir uçurumun dibinde miydik? Minibüste ne kadar kalmıştık? Saatler gibi gelmişti ama bunun nedeni içerisinde çok korkunç olması olabilirdi. Nefesim hızlandı ve ayağımı kaydırırken yanlışlıkla diğer çocuklardan birini tekmeledim. Arkamda Bonnie tekrar ağlamaya başladı.

Minibüs sallandı ve ben donakaldım. Ön taraftan bir araba kapısının açılıp kapanma sesi geldi.

Gerildim, tekrar oturmaya hazırdım. İkinci bir kapının açıldığını ya da kapandığını duymadım. Bu, minibüsten sadece bir adamın indiği anlamına geliyordu. Diğerinin beyaz mekiği kullandığından oldukça emindim. Şimdi o da burada mıydı?

Gözümü pencereye çizdiğim küçük deliğe yaklaştırdım. Onu görebiliyordum ama bana doğru bakmıyordu.

Midem gerildi ve vücudum titredi. Yine de olduğum yerde kaldım.

"Sage!" Bayan Jessa'nın sesi de kusacakmış gibi geliyordu. Biraz kırırdandı ama elleri ve ayakları bağlıken beni durdurmak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Ayak sesleri duyuldu ve adam ortaya çıktı. Hurda çukuruna bakıyordu.

Gözlerim lazer gibi onu inceledim. Aynı anda hem kıvrıcık hem de yağlı olan uzun, kabarık kahverengi saçları vardı. İri bir adamdı, kahverengi tişörtünün ve bol kargo şortunun kollarının altında ter lekeleri vardı.

"Orada öylece duruyor," diye fısıldadım, dilim damağımda kalmıştı. Kaynayan sıcak havada kusmuğun tadını alabiliyordum. "Artık kafasında külotlu çorap yok. Elinde tutuyor." Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak etrafıma bakındım. "Nerede olduğumuzu bilmiyorum." Sesim biraz titriyordu. "Orada... bir kaya duvarı var. Bir sürü toprak. Bir sürü ıvır zıvır."

Diğer çocuklar sessiz kaldı.

Bayan Jessa bana tekrar oturmamı söylemedi. Onun yerine sesini alçaltıp keskinleştirdi ve "Sage, o başladığı anda

Tekrar yürüyün, oturun. Ve sonra hepiniz, minibüsü açtıklarında adamların istediklerini aynen yapın. Tartışmak yok."

Sabırsızca başımı salladım ve bakmaya devam ettim.

Yerdeki bir taşı tekmeledi ve nefesinin altında bir şeyler söyledi.

Sonra arkasını döndü.

Aklıma gelen ilk düşünce onun İsa'ya benzediği idi, ama huysuzdu. Ve tombul. Güneş yağlı, omuz hizasındaki kahverengi saçlarına tam olarak vuruyordu, bu yüzden biraz parlıyordu. Saçlarıyla aynı uzunlukta bir sakalı vardı. Dudakları çatlamıştı, sanki onları yalıyormuş gibiydi. Tel tel saçlarının arasında büyük, kızgın bir kırılganlık vardı ve güneşe dönük olduğu için gözleri kısıktı.

Bayan Jessa'ya ve diğer çocuklara onun neye benzediğini söylemek için ağzımı açtım. Bunun nasıl yardımcı olacağından emin değildim ama aklıma gelen tek şey buydu. "Uzun, kahverengi saçları var-"

"Bize neye benzediğini söyleme," diye fısıldayarak karşılık verdi. "Yüzlerini görmemizi istememelerinin bir nedeni var."

Yutkundum ama başka bir şey söylemedim. Bu konuda haklı mıydı? Yoksa sadece oturmamı ve çenemi kapatmamı mı istiyordu?

Bu sorular midemin daha da sıkışmasına neden oldu. Büyükbabam bana tekrar tekrar soru sorduğunda ya da bana "Sheena" diye seslendiğinde ya da yatmadan önce hangi kitabı okuduğumuzu sorduğunda hissettiğim duyguyla aynıydı. *Casus Harriet*. Sanki konuştuğum yetişkine dikkat etmem gerekiyormuş gibi. Bayan Jessa'nın neden bu kadar kaba davrandığını bilmiyordum, ama bu gözlerimin bulanıklaşmasına ve boğazımın düğümlenmesine neden oluyordu.

Büyükbabamı düşünmek ve yatmadan önce kitap okumak bu hissi daha da kötüleştirdi.

Bu gece yatma vaktinde evde olamayacaktık. Güneş çoktan gökyüzünün büyük bir kısmını kaplamıştı.

Yatma vaktinde evde olabilecek miyiz?

Yağlı Saç minibüsün arkasına doğru birkaç adım daha atınca gerildim, kışımın üstüne oturup onu görmemiş gibi davranmaya hazırdım.

Bayan Jessa da ayak seslerini duydu ve soluk soluğa bir ses çıkardı. "Soph," diye tısladı, sonra kendini düzeltti. "Sage, otur."

Kılandım. Ve aklıma *Casus Harriet*'ten bir replik geldi. *Etrafınızdaki herkes kendi kafasını kaybedip suçu size atarken kafanızı koruyun.*

Diğer kızlardan biri yine ağlamaya başlamıştı.

"Bize ne yapacaklar?" diye sordu Ked'in ciddi ve korkmuş sesi.

"Ölecek miyiz?" diye tiz bir ses, belki de Rose'un sesiydi, sıçramama neden olacak kadar yüksek bir sesle sordu.

"Hayır," dedi Bayan Jessa. "Eğer sakın olur ve onları kızdırmazsak..."

Yağlı Saç gözlerini minibüse doğru çevirdi.

Gözetleme deliğinden geri çekildim ve daha önce oturduğum yere doğru adım atmaya çalıştım. Biri bacağını oynatmıştı ve ayağım takıldı.

Nefesim kesildi ve geriye doğru düştüm, metal zemine -ve birinin kucağına- sert bir gümbürtüyle indim.

Dışarıdan bir şey minibüsün yan tarafına çarptı.

Birkaç çocuk çığlık attı. Onlardan biri Bonnie'ydi.

"Sessiz olun! Sana oraya girmemeni söylemiştim," diye bağırdı Yağlı Saç.

Olduğum yerde donup kaldım, kalbim küt küt atıyordu, kalçam acıyor olsa da minibüsün zeminindeki keskin bir şeye bastırmıştım.

Dehşet içinde, Yağlı Saç'ın minibüsün kapılarını açmasını ve beni dışarı çekmesini bekledim. Bunu yapmayınca yavaşça kıpırdanarak düştüğüm kucaktan kalktım ve oturmaya başladım.

"Sage?" Bonnie sessizliğin içinden cılız bir sesle fısıldadı.

Bu, minibüste yeni bir inilti dalgası yarattı.

Tekrar yan yana gelene kadar yapışkan ve terli bedenlerin arasından geçerek santim santim ona doğru ilerledim. Minibüse giren küçük ışık deliğinden en yakındaki çocukların yüzlerindeki ifadeleri seçebiliyordum.

Bonnie de diğer çocuklar gibi gözlerini kocaman açmış, ağzından çıkacaklardan korkuyormuş gibi ağzını sıkıca kapatmıştı.

Kakülleri alnına yapışmıştı, sanki Bright Beginnings'in yüzme havuzundan yeni çıkmışız gibi terli ve nemliydi.

Otobüsün arka köşesindeki Bayan Jessa'ya bakmak için başımı çevirdim. Dizlerini çenesine kadar çekmiş ve parlak kızıl saçları yüzünü örtecek şekilde başını eğmişti.

Saniyeler geçip gitti.

Sonra dakikalar. Yağlı Saç'ın orada ne işi vardı?

Çakılların üzerinde daha fazla ayak sesi çıtırdadı. Her uzaklaştıklarında, belki de bizi burada pişirmeye bırakacak ve asla dışarı çıkmamıza izin vermeyecek diye korktum. Ama ses bize doğru yaklaştığında, kapıları açıp o silahla birini vuracağından korktum.

Diğer çocuklar da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü bir dakika sonra herkes hızlı hızlı nefes alıyordu, sanki hepimize yetecek kadar hava yoktu.

Belki de yoktu.

Gözlerimi kapattım ve düşünmeye çalıştım. *Başını tut.*

Yağlı Saç'ın neyi beklediğini bilmiyordum ama tüm bu çocukların kendilerini daha fazla bir arada tutamayacaklarını biliyordum.

Ben de aklıma gelen ilk fikre sarıldım. "Bonnie," diye fısıldadım, "tatile gidiyorum ve yanımda... bir domates getiriyorum."

Minibüsteki hızlı nefes alıp veren iniltiler daha da sessizleşti.

Bonnie gülme ya da ağlama olabilecek küçük bir ses çıkardı. Nefesimi tuttum. Bu onun en sevdiği oyundu. Annemin de. İkisi de arabada giderken hep bu oyunu oynamak isterlerdi. Ben oyunda çok kötüydüm, bu yüzden genellikle camdan dışarı bakar ve gözlerimi devirirdim.

Bonnie sonunda tereddütle, "Tatile gidiyorum ve yanımda bir domatesle bir elma götürüyorum," dedi.

"O zaman gelebilirsin," dedim ona.

Bonnie alay etti. "Bu çok kolay oldu."

"Neden tatile çıkabiliyor?" Ked sordu.

"İkisi de kırmızı şeyler," dedi Bonnie ona, sesi neredeyse normalmiş gibi çıkıyordu. "Domates ve elma. Deseni tahmin etmeye çalışmalısın."

Birisi "Ohh" diye bir ses çıkardı. Sonra Charlotte'un sesi yükseldi. "Tatile gidiyorum ve bisiklet getiriyorum."

"Bisiklet ve araba getirirsem gelebilir miyim?" dedi

Ben. "Hayır," dedi Charlotte gururla.

"Bisiklet ve yaban arısına ne dersin?" Ava sanki burnu tıkalıymış gibi "bubbobee" diye telaffuz ederek sordu. İlk kez bir şey söylediğini duyuyordum.

Charlotte heyecanla, "Sen de gelebilirsin," diye cevap verdi.

Minibüsün arka köşesinde Bayan Jessa başını kaldırdı. Hala gözlerini göremiyordum ve ses çıkarmıyordu ama omuzları aşağı yukarı sallanıyordu, bu yüzden ağladığından emindim.

Belki on beş dakika boyunca bu aptal oyunu oynamaya devam ettik, ta ki uzaktan tekerlek sesleri duyana kadar. Sonra bir motorun alçak uğultusu.

Boğazımdaki yapışkan tükürüğü yuttum.

Yağlı Saç sese doğru birkaç hızlı adım attı.

Tekerlekler hemen arkamızda dönmeyi bıraktı ve motor uğultusu öldü.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı.

Hepimiz Yağlı Saç'ın "Lanet olsun!" dediğini duyacak kadar sessizleştik.

Sonunda."

Tekrar ayağa kalkıp penceredeki delikten bakmayı çok istedim ama minibüsün arkasından dışarıyı göremediğimi zaten biliyordum. Ve midemdeki titrek, korkmuş his beni kılımı bile kıpırdatmamam konusunda uyarıyordu.

Bir şeyler olmak üzereydi.

Taş ocağının toprak yolu nihayet dar dönemeçlere açıldığında, alt tarafa çarpmamak için mekiği yavaşlatmak zorunda kaldım. Sola döndüm ve taş ocağının rastgele hurdalar, büyük ekipman parçaları ve endüstriyel atıklar için nadiren kullanılan bir çöplük haline getirilmiş kapalı bir bölümü olan The Pit'e yöneldim. Yarım mil sonra mekiği durdurdum, saçlarımı alnımdan geriye doğru ittim ve dar, koyu kahverengi külotlu çorabımı başımın üzerinden geçirdim. Sonra yüzümün kapalı olduğundan emin olmak için dikiz aynasından kontrol ettim.

"Vay anasını," diye nefes aldım, hâlâ kendi görünüşümün şaşkınlığı içindeydim. Gözlerimi hiç göremiyordunuz. Sadece *Shrek*'teki dev gibi dümdüz duran burnumun iki yanında iki silik, dairesel gölge vardı. Gözlerimi kırpmaya çalıştığımda kirpiklerim gergin ve sıkı kumaşa sürtünüyordu ve burnum yeniden acımaya başlamıştı. Muhtemelen daha büyük beden bir külotlu çorap ya da daha iyi bir maske alabilirdim ama bunun için aramaya çıkmam gerekecekti. Bu da bir kanıt izi bırakmak anlamına geliyordu.

Servis aracını dar dönemecin son düzlüğünde manevra yaptırırken, gri minibüs Çukur'un kenarında belirdi. Sonra Andy'yi gördüm; çıplak yüzlüydü ve minibüsün yanından geçerken bana bir maymun gibi sırtıyordu.

Panik, ardından öfke, beynimde işaret fişeği gibi patladı.

"Hey, Ayıcık Teddy," dedi önünde durup kapıyı çarparak açtığımda.

Mekikten iner inmez, "Dostum, külotlu çorabını giy," diye çıktım. Böyle anlaşılmamıştık. Ve bu lakaptan nefret ettiğimi biliyordu. Birincisi, bana hâlâ lisedeymişiz ve ben de hâlâ sıksa, sivilceli bir ergenmişim gibi hissettiriyordu.

ironik olmayan bir kefal ile. Bir diğeri, gerçekten şaka yaparken asla kullanmazdı. Arkasında beni yerime koymak istediği anlamına gelen bir asit vardı.

İlk defa aklımın bir köşesinde bir şüphe kurdu kıpırdandı. Andy suç ortağı olarak seçtiğim ilk kişi değildi ve nedeni de buydu. Kızdığında ya da sinirlendiğinde, serseri mayın gibi olabiliyordu.

Gerçi başka bir seçeneğim de yoktu. Andy benim seçeneğimdi. O da bunu biliyordu.

Andy beni haklı çıkarmak istercesine orta parmağını meydan okurcasına kaldırdı ve başını eğerek minibüsün arkasında olduğu yerde kaldı. "Burası çok sıcak. Boyanın arkasını göremiyorlar," dedi karartılmış camları göstererek. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Tam olarak doğru süreyi kullandım," diye karşılık verdim, her zaman yaptığım gibi geri adım atmadım. Öyle de yaptım. Hız sınırını sonuna kadar kullandım. Konuştuğumuz gibi otoyolun arka yollarından gittim. "Her şey yolunda," dedim, minibüsteki çocukların beni duymaması için sesimi alçaltarak.

Andy orta parmağını indirdi ve omuz silkti. "Peki, Ayıcık Teddy. Ama acele etmeliyiz." Arkamdaki servis minibüsünü işaret etti. "Bir sonraki kamyonetim yarım saat sonra. Kargoyu yerleştirmeliyiz." Başparmağıyla minibüsü işaret etti, sonra elini arka cebine sokup külotlu çorabını çıkardı ve başına geçirdi.

Dişlerimi sıktım. Onlara "kargo" demek zorunda değildi ama işleri yumuşatmanın zamanı gelmişti. Kavga etmek onu daha da inatçı yapacaktı.

Saçlarını sıkı kumaşın altına sıkıştırmak için birkaç saniye uğraştı ve sonunda saçlarını kafa derisine ve yüzüne doğru düzleştirmeyi başardı.

"Aptala benziyorsun." Zorla bir kahkaha attım, kılık değiştirdiği için rahatlamıştım. Çocukları güvenli bir yere koyduktan sonra külotlu çorabı çıkarabilirdik. O zamana kadar dikkatli olmak daha iyiydi. Bizi görürlerse, bu mükemmel plan on metrelik bir sopayla dokunmak istemediğim bir bölgeye sapacaktı.

Toprak yolda ilerleyen arabaların sesini dinledim ama tek duyduğum sessizlikti. Neredeyse sıfır şans vardı

Hafta sonu buraya gelen herkes. Çukur, kimsenin uğramadığı bir yerdi. Ve taş ocağının çalışan bölümleri bile pazartesi den cumaya saat tam dörtte kapanırdı. Vardiyalar yazın ve sonbaharın ilk günlerinde şafak sökerken başlardı ve Andy'nin babası -taş ocağının sahibi- kimseye fazla mesai demezdi.

Pazartesiye kadar ev bize kalmıştı.

Ama eğer için kolayına kaacaksak, tüm bu dikkatli planlamamızın ne anlamı vardı?

"Hadi, levhayı taşımama yardım et," dedi Andy, ukur'un kenarındaki bir metal levhaya doğru yürürken.

Toprakta yatan eğri büğrü sarı bir metal levhayı işaret etti. Bu metal levha uzun zaman önce ölmüş bir ekskavatörün paneliydi, yaklaşık bir kapı büyüklüğündeydi.

Andy'ye yetişmek için acele ederken gri minibüsün arkasına baktım. Geldiğimden beri çocukların hiçbirinden çıt çıkamamıştı. İyi miydiler? Hava oldukça sıcaktı ve çocuklar ölmüşse fideye işe yaramazdı. Çukur çoğunlukla glgeliydi ve güneş çukur'un kenarında üzerimizde yükselen dik kayalıkların ardından batmaya başlamıştı ama hava henüz biraz bile soğumamıştı. Karartılmış camlarıyla havasız minibüsün ii kaynıyor olmalıydı.

Düşünceleri uzaklaştırdım. Sadece biraz daha içeride kalacaklardı. Çocuklar lastik bantlardır, dedim kendime yüzüncü kez. Böyle boktan durumları atlatırlardı. Birkaç gün önce korkmaya başladığımda Andy'nin bana söylediklerini düşündüm: *Eğer bir şey olursa, bu küçük kar tanelerine eve döndüklerinde kendilerini daha özel hissettirecek bir şey verir.*

arpık sarı metal levhanın bir tarafına çömeldim, gümüş gibi parlayan sivri kenarlara dokunmamaya dikkat ettim. Andy diğer tarafa eğildi. "Bir, iki, üç, başla," dedi, sonra ikimiz de homurdandık ve ağır levhayı birkaç metre sağa, altındakini ortaya çıkarmaya yetecek kadar kaldırdık.

Metal levha yoldan çekilince, nemli toprak kokusu ve hafif bir serin hava bizi karşılamak için yükseldi. Yeryüzüne doğru inen karanlık, esneyen bir delikten yukarı doğru yükseliyordu ve sıcak tenimde iyi hissettiriyordu.

Güzel. En azından tam bir fırın olmaz. Çocuklar minibüste piştikten sonra oraya inmekten memnun bile olabilirler.

"Kahretsin, bu çok iyi," diye bağırdı Andy, inşa ettiğimiz şeye bakmak için boynunu bükerek.

Ben de küçük bir gurur patlaması hissettim. Kesinlikle mükemmeldi. Bir yıl önce Andy ile Northside Taş Ocağı'nda çalışmaya başladığımdan beri neredeyse "Sığınak" üzerinde çalışıyorduk.

Her şey, atılmış bir nakliye konteynerine yer açmak için çöplük çukurunu genişletmekle görevlendirildiğimizde başlamıştı.

"Dostum, bu şey kocaman," demişti Andy, açık kasa kamyon onu yığının kenarına bıraktığında ve biz ona ilk kez baktığımızda.

Yan yatmış devasa nakliye konteynerinin yan tarafında yıpranmış, çizik harflerle BODO TRANSFER ŞİRKETİ yazıyordu. Andy haklıydı. Konteyner çok büyüktü. Boyutları yan tarafında belirtilmişti. Yirmi fit uzunluğunda, sekiz fit genişliğinde, on iki fit yüksekliğinde. *"Aman Tanrım,"* dedim, *"bu benim evimin yarısı kadar."*

Bunu söylediğim anda yanaklarımın ısındığını hissetmiştim. Çünkü tabii ki neredeyse evimin büyüklüğündeydi. Hâlâ annemin iki katlı boktan evinde yaşıyordum. Aslında bir nakliye konteyneriydi.

Andy beni görmezden gelerek, nakliye konteyneri toprağa düştüğünde açılmış olan çatlak yan kapıya yaklaştı. *"Biliyor musun, insanlar bunlardan kıyamet günü sığınağı gibi şeyler yapıyorlar," dedi. "Onları toprağa gömüyorlar, yiyecek ve silahla dolduruyorlar."*

Pek düşünmeden başımı salladım. *"Bu harika olurdu."*

Bütün hafta boyunca çalıştığımız dozer ve ekskavatöre baktı, yolu kapatmaması için nakliye konteynerine yer açmak üzere Çukur'un kenarını genişletiyordu. Sonra etrafta biriktirdiğimiz taze toprak yığınlarına baktı. *"Gömebiliriz,"* dedi elini o vahşi, çatal çatal saçlarında gezdirerek.

Biz de öyle yaptık.

İlk başta burayı bir sığınak kalesi yapmayı planlamıştık. Kaçabileceğimiz ve saat başı ot içebileceğimiz bir yer. Ya da Andy'nin yapabileceği bir yer. Kapalı alanın beynimi yavaş ve aptal hissettirmesinden hoşlanmamıştım.

Kaleyi bir sır olarak sakladık. Yeterince kolaydı, çünkü atık ve kırık ekipmanları Çukur'a taşımakla görevli serserilerdik.

Çok uzun sürdü ama bitirdiğimizde sığınak bir şaheser olmuştu.

Nakliye konteynerinin üst kısmı toprağın bir metre altında kalacak kadar derin bir çukur açtık ve konteyneri açılır kapısı yukarı bakacak şekilde yan yatırdık. Ardından açılır kapının etrafına kontrplaktan dört metrelik bir şaft inşa ettik ve nakliye konteynerinin geri kalanının üzerine toprak doldurduk. Bundan sonra görünen tek şey dar, kare kontrplak şaftın açıklığıydı.

Son bir dokunuş olarak, şafttan aşağıya iki merdiven gönderdik: nakliye konteynerinin dibine kadar inen uzun bir merdiven ve şafttan aşağıya kayarak inmemizi sağlayan daha kısa bir merdiven. Daha sonra topraktaki açıklığı, her şeyi gizleyen o ağır sarı ekskavatör paneliyle kapladık.

Sıradan bir gözlemci için görünür olan tek şey eski ekskavatör kapısıydı. Tıpkı hurda yığınının çevresinde yatan diğer ıvır zıvırlar gibi görünüyordu.

Mükemmel bir saklanma yeri idi.

İşyerinde esrar içerek çalınan dakikaları harcamak için fazla mükemmel.

Kafamda bir şeyler dönmeye başladı.

Sonunda Andy'ye plandan bahsettiğimde -çünkü ikinci bir adama ihtiyacım vardı ve sığınağı biliyordu- o kadar heyecanlandı ki, sanki az önce bir şey içmiş gibiydi.

Başımı salladım, odaklanabilmek için anıyı uzaklaştırdım. "Hazır mısın?" Andy zor nefes alarak ve geri adım atarak sordu minibüse doğru. "Çünkü yine gitme vakti geldi, orospu çocuğu."

Ona aptalca bir yarım selam verdim ve keşke vermeseydim dedim. Her zaman Andy'nin gözüne girmeye çalışmaktan nefret ediyordum. Çok zeki değildi. Hatta çoğu zaman iyi bile değildi. Belki de hapisten çıktığımda bana tam bir hastalıklıymışım gibi davranmayan birkaç kişiden biri olduğu içindi.

Külotlu çorabı çekiştirerek indirdim, yüzümü o kadar sıkıyordu ki burnumdan zorlukla nefes alabiliyordum. "Evet, hadi yapalım şunu."

Minibüsün kapıları açıldı.

Ben daha temiz havayı içime çekmeden, Yağlı Saç huysuz ve sabırsız bir sesle bize bağırmaya başladı. "Çıkın dışarı! Tek sıra halinde. *Kımıldayın!*" diye bağırды, kapıyı yarım saniye önce açmış olmasına rağmen.

Yüzü yine külotlu çorapla ezilmiş olsa da o olduğunu anlayabiliyordum. Kafamda Jeepers olarak adlandırmaya karar verdiğim diğer adam bir silah kaldırdı. Kum rengi külotlu çorabın altında dümdüz olmuş yüzüyle gerçekten de *Jeepers Creepers*'daki şeye benziyordu.

Daha önce Yağlı Saç'ı gözetlediğim minibüsün yan camına bakmama izin vermedim. Açık kapılardan içeri giren ışıkla çok fark edilmeyecekti. En azından ben öyle umuyordum.

Boyada açtığım deliğe bakma, dedim ona zihnimle, sanki *Yıldız Savaşları*'ndan bir Jedi'ymışım gibi. Ve o da zayıf fikirli bir Fırtına Süvarisi gibi itaat etti.

Dışarıdaki sıcaklık kaynayan minibüsten daha serindi ve boğuluyormuşum gibi hava yuttum. Boynumdan aşağı, gömleğimin yakasına ve sırtımdan aşağı damlayan teri silebilmeyi o kadar çok istiyordum ki. Çok sıcak ve susamıştım.

"Hayır, sen değil," diye tersledi Yağlı Saç, Bayan Jessa minibüsün arkasına geçip ayağa kalkmaya çalıştığı anda. "Sen sonuncusun, otobüs şoförü."

Bayan Jessa onunla konuştuğu anda dondu kaldı.

Gözlerimi etrafta gezdirdim ve pencere boyasındaki iğne deliğinden gördüğüm aynı yabancı manzaranın daha fazlasını gördüm. Toprak, kırık makine parçaları, hurda yığınları, pürüzlü çimento, kayalar.

Uçurumun duvarı o kadar yükselmişti ki, sanki dünyanın dibindeymişiz gibi görünüyordu. Beyaz servis minibüsü birkaç metre arkamıza park etmişti.

Jeepers yanında durdu, biraz çömeldi, sanki Yağlı Saç minibüsün kapılarını açtığı anda kaçabileceğimizi ve bizi yakalayacağını düşünüyordu. Ya da bizi vuracaktı.

Yağlı Saç boğazını temizledi ve minibüsten bir adım geri çekildi. Karanlık külotlu çorabının altında ezilmiş ifadesi değişmedi ama sesinin tonundan iğrendiğini anladım. "Tanrım, içerisi leş gibi kokuyor," diye seslendi Jeepers'a, elini yüzüne götürerek. "Ne kadardır araba kullanıyoruz, bir saat mi? Sanırım bebeklerin beze ihtiyacı vardı." Gerçekten komik bir şaka yapmış gibi güldü.

Jeepers homurdandı ama gülmedi.

Bonnie'ye yaklaştım ve olabildiğince sessiz bir şekilde fısıldadım, "Biz bebek *değiliz*. Onlar... kış kafalıları."

"Kapa çeneni, konuşmak yok," diye tersledi Yağlı Saç, ama Bonnie'nin vücudunun bana karşı biraz gevşediğini hissettim. Annem "kış kafalı" kelimesini kullanmamıza asla izin vermezdi ama şu anda bunu sorun etmeyeceğini biliyordum.

Onu ve büyükbabamı düşündükçe tekrar ağlamak istedim.

Kardeşine iyi bak.

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve Bayan Jessa'ya gizlice baktım. Başını eğmiş, sanki burada değilmiş gibi minibüsün zeminine bakıyordu.

"Sen, hadi gidelim," dedi Jeepers garip, fazla derinden gelen bir sesle, öne çıkıp Yağlı Saç'ın yanına geldi ve Ked'i işaret etti. "Tam şurada sıraya girin." Elindeki silahı sallayarak minibüsün ötesinde bir yeri işaret etti. Bir kez daha Jeepers'ın sesini gizlemeye çalıştığı hissine kapıldım ama yine de hafızamda bir yerlerde çınladı.

Bu fikrin beni daha çok mu yoksa daha az mı korkuttuğuna karar veremiyordum. Ked tereddüt etti, sonra minibüsün kenarına yaklaştı.

"*Gidelim* dedi." Yağlı Saç onu kolundan yakaladı ve minibüsün zemininde son birkaç santim sürükledi. Ked irkildi, kahverengi gözleri kocaman olmuştu ve kahverengi saçları terden başına doğru kaymıştı. Ayakları toprağa değdiğinde, onu minibüsten uzaklaştıran Jeepers'ın yanına koştu.

Önce Rose, sonra Crosby, sonra da Mindy, Ked ve Jeepers'ı takip etmek için kenardan uzaklaşırken, Yağlı Saç daha fazla çocuğu minibüsten çıkarıp beyaz mekiğin ötesinde bir yere götürdü.

Çocuklar minibüsün açık kapılarının ötesine geçtiklerinde onları artık göremiyordum. Ama birkaç saniye sonra önce Ked'in, sonra da diğer çocukların soluk soluğa kaldıklarını duydum; sanki orada gördükleri şey silahlı iki adamdan bile daha korkunçtu.

Midem kusacakmışım gibi ağrıyordu ve bacaklarım yanıyordu, pantolonuma işediğim yer yapış yapıştı.

"Çekilin, çekilin, çekilin," diye bağırıp duran Yağlı Saç, ellerimiz bağlıyken minibüsün zemininde ilerlemek kolay olmasa da bizi daha hızlı ve daha hızlı koşturuyordu.

Ne olduğunu anlamadan önce, yere düşene kadar bacaklarımı sallayan bendim, Bonnie de hemen arkamdaydı. Annem onu anaokulunun ilk gününe bıraktığında yaptığı gibi hızlı hızlı nefes alıyordu.

Ben de öyleydim.

Bonnie, sonra Ava, sonra da Ben, lideri takip eden korkak ördek yavruları gibi minibüsün arkasından bana doğru yaklaştılar.

"Çekil," dedi Yağlı Saç bana, sanki söyleyebileceği tek kelime buymuş gibi. biliyordum.

Ona meydan okurcasına baktım ve Bayan Jessa'yı düşündüm. Başımı arkama eğdim.

Gözlerinin akını göremesem bile bana doğru baktığını biliyordum.

Penceredeki boyayı çizdiğimi bilmiyordu.

Aklımı okuyamazdı. Bayan Jessa gibi başımı eğip pes etmemi sağlayamazdı. Ve altımızı ıslattığımız için hiçbirimizi kötü hissettirmesine izin veremezdim.

Midemdeki korkunun içinden gazoz köpüğü gibi küçük bir cesaret fışkırdı.

Ben minibüsün etrafında Jeepers ve diğer çocuklara doğru yürüyene kadar sürdü.

Ked'in neden nefesinin kesildiğini şimdi anlayabiliyordum.

Çocuk sırasının en önünde, topraktaki büyük bir çukurun kenarında, dev bir sarı metal levhanın yanında duruyordu.

Yerdeki delik, hepimizi yutmak için bekleyen bir ağız gibi görünüyordu.

Bir merdivenin üst kısmı delikten dışarı çıkmıştı. Jeepers merdivenin yanında durmuş, elinde bir makas tutuyordu.

Ked'in bağlarını koparıyordu.

Tüm cesaret kabarcıklarım patladı ve buraya gelirken minibüste altıma işememiş olsaydım, şimdi saf dehşetten altıma yapacağımı biliyordum.

Merdivenden inebilmemiz için ellerimizi serbest bırakıyorlardı.

Hepimizi o deliğe gönderiyorlardı.

Bonnie'nin nefes alış verişi hızlıdan yıldırım hızına çıktı, sanki çok fazla bükülmüş, kontrolden çıkmış bir kurmalı oyuncak gibiydi.

Olacakları fark eden diğer çocuklar da onunla birlikte paniklemeye başlamıştı.

Jeepers Mindy'nin bağlarını kestiğinde, Mindy nefes nefese kaldı ve aniden o kadar hızlı ileri atıldı ki ne olduğunu zar zor fark ettim.

Kaçmaya çalışıyordu.

Diğer çocuklardan bazılarının nefesi kesildi ve hepimizin kaçmaya çalışıp çalışmayacağını merak ettiklerini hissedebiliyordum. Ellerim hala bağlı olmasına rağmen bacaklarım gerildi.

Sonra iki hızlı adımla, kimse kıpırdamadan Jeepers Mindy'yi gömleğinden yakaladı.

Kendi kolumu acıtacak şekilde sertçe kolunun üzerine toprağa düştü ve sonra ağlamaya başladı.

Jeepers ona baktı, zor nefes alıyordu, sonra dönüp hepimize baktı. "Bunu yapmayın," diye öfkeyle homurdandı.

Gözlerim birkaç adım ötedeki, kıpırdama zahmetine bile girmemiş olan Yağlı Saç'a kaydı. Silahı hâlâ açık minibüs kapılarına, Bayan Jessa'ya doğrultulmuştu. Mindy'nin ağlama sesi üzerine kahkahayı patlattı. "Sanki otobüs şoförlerini vurmamı istiyorlar," diye seslendi. "Ellerini serbest bıraktığında sessiz kalacaksın, merdivenden *hızla* ineceksin. Anladın mı? Ve daha fazla sızlanma ya da ağlama duymak istemiyorum," diye ekledi yüksek sesle.

Sanki korkmak için daha fazla nedene ihtiyacımız varmış gibi silahını çekti.

Bayan Jessa'yı görebilmek için boynumu büktüm. Seçme şansım olsaydı seçeceğim yetişkin o olmazdı ama yine de onu görmek, burada bizimle olduğunu bilmek istiyordum.

Yağlı Saç başını eğdi. Gözlerini hâlâ göremiyordum ama külotlu çorabın arkasındaki o karanlık yuvaların bana dikildiğini biliyordum. "Ve eğer bu kışınızın altında bir ateş yakmazsa, önce en büyük çocukları seçeceğiz."

Babamı kamyondaki adamlarla kavga ederken sürükleyerek götüren polis memuru ifademi aldı. Belki on beş dakika sürdü.

Babam iki kez araya girerek, "Arama emri olmadan bizi alıkoyamazsınız. Rozetini göreyim. Benim zamanımda senden daha rütbeli olurdum, bunu bilmiyor musun? Sam Hill'de bu ne demek oluyor?"

Memur ona karşı sabırlı ve nazikti ancak ikimize de daha önce söylediği şeyleri tekrar açıklamadı. Çocuklardan hiçbir iz yoktu. Ya da otobüsten. Ne çocuklar ne de otobüs şoförü telefonlarına cevap veriyordu.

O kadarını zaten biliyordum. Sage'in telefonu çaldı, çaldı ve telesekretere düştü.

FBI zaten polisle birlikte çalışıyordu. On çocuk, sırta kadem bastı.

İkisi benim.

Polis memurunun sorduğu sorulara zar zor yarım yamalak cevaplar verebiliyordum, bana cep telefonu numarasını verip eve gitmemi söyleyene kadar ellerimi işe yaramaz bir şekilde sıkıp açıyordum.

Bright Beginnings otoparkındaki kızlarıma yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Polis zaten otobüsün, telefonların ve çocukların yerini tespit etmek için mümkün olan her şeyi yapıyordu.

Babamın koluna girdim ve çalkantılı ebeveyn denizinde yürüdüm. Bazılarının gözleri kızarmış ya da çeneleri sıkılmıştı, sanki çılgın atmamaya çalışıyorlardı. Diğerleri birbirleriyle ve polisle kavga ediyordu, sesleri tiz ve keskin bir şekilde yükseliyordu. Bir de benim gibi elektrikli bir tele tutunmuş gibi görünenler vardı.

Bırakmak. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, titriyor ve korkunç dalgalanmanın durmasını bekliyordum.

"Sam Hill'de neler oluyor?" Babam bir kez daha tekrarladı, önce etrafına sonra da bana baktı. "Sheen, ne oldu?" diye kabalaştı.

Yürümeyi bıraktım ve ona baktım. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanakları, memurun ikimize de anlattığı dehşeti zihninde geçirdiği ilk beş dakika nedeniyle hâlâ ıslaktı.

Sage gitmişti. Bonnie gitmişti.

Bir an için neredeyse onunla yer değiştirebilmeyi diledim. Gördüğüm ve duyduğum her şeyden arınmayı. Ama kolunun titremesinden vücudunun öğrendiklerini unutmadığını anlayabiliyordum. Sadece zihni.

"Her şey yoluna girecek baba," dedim ama performansımın ikna edici olmadığını biliyordum. "Hadi, arabamız şurada." Bir polis memurunun kavşakta bıraktığımız arabayı yeniden park ettiği yan sokağı işaret ettim. Yarım saat sürmüştü ama memurlar nihayet tıkanıklığı açmayı başarmış, arabalar sıkışan kavşaktan geçene kadar perişan haldeki ebeveynlerden anahtarları ikna etmişlerdi. Ancak otoparkın dört bir yanında yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkların sayısı arttıkça, trafik yine de lastik boynuzlular yüzünden ağır aksak ilerliyordu.

Meraklı seyirciler de ebeveynler ve polisle aynı şeyi istiyordu: Neler olup bittiğini öğrenmek.

Babamla arabaya bindiğimizde cebimde bir şeyin şingirdediğini hissettim. Babamın Rolex'i. Tokası tamamen kopmuştu. Bu konuda bana birkaç saniye öfkelendikten sonra memur konuşmaya başlar başlamaz unutmuştu. Yine de dalgınca bileğini ovuşturmasını izledim.

Cadde gözlerimin önünden akıp gidiyordu ve acaba araba kullanmalı mıydım diye düşündüm. Birini arayabileceğimi biliyordum. Bir iş arkadaşımı. Bir komşuyu. Yardım etmeye hevesli olacaktı.

Hayır. Onların dehşete düşmüş acıma duygularını ve zar zor gizledikleri meraklarını şimdiden hayal edebiliyordum. Tıpkı Bright Beginnings rekreasyon merkezinin önünden yavaş bir akışla geçen insanlar gibi.

İhtiyacım olan şey bir arkadaştı, ama beş yıl önce boşandığımda çoğunu kaybetmiştim. Dünyam ilk çiçek açtığında

Jacob'la evlendi. Onun arkadaşları benim arkadaşlarımdı. İlk görüşte aşktı.

-Tanıştıktan sadece dokuz ay sonra evlendiğimizde babam "fırtınalı bir aşk" demişti.

Boşanana kadar dünyamızdaki payımın gerçekten ne kadar küçük olduğunu fark etmemiştim. Ve "bizim" arkadaşlarımızın aslında başından beri Jacob'ın arkadaşları olduğunu. "Yıllardır aşık olduğu" ve ikiz erkek çocuklarına hamile olan ofis müdürü Jenny için beni terk eden o olmasına rağmen, hepsi neredeyse bir gecede sessizce ortadan kayboldular.

Sunset Springs'teki evi ve o zamanlar iki ve altı yaşında olan kızları aldım. Her şeye yeniden başlamak için metresiyle birlikte Doğu Yakası'na taşındı.

En son birkaç yıl önce ona mesaj atmaya çalıştığımda, mesajın iletilemediğini söyleyen bir mesaj almıştım. Bizi silmişti.

Gözyaşlarımı kırptırdım ve direksiyonu sanki beni bedenime sabitleyecekmiş gibi kavradım.

Babam ve ben, bizi Sunset Springs'e geri götürecek otoyolun girişine ulaşana kadar mahalleler arasında merhametli bir sessizlik içinde araba sürdük.

Sonra babam aniden yolcu koltuğuna geçip bana baktı. Boğazını temizledi. "Sana şu yürüyüşçü Sheen'den bahsetmiş miydim? Mindy Falcrest?"

Kelimeler uyuşmuş beynimde pırıldadı. Bu, ben büyürken üzerinde çalıştığı yüksek profilli davalardan biriydi. Hikaye neredeyse bir hafta boyunca yerel ve bazı ulusal haberlerde yer almıştı ve sonu iyi bitmemişti. Bunun onu rahatsız eden hikayelerden biri olduğunu biliyordum ama şimdi bunu düşünmesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de yıllar önce hissettiği aynı korku, aynı çaresizlik şimdi hissettiklerini yansıtıyor ve bu anıyı canlandırıyordu. Bana hikâyeyi ilk elden hiç anlatmamıştı. Ben sadece eski makaleleri okumuştum. Ve her ne kadar onu susturmak istemesem de, şu anda bunu kaldıramazdım.

"Hayır baba," dedim planladığımdan daha öfkeyle.

Sessizleşti. Göz ucuyla ona baktığımda çenesinin kenetlendiğini ve titrediğini görünce dehşete kapıldım.

Sanki ağlamamaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, yanaklarımdan süzülen yaşları görmemesi için başımı eğdim.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki hikâyeden vazgeçtiğini sandım. Ama "Sheen, sana şu yürüyüşü Mindy Falcrest'ten bahsetmiş miydin?" diye tekrarlarken yüzünde beliren belli belirsiz gülümsemeden anladım. Unuttuğu şeyin benim öfke patlamam olduğunu fark ettim.

"Anlat bana," diye fısıldadım, gözlerim yoldaydı.

Yolcu koltuğunda arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti. "Otuz yaşında, genç bir ailesi olan bir kadın kayboldu. Mindy Falcrest Prairie, Idaho'da taşrada yürüyüşe çıkmıştı. Başta o kadar endişelenmedik. Açık havada yaşayan tiplerden biriydi. Hala bolca gün ışığı vardı. Arayıcılar için görüş mesafesi iyiydi, dışarısı oldukça sıcaktı. Kocası o öğleden sonra oraya gittiğinde arabasını patika başında buldu." Tekrar iç çekti. "Mindy o sabah ayrıldığında sadece birkaç saatliğine gitmiş olacaktı."

Kendime rağmen zihnim, içimdeki durmak bilmeyen, çalkantılı umutsuzluktan bir an olsun kurtulmak için çaresizce onun hikâyesine kilitlendi.

"Arama ve kurtarmadan sorumlu kişi bendim. Yürüyüşçünün kızı - ön dişi olmayan sekiz yaşında ufak tefek bir kız çocuğu - annesinin 'kaplıcalar patikası'ndan' gitmesi için ısrar ediyordu, birkaç mil güneyde Featherville'de. Bu hiç mantıklı değildi. Mindy'nin arabası Prairie patikasının başındaydı, tam da kocasının olacağını düşündüğü yerde. Kocası küçük kızın sadece üzgün ve kafasının karışık olduğunu söyledi. Kızının bir yıl önce annesiyle birlikte kaplıcalara gittiğini ve bu yüzden orayı hatırladığını söyledi." Boğazını temizledi ve devam etmeden önce bir saniye bekledi. "Üç gün boyunca aradık. Atlar ve bir helikopter getirdik. O kadından hiçbir iz yoktu. Hepimiz beynimizi zorladık. Sonunda, başka ne yapacağımı bilemediğim için, Featherville'e birkaç adam gönderdim."

Konuşmaya devam etmek için o kadar uzun süre bekledi ki, neredeyse devam etmemeye karar verdiğini düşünecektim. Ama sonunda, "Mindy'yi Featherville'de, patika başının yirmi metre ötesinde çalılar arasında yığılmış halde bulduk. Yaklaşık bir gün önce ölmüştü."

Midem bulandı. Artık hikâyenin geri kalanını dinlemek istemediğimi fark ettim. Ama ona durmasını söylemek için ağzımı açtığımda, boğazımdaki sert yumruyu geçip kelimeleri çıkaramadım.

Babam devam etti. "İlk başta kalp krizi geçirdiğini düşündük. Ama kocasının istemediği otopsi, ölüm nedeninin böbrek yetmezliği olduğunu gösterdi. Meğer o sabah enerji içeceğine antifriz katmış. Kocasını onu aramaya çıktığında patikada baygın halde bulmuş. Onu çalılarının arasına itmiş ve arabasını Prairie patikasına taşımış."

Midemdeki çalkantı daha da şiddetlendi. Az önce Sage ve Bonnie hakkında öğrendiklerimizi hatırlayamazken, tüm bunları nasıl bu kadar iyi hatırlayabiliyordu?

Babam bir nefes verdi. "Kızının Mindy'nin gerçekten Featherville'e gittiğini bildiğinin farkında değildi. Eğer o küçük kızı dinleseydim -Eğer içimdeki dırdırı dinlemiş olsaydım, annesini bulma şansımız oldukça yüksekti. Muhtemelen hayatını bile kurtarırdık. Ama 'çocuklar güvenilirmezdir'. Ortağım bana bunu hatırlattı."

Tek yapabildiğim "Oh," demek oldu. Arabayı yavaşlattım, hasta olabilmek için kenara çekmem gerekip gerekmediğini düşündüm.

"Çocuklar onlara verdiğiniz değerden daha fazlasını biliyor," dedi üzüntüyle. "Ondan sonra çocukları dinleyeceğime, içgüdülerimi dinlemek için daha fazla zaman ayıracağıma söz verdim."

Otoyol gözlerimin önünde yüzüyordu ve gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu ama bu hikâyeyi bitirmiş görünmesine sevinmiştim. Sunset Springs'e giden ilk sapağı kaçırdığımı fark ettim. Nefes alış verişimi sakinleştirmem gerekiyordu yoksa arabayı çarpacaktım.

Sonra babam tekrar konuştu, sesi aniden sinirli ve sertleşmişti. "Sana bir şey söyleyeceğim ve bunu duymak istemediğini biliyorum."

Gerçekten dinlemedim. Mindy Falcrest davası hakkında daha fazla şey dinleyemezdim. Bunu söylememek için dudağımı ısırdım. *Sadece bunu atlat. Ona konuşmayı kesmesini söylemekten daha kolay.*

"Kes şunu artık," dedi aniden, gençliğimde garajda sakladığım esrarı bulduğu zamandan hatırladığım sesiyle.

Şok içinde başımı eğdim. Ses tonu sinirlenmenin de ötesindeydi.

Neler olduğunu bilmiyor. Sadece eve git, dedim kendime, sabrımı olabildiğince zorlayarak. "Tamam baba," diye boğuk bir sesle onu yatıştırmayı umdum. Zihnim bir düşünceden diğerine savrulurken yanaklarımı sildim, yapacak bir şey, arayacak biri, kızlarımı bana geri getirecek herhangi bir şey için çaresizce çırpınıyordum. Gerçekten eve gidip daha fazla bilgi için beklemem mi gerekiyordu?

Bazı ebeveynlerin otoyol ve yan yollar boyunca ileri geri gitmekten bahsettiklerine kulak misafiri olmuşum. Bright Beginnings ve polis de aynı şeyi yapıyordu. Henüz kimse tek bir şey bile bulamamıştı.

FBI otobüsteki her telefonun yerini tespit etmeye çalışıyordu.

Başka ne yapabilirdim ki?

Hiçbir şey.

"Bana 'tamam baba' deme," diye homurdandı ve yüzünü bana döndü. "Şu anda şımartılmak istemediğini biliyorum. Ama belki de ihtiyacın olan şey biraz sert sevgidir."

Dişlerimi sıktım, sessiz kaldım ve gözlerimi önüme diktim. Artık neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sert sözleri yaraya tuz basar gibi inmişti.

"Evlilik kutsaldır. Birkaç ay sonra evcilik oynamak için aceleyle getirilecek bir şey değildir. Ama sen bir yetişkinsin ve seninle mantıklı konuşmaya çalıştığım için Tanrı bana yardım etsin. Olan oldu. Annem beni tek başına büyüttü. Sen de iyi olacaksın."

Direksiyonu öyle sert kavradım ki parmaklarım uyuştı.

Şu anda bunu yapamazdım. Patlayacaktım. Boşandığım için ağladığımı sanıyordu. Jacob'ın yıllar önce beni terk etmesine.

"Dur, sadece *dur*," diye bağırdım, sabrım çoktan tükenmişti. "Artık yeter." Sesim kesildi ve bu kez yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı tutamadım. Gözyaşlarımı öfkeyle sildim ve onun asık suratlı sessizliğine aldırmadan tepelere doğru sürmeye devam ettim. On beş dakika sonra eve dönmüş olacaktık.

Boş, sessiz evim.

Işıkları kapalı bir polis aracı solumdan geçti.

Lütfen onları bulun, diye yalvardım renkli camların arkasında oturan kişiye. *Otobüs şoförünü bulun. Kızlarımı bulun. Işıklarınızı, sirenlerinizi açın. Onları hemen bulun, lanet olsun.*

Babam oflayıp puflayarak koltuğunda kıpırdandı, ben de yanağımın içini ısırdım. Geri adım atmaya hazır değildi.

"Sizin neslinizin sorunu da bu," diye mırıldandı. "Acı gerçeklerle başa çıkamıyorsunuz. Öz bakım ve 'kendini ilk sıraya koyma'. Bak sana ne diyeceğim Sheen. Bazen kendini en sona koymalısın. Eğer ergen olsaydın, sana istediğin kadar ağla derdim. Ama sen bir annesin. Bu yüzden kendini topla ve kendine gel. Bebeklerin önce gelir. Bonnie ve Sage'in şu anda sana ihtiyacı var."

Ulumamak için elimden geleni yaptım.

Zemini kusmuk ve idrar birikintileriyle kaplı, pis kokulu minibüste kalan son kişi bendim. Kargo bölümünün arkasında oturduğum yerden artık çocukları duyamıyordum, onların burnunu çekme seslerini ya da panikle nefes alışlarını.

Tek görebildiğim, minibüsün kapıları arasında siluet halinde duran silahlı bir adamdı. Parçalanmış, maskeli yüzü hafifçe bana dönüktü, dikkati çocukları gönderdiği yöne odaklanmıştı. Ama kılımı kıpırdatırsam dikkatini tekrar bana vereceğinden emindim.

Sonra ne olacaktı? Tek bildiğim çok iyi olmamız gerektiği, Çok dikkatli ol.

Sadece erkeklerin dediğini yap. Ağlamayın. Karşılık vermeyin, diye çocuklara sessizce yalvardım, minibüsün kapıları açıldığında Sage'in gözlerinde gördüğüm meydan okuyan parıltıyı hayal ettim.

Ona yerine oturmasını söyledikten sonra beni nasıl görmezden geldiğini düşününce midem bulandı.

Meydan okuma hiçbir şeyi başaramaz. Risk almaya değmez.

Sage bunu anlamak için çok gençti. Bir zamanlar ben de öyleydim.

Belli ki iki adam çizilmiş boyayı henüz fark etmemişti. Ama küçük şeylerin, küçük altüst oluşların sizi ve sevdiğiniz herkesi aniden tehlikeye sürükleyebileceğini çok iyi biliyordum. Eğer yüzlerini gördüğümüzü düşünürlerse, buradan canlı çıkma umudumuz ortadan kalkardı.

Bağlı ellerimi yumruk yapmaya çalıştım ama uyuşmuş parmaklarım zorlukla itaat etti. *Sadece dediklerini yap Sage,* onu ve diğer çocukları nereye götürüyorlarsa beni duyabileceği kadar yüksek sesle bağırarak istedim. *Aptalca bir şey yapma.*

Bunun yerine ağzımı sıkı sıkı kapattım ve tam olarak yapmam gerekeni yaptım.

Hiçbir şey.

Çünkü buradan canlı çıkmam gerekiyordu.

Çünkü Soph'a geri dönmek zorundaydım. Üç yıl önce kaybettiğim aptal, tatlı, bebek yüzlü, anaokuluna yeni başlamış, ön dişleri olmayan çocuğa; şimdi kız kardeşimle yaşayan ve artık bana "anne" demeyen utangaç, sessiz dokuz yaşındaki çocuğa.

Duruşma öncesi kendimi sakın ve sessiz tutmak için onu her gün bir can simidi gibi düşünmüştüm - aslında yapmak istediğim şey saçlarımı köklerinden koparmaktı. Ve üç yıl boyunca her gün, şartlı tahliyam nihayet onaylanana kadar bir kafes kapısına bakarak uyandığımda.

En azından o zaman, uzun zaman alsa da ona geri dönebileceğimi düşündüm.

Artık o kadar emin değildim. Ve bu düşünce beni en az ölme fikri kadar korkutuyordu.

"Acele edin," diye mırıldandı silahını bana doğrultan adam nefesinin altından ve ben de benimle konuştuğunu düşünerek ona doğru kaydım. Çocuklara *"Size ne söylersem onu yapacaksınız. Aksi takdirde otobüs şoförünüzü vururuz."*

Ama hareket etmeye başladığım anda silahını salladı. "Sen değil, kaltak. Kıpırdama."

Donup kaldım, kafam karıştı. Sonra bir ayağını hafifçe benden uzağa çevirdiğini ve başını eğdiğini fark ettim, sanki bir gözü uzakta olan bir şeyi izliyor gibiydi. Çocukların nereye gittiğini.

Açık minibüs kapılarından içeri esen ve minibüsteki pis kokunun bir kısmını dağıtan esintiden yararlanmaya çalıştım. Ama kusmuk ve idrar kokusu onun kokusuna karıştığında öğürme refleksim yeniden yükseldi. Çürümüş nane ve kurumuş ter gibi.

Safrayı yuttum ve sessiz kaldım, ilk kez onu gerçekten incelemeye cesaret ettim. Uzun boyluydu, belki 1.80'di. Sırık gibi ve kalın yapıydı. Ayaklarını iki yana açmış, dizlerini hafifçe bükmüş, harekete hazır bir şekilde duruyordu. Serbest elini sıkıp açarak ön kolundaki kasların inip kalkmasını sağlıyordu.

Midem bir kez daha guruldadı. Belki de sıcaktan, dehşetten ve kollarımın dirsekten aşağısına kan akışını kesen fermuarlardan dolayı kendimi kaybetmeye başlamıştım ama Matt'ın sevdiği ve benim içten içe hoşlanmadığım naneli parfümden sürdüğüne yemin edebilirdim.

İçgüdüsel olarak adamın boynuna baktım, külotlu çorabın sivri çizgisinin altında çıplaktı. İşte oradaydı, tam çenesinin altında. Şah damarı, *Grey's Anatomy*'yi izlediğimden biliyordum. İnsan sakinken neredeyse görünmezdi, sadece yumuşak bir nabız atışıydı. Ama eğer bir insanı sinirlendirirseniz, atardamar o kadar sert atardı ki, boynunun kalbiyle aynı anda attığını görebilirdiniz.

Matt herhangi bir yere geldiğinde ilk baktığım şey buydu. Oda.

Yüzü çok sakın, ifadesi çok uysal görünebilirdi. Şunlar Yumuşak kahverengi gözleri neredeyse uykulu, arı sokmuş dudakları yarım bir sırıtişla ayrılmıştı.

Herkesin gördüğü yüz buydu. Kardeşiyle birlikte kurduğu ve 340 milyon dolara satmaya hazırlandığı TSuites'teki yöneticileri, müdürleri ve çalışanları. TSuites'in "yenilikçi, çalışan öncelikli" şirket kültürü hakkında LinkedIn ve Forbes makalelerine yorum yapan iş ortakları ve müşteriler, Matt'ın nasıl "Çok iyi bir insan", "İyi adamlardan biri" ve "Kahretsin, keşke benim patronum olsaydı" demekten asla geri kalmadılar.

Sophie'nin de gördüğü yüz buydu. Ona yatmadan önce *Küçük Kır Evi*'ni okuduğunda, Pazar günleri bizim için tarçınlı waffle yaptığında ve Sophie'nin beşinci doğum günü için gerçek midilliler kiraladığında, böylece anaokulu sınıfındaki tüm çocuklar geniş ön bahçemizde ata binebileceklerdi.

O yüzü her zaman görmeyen tek kişi bendim. Öfkeleneyeceğine ya da beni aldatmayacağıma söz verene kadar yatağa bağlayacağına dair aldığım tek uyarı, boynunda çenesinin altında çılgınca atan nabızdı.

"Tamam, sıra sende. Kimilda, şimdi."

İrkildim ama bir an daha donup kaldım. Matt'ın yüzü zihnimde o kadar belirgindi ki, ince kumaşın arasından gelen sesin ona ait olduğuna yemin edebilirdim.

Gözlerimi kırptırdım ve minibüsün boğucu cehennemine geri döndüm.

Silahı tutan adamın bana iki kez sormasına gerek yoktu. Kıcıımı minibüsün zemininde o kadar hızlı kaydırıyordum ki, kotumun arka cebinin keskin bir şeye takılarak yırtıldığını duydum.

Şaşkınlıkla güldü. "Birilerinin nasıl acele edileceğini bilmesine sevindim."

Minibüsün kenarına geldiğimde, çocukları görmek için boynumu uzatmak istedim. Yine uzaktan gelen iniltileri duyabiliyordum ama çok uzakta gibydiler. Onları nereye götürmüşlerdi? Beni nereye götürüyorlardı?

Bunun yerine, itaatkâr bir şekilde gözlerimi indirdim.

Homurdandı. "Üzerindeki fermuarları çıkarmamı ister misin?

Bacaklar mı?"

Deodorantının kokusu beni hasta ediyordu. İstedim ki

Tekrar öğür.

Sadece başımı salladım.

Yine kıs kıs güldü. "Kaçarsan çocuklara ne olacağını biliyor musun?"

Tekrar başımı salladığımda, boştaki elini cebine soktu ve bir İsviçre çakısı çıkardı. "İyi kız. A+ öğrenci."

Bacaklarımdaki bağları kesmeyi bitirdiğinde kolumu tuttu ve bileklerimdeki bağları da kesmesine izin vermemi işaret etti. Kan merhametli bir şekilde geri akarken uyuşmuş parmaklarım karıncalandı.

Rahatlayarak ürperdim ama özgürlüğü kutlamaya zahmet etmedim. O silah onda olduğu sürece, ben de onun kuklası olabilirdim.

Parmaklarını şıklattı ve tabancanın namlusuna hafifçe vurarak minibüsten uzaklaşmamı işaret etti. Kafamı kaldırdığımda ikinci adamı yaklaşık yirmi metre ötede gördüm. Bir hurda yığınının kenarında duruyordu.

Hızlı ve ölçülü adımlarla ona doğru yürüdüm. Koştığımı düşüneneği kadar hızlı değil, ama oyalandığımı düşüneneği kadar da yavaş değil. Etrafıma bakma isteğime karşı koydum.

İkinci adamdan birkaç adım ötede yürümeyi bırakana kadar önümdeki toprakta açılan deliği görmedim. Birdenbire ortaya çıktı, ayaklarımızın dibindeki toprakta siyah bir çukurdu. Sanki

devasa bir yılan evini oraya yapmıştı. Bu da neydi böyle?

O kadar başım dönüyordu ki neredeyse yere yığılacaktım.

Çocuklardan hiçbir iz yoktu. Ama yerdeki deliğin tepesinde bir merdiven vardı.

Sonra aklıma geldi. Oraya gidiyordum. Bu yüzden bağlarımı kopardılar.

Çocuklar zaten aşağıdaydı.

Eski kayınbiraderimin sözleri yine aklımın bir köşesinde yer buldu.

Jessa Landon cehennemde çürümeyi hak ediyor.

İkinci adam silahını bana doğru çevirdiğinde ve ben ellerimi merdivenin ilk basamağını tutmaya zorladığımda bu sözler şimdi her zamankinden daha gerçek geliyordu.

Kafamın içinde Sage'in daha önce yaptığını yapmam için yalvaran panik içindeki sesi bastırdım: itaatsizlik, direnme, o deliğe inmeyi reddetme.

O işe yaramaz sesi duymazdan geldim ve merdivenin bir basamağını daha inerken başımı eğmeye devam ettim. Çıkış yolu bu değildi. Çıkış yolu, bize yapmamızı söyledikleri şeyi yapmaktır. Silahları olanlar onlardı.

Hayır, hayır, hayır, hayır, zihnim indiğim her santimde çığlık attı.

Küçük alanlar beni korkuturdu. Küçük bir kızken, bir saklambaç oyunu sırasında kendimi komşunun kulübesinin içine sıkıştırmıştım. Mandal dışarıdan açılmıştı ve diğer çocuklar çığlığımı duyana kadar belki de beş dakika boyunca beni içeride hapsedmişti. Büyük, dikenli bacakları olan bir şey kolumun üzerinden geçti.

Üniversiteye gidene kadar bu konuda kabuslar görmüştüm.

Önemli değil. Sadece dediklerini yapın ve hepimizin hayatta kalma şansı var.

Vücudumun titremesini engellemeye çalıştım ama faydası olmadı.

"Sakin olun bayan," dedi adam cızırtılı bir fısıltıyla. "Düşeceksin."

Daha yakına eğildi ve silahını başımın arkasına dayadı, sanki bir kasımı bile oynatsam beynimi dağıtacakmış gibi. Sert, dar namlusu sanki beni itmeye çalışıyormuş gibi acıyla derime saplandı.

kafatasımın içine. Ama sonra adam mırıldandı, "Aşağısı o kadar da kötü değil. Sadece sıkı tutun, tamam mı?"

Diğer çocukların ağlayacağını ya da merdivenden çukura inmeyi reddedeceğini düşündüm.

Ben de muhtemelen ağlayacağımı ya da bayılacağımı düşündüm.

Ancak, etrafınızda yeterince kötü şey varken, tek seçeneğin en az kötü olana geçmek olduğu ortaya çıktı.

Bu da silahlı adamdan uzaklaşmak ve Bonnie hemen arkamda, Evelyn Marks da onun hemen arkasında olmak üzere merdivenden aşağıya, yerdeki deliğe doğru hızla inmek anlamına geliyordu - aşağıya inen son çocuklar bizdik.

Bir basamak.

İki basamak.

Üç

basamaklı.

Yirmiye kadar saydım, sayı beni o kadar korkuttu ki saymayı bıraktım. Merdiven boşlukta yüzüyormuş gibi hissettim çünkü çukurun dibini göremiyordum. Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Bir yere gitmesi gerekiyordu. Merdivenler sonsuza kadar gitmezdi. Ama bu beni hayal etmekten alıkoymadı.

Her aşağıya inişimde tepemdeki Bonnie'ye bakıyordum, küçük gövdesi deliğin açıklığında karanlık bir silüet oluşturunuyordu. Gökyüzü annemin sevdiği o zengin, bulutsuz mavi tonuna dönüyordu. *Cerulean*, demişti, sanki bu büyük güzel kelimenin kendisi onu sevme nedeninin bir parçasıymış gibi.

"Sorun yok Bonnie, neredeyse indik," dedim titrek bir sesle, hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Hava her geçen saniye daha da kararıyordu. Tek düşünebildiğim, silahlı o iki adamın sanki burası bir mezarmış gibi deliği kapatacaklarıydı.

Bonnie merdivene yavru bir maymun gibi yapışmış, her nefes alışında soluk soluğa kalıyordu. Hava benim düşündüğüm kadar serin değildi.

burada olabileceğini düşündüm. Kuru toprak kokusu, annemin beni ve Bonnie'yi ikinci el alışverişe götürdüğü zamanlardan hatırladığım kokuyla karışıyordu. Eski giysiler. Başkalarının çamaşır deterjanı. Biraz küflü vücut kokusu.

Ellerim çürük merdiven basamaklarında yapış yapış ve sıcak hissediyordu.

Her şeyi fark etmeye çalıştım, minibüs durduğunda yaptığım gibi zihnimde fotoğraflar çektim ve camdaki boyayı çizdim. Bunun bize nasıl yardımcı olacağını bilmiyordum ama pes edip çukurun beni ve Bonnie'yi yutmasına izin vermek dışında yapabileceğim tek şey buydu.

Çukurun tepesinde, gökyüzünün görüldüğü yerdeki delik kare şeklindeydi ve bir baca gibi dardı. Bir insanın Noel Baba gibi merdivenden inebileceği kadar büyüktü.

Bacanın dört duvarı toprak değildi. Onun yerine, bir tür ucuz, cızırtılı görünümlü ahşaptı. Ahşap duvarlar biraz eğilmişti.

Bacanın dibinde, bizim bulunduğumuz yerde, çukur büyük, karanlık bir odaya ya da mağaraya açılıyordu. Gözlerimi kırıştıtarak açıp kapadım ve bir şey görmeye çalıştım.

Sadece karanlık vardı ve altımda diğer çocuklar olduğunu umduğum bazı sürtünme ve inleme sesleri vardı.

Üstümde Bonnie nefesini o kadar hızlı çekti ki bir an düşüyor sandım. Ama sessizliğini korudu ve ağlamamak için elinden geleni yaptığını biliyordum.

Ayağımı bir sonraki basamağa koyduğumda, başka bir basamak beklerken, sonunda yaylı ve yumuşak bir şeye çarptı. Bir şilte olduğunu fark ettim. "Oh," diye soluklandım, sonra geri adım attım ve başka bir çocuğa çarptım - Rose, çıkardığı gıcırtdan tanıdım.

Yukarıdan gelen loş ışıktaki, Bonnie'nin merdiveni bırakıp bana doğru yuvarlandığında, Evelyn de hemen arkasındayken, kocaman gözlerinin parıltısını görebiliyordum.

Üçümüz merdivenden yukarıya, soluk mavi gökyüzünün uzaktaki o küçük görüntüsüne baktık.

Tek yapmak istediğim merdivenin tüm basamaklarını tırmanmak ve sonra bize gerçekten yardım edebilecek bir yetişkin bulana kadar olabildiğince hızlı koşmaktı.

Onun yerine, açıklığın aniden kapanmasını izledim.

Bir an için Jeepers ya da Yağlı Saç'ın bizimle buraya geleceğini düşündüm.

Bunun üzerine dişlerimi yanağıma öyle bir bastırdım ki neredeyse bir parçasını ısırp koparacaktım. Bonnie kolumu tuttu ve parmaklarını içeri soktu.

"Bayan Jessa," diye fısıldadım bir saniye sonra, kendime rağmen rahatlamıştım. Bayan Jessa yetişkin olma konusunda pek iyi sayılmazdı ama Yağlı Saç ve Jeepers'tan bir mil daha iyiydi.

Bayan Jessa bacadan inip büyük açık alana çıkarken gökyüzünde başka bir şekil belirdi.

Vücudunun ve kafasının yumrulu, tuhaf şeklinden Jeepers olduğunu anlayabiliyordum.

Daha önce kullandığı o tuhaf sesle, "Duvarın dibinde testilerde biraz su var," dedi. Neredeyse aptalca ve çok derinden. "Ve birkaç el feneri. Biraz tuvalet kağıdı. Ben... ben sana bir köşede bir tuvalet yaptım. Sadece bir kova ve üzerinde delik açılmış bir kontrplak parçası var, üzerine otururken dikkatli ol. Yoksa kıymık batar."

Başka bir ses -Yağlı Saç'inki- anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Jeepers nefesinin altından, neredeyse duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle, "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Sonra bize dönerek, "Biraz da fıstık ezmeli sandviç var. O kadar çok değil. Ama... bittiğinde size daha fazlasını getireceğiz."

"Hadi, bir yolunu bulurlar." Yağlı Saç şimdi Jeepers'ın yanında, deliğin tepesinde duruyordu. Merdivenin tepesini tuttu, homurdandı ve onu öyle bir salladı ki sallanıp gıcırdadı. "Haydi hanımefendi. Hadi gidelim. *Kımıldayın.*"

Bayan Jessa daha hızlı hareket ederek merdivenin dibine tam zamanında ulaştı ve iki adam da merdiveni yukarı çekip çukurdan çıkarmaya başladı. Merdivenin alt kısmı odanın tavanını geçtiğinde, ayakları dar çıkıntıya bir *gümbürtüyle* indirdiler ve merdivenin üst kısmını gürültülü bir dizi çınlamayla aşağı doğru kaydırarak uzun bir merdivenden kısa bir merdivene dönüştüren bir şeyle uğraştılar.

Durduğum yerden yukarıya baktığımda merdiven havada asılı duruyormuş gibi görünüyordu ama bu doğru olamazdı. *Bu*

Bu küçük odanın çatısında dinlendiğimi fark ettim, bilgi işe yaramaz gibi görünse de bu düşünceyi bir kenara ittim. Odanın tepesi -ya da burası her neyse- o kadar yüksekti ki, merdiven olmadan hiçbirimizin oraya ulaşması mümkün değildi. Ama bunu fark etmek Casus Harriet'in yapacağı şeydi. Ben de öyle yaptım.

Bayan Jessa gıcırdayan şiltenin üzerinde bir süre tökezledi ve yanımda dengesini sağladı. Nefes alışını duyabiliyordum, sanki bir yarışa yeni bitirmiş gibi hırıltılı ve sertti. Jeepers ve Yağlı Saç'a baktı. Sonra, ağzını açtığı için özür diler gibi bir sesle, "Durun, lütfen? Bizi burada böylece bırakamazsınız-"

Yağlı Saç gülerek onun sözünü kesti ve söylediklerini elinin tersiyle itti. "İyi olacaksın. Sana su bıraktık." Deliğin aşağısını işaret etti. "Her şeyi düşündük," dedi, sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi. Sonra Jeepers'a el salladı. "Hadi, bana çatıda yardım e d i n . Hadi kapatalım."

Jeepers'ın başıyla onayladıktan sonra merdiveni tutup kendini bacadan aşağıya bırakmasını dehşet içinde izledim.

Kapat onları.

İşte o zaman Mindy kendini kaybetti. Sadece ağlamak ya da sızlanmak değil, *kendini kaybetmişti*. "Hayır, hayır, hayır, hayır, HAYIR," diye bağırmaya başladı, o kadar hızlıydı ki bir *hayırın* nerede bitip diğerinin nerede başladığını zar zor anlayabiliyordum.

Paniği esnemeler gibi bulaşıcıydı. Önce Ben'in, sonra Rose'un, sonra da Bonnie'nin sesi katıldı ve adamlara bizi içeri kapatmamaları için yalvardı.

Çığlıklarımı geri yuttum, dehşetin ciğerlerime tamamen dolmasına izin vermenin nasıl bir his olacağından korktum.

"Sessiz olun," diye gürledi Jeepers çenesini eğip bize baktığında ve Mindy Gamel bile çığlıklarını küçük iniltiye haline getirmeye zorladı. "Aşağıda ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz," **d i y e** tersledi. "Kimse sizi duyamaz. Bu yüzden çığlık attığınızda sadece bizi kızdırıyorsunuz. Aptalca bir şey yapmaya kalkma, yakında buradan çıkarsın. İyi ve sessiz olursan, çıkarsın. Kötü olursan, kötü şeyler olur."

Soluğunun altında bir şeyler söyleyerek birkaç merdiven basamağı daha indi ve ahşap merdivenin bulunduğu noktaya ulaştı.

Baca, başımızın en az üç metre üzerinde bitiyordu. Sonra yana doğru adım attı.

"Yeterince havamız olmayacak," dedi Bayan Jessa, sesi ani sessizlikte titreyerek. "Karbondioksitimiz-"

Jeepers ona bakmadan deliğin tepesini işaret ederek, "Şaftta birkaç hava tüpü var," diye mırıldandı.

Yutkunmaya çalıştım ama yapışkan ve kuru boğazım zorlukla itaat etti.

Ağır bir şeyi bacaya doğru sürüklemeye başladığında karanlık odayı yüksek sesli, yankılanan bir sıyrık doldurdu.

Küçük odanın tavanı, incinmiş bir hayvan gibi inledi ve ciyaktı.

Merdiveni, Yağlı Saç'ın bize bakan parçalanmış yüzünü ve çukurun tepesindeki loş ışığı görmem kaybolmaya başladı. Yanaklarıma birkaç damla toprak düştü ama onları fırçalamadım bile.

Bonnie kolumu daha sıkı kavradı.

Bayan Jessa'nın elini istemeden tuttuğumu fark ettim. Yine de çekmedim.

Birkaç saniye sonra, tamamen yeraltına kapatılmış olacaktık.

Kalın kontrplak levhayı nakliye konteynerinin çatısındaki deliğın üzerine yerleştirmeyi ve ağır ekskavatör aküsünü bunun üzerine taşımayı bitirdiğimde, o kadar çok terliyordum ki başım külotlu çorabıma kadar ıslanmıştı.

Muhtemelen ekstra güvenlik katmanına ihtiyacımız yoktu. Çocuklar sığınağın tavanının on iki metre altındaydı. Uçabilecek gibi değillerdi. Ama neden riske atalım ki?

Bir nefes verdim ve içimdeki çalkantıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Çocukları minibüse bindirmek kötüydü ama bu bin kat daha kötüydü. Yavru köpekleri tekmelemek gibiydi. Onları topraktaki deliğe götürürken gözlerinin içine bakmamaya çalıştım ama o kadar çoktular ki elimde değildi.

İyi olacaklar. Kendilerini toparlayacaklar. Büyüdüklerinde anlatacakları çılgın bir hikâyeleri olacak, diye kendime yüzüncü kez hatırlattım. Diğer insanlar çok daha kötüsünü yaşadı. Aileleri onları, benimkiler gibi her gün bir karavan parkında kendi başlarının çaresine bakmaya bırakmak yerine okul sonrası bakıma gönderecek kadar önemsiyordu. İyi günlerde annem çift kişilik evin kapısını açık bıraktırdı, böylece içeri girip televizyon izleyebilirdim. Kötü günlerde ise kapıyı kilitler ve uyanmayı reddederdi.

Evet, ben hiç kirli bir minibüse tıklılmamıştım, fidyeye için kaçırlılmamıştım ya da zorla bir çukura sokulmamıştım ama bu çocuklar orada en fazla birkaç gün kalacaklardı. Ben başıma geleni atlattım, onlar da atlatacaktı. Ve eğer yapabilseydim, çocukluğumdaki berbat anılarımı bu deneyim için gözümü kırpmadan takas ederdim.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, ellerimi ekskavatörün aküsüne dayadım ve onu birkaç santim daha itmeyi başardım. Kalın kontrplak levhanın tam ortasına gelmemişti ama yine de

önemli değildi. Akü oldukça ağırdı ve bu dar alanda onu hareket ettirmek için harcadığım çaba nefesimi kesiyordu. Kaldırmak neredeyse imkânsızdı. Birkaç gün önce aküyü şaftın kenarına yerleştirmek tüm kurulumun en zor kısımlarından biriydi.

Aküyü tartmamıştım ama kaldırmakta ne kadar zorlandığımdan yaklaşık yüz kilo ağırlığında olduğunu söyleyebilirdim. Ayrıca, merdiven yukarı çekilmişti. Ve çocuklar -ya da otobüs şoförü- merdiven olmadan bir şekilde kendilerinden on iki metre yukarıdaki kontrplağa ulaşabilseler bile, aküyü açıklıktan uzağa itemezlerdi.

İyi bir önlem olsun diye tekmeledim... çünkü bir şeyi tekmelemek istiyordum.

Kıpırdamadı ama nakliye konteyneri bir inleme sesi daha çıkardı ve ayaklarımın altında hafifçe kaydı. Donup kaldım. Nakliye konteyneri sağlamdı, kenarları boyunca uzanan metal çubuklarla güçlendirilmişti ama topraktan gelen basınç beklediğimden daha yoğundu. Metal, acı veren gıcırdama sesini çıkarmaya devam etti. Şaftı güçlendirmek için kullandığımız kontrplak levhalar biraz bükülüyordu ama dün kontrol ettiğimden daha kötü değildi.

Birkaç gün dayanabilirlerdi.

Beklemek zorundaydılar.

"Ahbap, acele et lan. Patronum beni bir güzel benzetecek," diye sızlandı Andy. "Zaten geç kaldım. Az önce mesaj attı. Kamyonetlerim nerede olduğumu merak ediyor."

Dişlerimi sıktım ve sonunda külotlu çorabı kafamdan yırtma isteğime boyun eğdim. Çocuklar artık ikimizi de göremiyordu. "Neredeyse bitti," diye homurdandım. Bana en kötü işleri verdiğini söylemek istiyordum ama servis aracına binmek için daha fazla bekleyemeyeceğini biliyordum.

Hızlıca çalışarak, kontrplağın bir tarafına sıkıştırılmış hava hortumlarının yerinde olduğundan ve çok fazla ezilmediğinden emin olmak için iki kez kontrol ettim. Hortumlar yukarıya, şaftın içine doğru kıvrılıyor ve delik girişinin yakınında, yerin birkaç santim üstünden dışarı çıkıyordu.

Andy hava tüplerine ihtiyacımız olmadığında ısrar etti. *'Aşağıda bir ton hava var, Ayıcık Teddy,'* demişti, sanki hiç önemi yokmuş gibi. *'Ve onlar*

yemeğe ihtiyacım yok. Sadece suya. İnsanlar haftalarca aç kalabilir. Orada bir kreş inşa etmeye çalışmıyoruz.'

Andy bana bakarak, "Hadi gidelim," diye tersledi. Artık kızmaya başlamıştı ama birkaç dakika daha beklemek zorundaydı. Merdiveni kullanarak kuyudan tek başıma çıkabilirdim. Ama metal ekskavatör kapısı yeterince ağırdı, topraktaki deliği kapatmak için yerine kaldırmak için iki kişi gerekiyordu.

Akünün kontrplağın üstündeki konumunu incelemeyi bitirdim, aceleyle merdivenden çıkıp delikten çıktım ve ellerimin tozunu aldım.

Planın ikinci kısmı aksamadan tamamlanmıştı.

Çocuklar güvendeydi. Orada mutlu değillerdi ama güvendeydiler. Kimsenin nerede olduklarına ya da bizim kim olduğumuza dair bir fikri yoktu. Eğer bilselerdi, taş ocağı şimdiye kadar polis kaynıyor olurdu.

Deliği kapatmak için sarı ekskavatör kapağını kaldırırken Andy'ye sıırttım ama o sadece ters ters baktı. Kafasına yapışmış yağlı saçlarıyla boğulmuş bir fareye benziyordu. Bu konuda bir şaka yapmak, ortamı yumuşatmak istedim. Yine de bir şey söylememenin daha iyi olacağını biliyordum. Çoğu gün kişiliği görünüşüne uyuyordu. Sersem, keş bir hippî. Ama stresli ya da kızgın olduğunda ortaya çıkan karanlık bir tarafı vardı ve sakinleşene kadar onu rahat bırakmayı öğrenmişim.

Ağır metal kapıyı indirir indirmez Andy içinden küfretti ve elini uzattı. Tek söylediği "Anahtarlar," oldu.

Onları benden kaptığı gibi beyaz servis minibüsüne doğru koştu, arka yolcu kapısını açtı ve tek kelime etmeden yol tabelasını toprağın üzerine bıraktı. Sonra pantolonunun tozunu aldı, koşarak şoför mahalline geri döndü ve dar toprak yolda bir toz bulutu içinde uzaklaştı.

Arka tekerleklere el sallamak için bir elimi kaldırdım. Havaalanından geç bir saatte almak, az önce başardığımızın yanında hiçbir şeydi. Zaten fidyeye parasını alır almaz o boktan ek işi bırakmayı planlıyordu.

Döndüğünde sakinleşirdi.

Gri minibüsün sürücü tarafındaki kapısını açtım ve kapının oyuğunun içine bakarak kullan-at telefonumu aldım.

daha önce oraya sıkışmış. Sonra pikseli, gri ekran aydınlanana kadar ON düğmesine bastım.

O sabah erken saatlerde bildirimlerini açtığım yerel kanaldan gelen haber uyarılarını taradım.

Kayıp çocuklar ve otobüs şoförü hakkındaki hikâye haberlere hızlı ve öfkeli bir şekilde yansımıştı. Önce manşetleri, sonra makaleleri okudum, hepsinin panikle yazılmış palavralar olduğu anlaşıldığında başımı salladım.

O çocukların nerede olduğu ya da onlara ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Telefonu daha sonra kullanmak üzere cebime koyduktan sonra yol tabelasını topraktan geçirdim ve gri minibüsün arka kapılarını açtım. Kusmuk ve idrar kokusunu almamak için nefesimi tutarak onu soyulmuş kargo bölümünün içine ittim.

Minibüsü hortumla yıkamak için daha sonra vaktimiz olacaktı.

Kapıları tekrar kapattım ve havaalanı servisinin lastiklerinin çıtırtısını artık duymayana kadar tamponun üzerine oturdum.

Kendime derin bir nefes aldırdım.

Burnunu çeken çocukların gürültüsü ve Andy'nin havlayan emirleri olmadan taş ocağı tamamen sessizleşmişti. Huzurlu, neredeyse.

Başımın üzerinde yükselen dik taş ocağı duvarının üzerinde büyük, üst üste yığılmış bulutlar toplanıyordu. Diğer tarafta batmakta olan güneşten gelen zayıf bir ışık huzmesi, bulutları bir Paskalya kartpostalı gibi kesiyordu. Annem böyle durumlarda hep, "*İsa'yla birlikte kendine gel bulutları,*" derdi. O ışık huzmesinden aşağı kayarak Andy ve benim o çocuklara ne yaptığımızı görseydi yüzünün alacağı ifadeyi hayal ettiğimde içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Sonra bir sivrisineğin beni emmeye çalışmasıyla birlikte onu uzaklaştırdım.

Kol.

Kendi payımla iyi şeyler yapacağıma dair kendime söz vermiştim.

Para. Belki çocuklara bile yardım ederim. Karmayı yeniden dengelerdim.

Andy ve ben birbirimize paradaki paylarımızla ne yapmayı planladığımızı ya da fidye geldiğinde nereye gitmeyi planladığımızı söylememiştik. Ona bu şekilde daha akıllıca olduğunu söyledim, böylece işler sarpa sarar ve birimiz yakalanırsa birbirimizi ispiyonlayamayacaktık.

Aslında bunun nedeni onun benimle gelmesini istemememdi.

Andy iyi bir adamdı. Hapisten çıktığımda beni yargılamayan tek kişi oydu. Bana bu işi o bulmuştu ve çocuklar için sığınağı kazmama yardım ederek üzerine düşeni yapmıştı. Ama gerçek lojistiği planlayan, yanlış gidebilecek her şeyi düşünen, zamanlama konusunda ısrar eden ve olası her senaryo üzerinde tatbikatlar yapan bendim.

Ben de kendi kaçış planımda aynısını yapmıştım.

Bir milyoner olarak yeni hayatımın hayalini kurabildiğim geçen yıl boyunca annemin boktan iki göz odasında yaşamak o kadar da kötü değildi.

Aptal değildim, bir milyon doların artık *o kadar da* fazla olmadığını biliyordum. Enflasyon, hayat pahalılığı falan. Sunset Springs'teki bazı evler o kadar ediyordu.

Ama Küba'da bir milyon çok fazlaydı - Miami'den bir yolcu gemisiyle sadece on saatlik bir yolculuk. Bana bu fikri veren hücre arkadaşım Daniel'dı, bana ısındıktan sonra. Hapse ilk girdiğimde bana kot pantolonun üzerindeki bir izmişim gibi baktı. Ama sessiz kaldığımda, kavga çıkarmadığımda ve hücrenin onun tarafından uzak durduğumda, benden hoşlandığına karar verdi. Ve birkaç gün sonra bana açılmaya başladı.

Ailesi aslen Merida, Meksika'dan -Küba'nın karşı kıyısından-. O çocukken ailesi önce Kaliforniya'ya, sonra da Idaho'ya taşınmış. Merida'da iş yoktu ama hasat edilecek portakallar ve el altından para kazanmak için kazılacak patatesler vardı.

Ancak Daniel ergenlik çağındayken iki kuzeninin başı Merida'da büyük bir belaya girmişti. Bir anlaşma bozulmuş, onlar da Küba'ya kaçmışlar.

Meksika hükümeti onları geri almaya çalıştı ama Kübalılar parmağını bile kıpırdatmadı.

Ve *kesinlikle* Sam Amca için parmaklarını bile kıpırdatmazlar.

Bir gün Corey adında bir meth kafalı Daniel'i Twix'ini çalmakla suçlamaya çalıştı. Keskinleştirilmiş diş fırçası sapının cebinden çıktığını gören bendim. Kalçasını-

Corey'i tam zamanında kontrol ederek ev yapımı sustalının Daniel'in ensesine temas etmesini engelledi.

Corey hücreye gönderildi. Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde Daniel bana kuzenleriyle hâlâ görüşüğünü söyledi. Tekrar zor durumda kalırsa ona yardım edeceklerine söz vermişlerdi.

Tek yapması gereken cebinde beş bin dolarla Miami'deki Little Haiti'ye gitmekti, gerisini onlar hallededecekti. Sahte pasaport. Sahte kimlik. Sahte doğum belgesi. Bunu kardeşleri için zaten yapmışlardı.

Benim için de yaparlardı. Soru sormadan.

Fidye parasından payımı alır almaz oraya gidecektim.

Annem ve Andy dışında beni Idaho'da tutan hiçbir şey yoktu. Hapishaneden beri hayatımın boka sardığını söylemek pek doğru olmazdı. Bok gibi *başlamıştı*. Son iki yılda pis kokular daha da arttı. Bazen küreyen ben oluyordum ama her zaman değil.

Bu yüzden her şeyi geride bıraktığım için çok mutluydum.

Annemin kulakları son aleminden uyanması için yeterince yanıyor olmalı, çünkü tam o sırada telefonum çaldı. *Akşam yemeği için eve güzel bir şeyler getir.*

Dün onun için buzdolabını doldurmadığım için kendimi kötü hissetmeden önce bir cevap yazdım. *Biraz spagetti artığı var.*

Yemek yapmakta iyi değildim ama annemden daha iyiydim. Hapisten sonra onu tekrar gördüğümde o kadar zayıflamıştı ki ona bakmak acı veriyordu. Saçlarının yarısı dökülmüştü ve giysileri gevşek vücudunda o kadar bol duruyordu ki onu zar zor tanıyabildim. Kafası güzel olduğunda, biri önüne yemek koymadığı sürece yemek yemeyi unutuyordu. Ve çoğu zaman kafası iyiydi.

"Metamfetamin diyeti, ha?" Andy bir keresinde beni işten almaya geldiğinde ve annem kapıda nadiren görüldüğünde şaka yapmıştı.

Gülmüştüm ama haklıydı. Annem kafası güzel ve manik olmadığında uyuyordu. Uyumadığı zamanlarda da kafası güzel ve manikti. Ben yemek yaptığımda o da yerdı. Babam beş yıl önce taşındığından beri bu böyleydi.

Telefonumdan gelen ikinci ping sesini duymazdan geldim, muhtemelen spagettinin eski olduğu ve bu yüzden yemediği ile ilgili bir şeydi.

Gri minibüsün lastiğini tekmeleyerek ve Andy'nin bir an önce havaalanından dönmesini dileyerek, "Kendi tavsiyeni dinle ve kendi işine bak anne," diye mırıldandım.

Babam ve ben nihayet araba yoluna girip garajın uzaktan kumandasına bastığımızda, donuk gözlerim neredeyse verandada duran pizza kutusunun yanından geçip gidiyordu. Eğer soluk gri kutunun yan tarafındaki kırmızı *Speedwagon'un* logosu çimentodaki uzun gölgelerle karışmasaydı, geçerdim.

Dehşet ve minnettarlık göğsümde bir çekişmeye dönüştü. Pizza sipariş etmemiştim, bu da birinin bize pizza gönderdiği anlamına geliyordu. Yanlış bir adres miydi? Yoksa biri Parlak Başlangıçlar'da olanları duymuş ve merhamet yemeği mi göndermişti? Kimdi peki?

İş arkadaşlarımın çocuklarım olduğunu fark ettiklerinden bile emin değildim. Ben de onların aileleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Pandemiden bu yana iş tamamen uzaktan yürütülüyordu, bu da ara sıra yapılan Zoom toplantıları dışında birbirimiz hakkında pek bir şey bilmediğimiz anlamına geliyordu. Çoğunlukla, ben onların Excel tablolarıyla nasıl uğraşacağını bilen, mikrofonunu sessizde tutan ve ofisindeki dağınıklığı engelleyen Hawaii temalı bir video arka planı kullanan Sheena adlı orta yaşlı iş arkadaşıydım. Bazen buna bile sahip değildim. Babam o kadar sık içeri giriyordu ki, şaşkın ifadesi Zoom arka planımdaki palmye ağaçlarını aniden ayırıyordu, ben de çoğu zaman video kameramı kapatmaya başlamıştım.

Arabayı garaja park ettiğim anda babam yolcu koltuğundan kalktı, arabanın kapısını çarptı ve arkasına bile bakmadan eve girdi.

Boşanmamla ilgili ani konuşması, ya benimle aynı fikirde olmadığım için ya da konuyu unuttuğu için taş gibi bir sessizliğe bürünmüştü. Ama nedenini bilmese de hâlâ kaynama noktasında olduğuna şüphe yoktu.

Sersemlemiş bir halde koltuğuma geri yığıldım.

Telefonumdan gelen bir ping sesi beni kendime getirdi. Yeni bir sesli mesaj.

Arabanın kılıfından almak için çabaladım. Polis miydi? Kreş mi? Bir aramayı nasıl kaçırmış olabilirdim? Sesli mesaja gitmeye çalışırken ellerim o kadar kötü titredi ki neredeyse telefonu iki kez düşürüyordum.

Sürücü koltuğunda titreyerek oturup bilinmeyen bir numaradan gelen mesajın çalmaya başlamasını beklerken garaj kapısı homurdanarak kapandı ve beni karanlığa gömdü.

"Merhaba Sheena, ben Cherished Hearts Memory Care'den Debbie-"

Mesajın geri kalanını dinlemeden telefonu yavaşça yere bıraktım, sonra önümdeki rafta nadiren kullanılan çim ekipmanlarının ve kurumuş boya kovalarının zar zor görünen hatlarına baktım.

Birkaç saniye boyunca yeni bir nefes almayı reddettim, ciğerlerim göğsümdeki sivri deliğe çökecekmiş gibi hissedene kadar nefes aldım, nefes aldım ve nefes verdim.

Beynimin bir kısmı hâlâ inatla kızlarla ya da babamla ilgili durumu kabullenmeyi reddediyordu. Böyle bir şey olamazdı. Bunu yapamazdım. Kafam sanki kapana kısılmış arılarla doluymuş gibi vızıldıyordu, kızgın ve çaresizce bir çıkış yolu arıyordu.

Tanıdığım her ebeveyn gibi ben de çocuğumu oyun parkında ya da markette birkaç dakikalığına kaybetmenin baş döndürücü telaşına aşınaydım. Zar zor tahammül edebildiğiniz o yoğun, kör panik. Dehşet. Zamanın durduğu hissi. Arkanızı döndüğünüz beş saniye içinde gerçekten korkunç bir şey olduğu korkusu.

Bu duygu kombinasyonu o kadar acı veriyordu ki, baskı altında çökmeden buna dayanabileceğinizi düşünmüyordunuz. Bu durumda birkaç saniyeden daha uzun süre yaşamaya zorlansaydım nasıl olacağını hayal etmeye hiç çalışmamıştım.

Hayal edebileceğimden de kötüydü.

Evin içinden gelen bir çarpma sesi beynimdeki arı vızıltısını kesti.

Babamı orada yalnız bırakamazdım. Ne kadar çok istesem de kendimi kapatamadım.

Şoför kapısını açıp eve girmeden önce arkama uzandım ve arka koltukta duran birbirine dolanmış iki tişörtü yakaladım.

Biri Bonnie'nindi, kolları çok uzun, lekeli pembe bir My Little Pony polar. Diğeri ise Sage'inkiydi, düz kırmızı bir kapüşonlu. Parkta üşümeyecekleri konusunda ısrar edip sonra da titredikleri onca zaman için.

Bonnie'nin tüyleri dökülmüş yününü yüzüme sertçe sararak ağzıma bastırdım. Sonra çiğlık attım.

Havam bittiğinde titreyerek nefes aldım. Kendimi daha iyi hissetmiyordum ama çılgın arıların sakinleşmesini sağladı ve kendimi arabadan çıkarıp eve girebildim.

Kedi Karen beni kapıda karşıladı, cıvıl cıvıl bir selam verdi ve keyifli miyavlamalarla bacaklarımın arasından dolandı.

"Baba, aç mısın? Pizza var," diye robot gibi seslendim ve kutuyu almak için ön kapıya doğru birkaç adım yürüdüm. Midem bir yandan guruldarken bir yandan da yemek fikriyle irkildi. İstemesem bile yemeye çalışacaktım. Öğle yemeğini yarım yamalak yemiştım, fazla bütçeyi teslim almadan önce bitirmeye çalışıyordum ve babam yemeği tamamen atlamıştı. Sabahları aldığı anti-psikotikler yüzünden çoğu gün akşama kadar acıkmıyordu. O zamana kadar ikimizin de benzini bitmişti.

"Baba?" Karen kendini yere atıp daha sert mırıldanırken, beyaz uçlu patilerini havaya kaldırıp kıpırdanırken tekrar seslendim.

Ön kapıyı açtım ve pizza kutusunu almak için eğilip içine baktım. Sucuklu pizza hâlâ sıcaktı ama peyniri soğumaya başlamış, yağı parlak damlalar yerine küçük sert birikintilere dönüşmüştü.

Kutuyu kapattığımda, tam ortasına bantlanmış bir zarf olduğunu fark ettim. Pizzayı mutfak masasına taşıırken zarfı yırttım, notta akşam yemeğimiz için kime teşekkür edebileceğimi yazmasını umuyordum.

"Baba, yemeğe gelir misin lütfen?" Koridordan seslendim. "Pepperoni. Biri bize göndermiş."

Zarfin içinde iki sayfa kağıt vardı. Daktiloyla yazılmış. Uzun bir not. Kafamın içinde dönüp duran arılar, selamı okur okumaz sessizliğe büründü, afalladı.

Sheena Halverson, bu senin tek uyarın olacak: Polise başvurmayın. FBI ile iletişime geçmeyin. Her hareketiniz izleniyor.

Bu notu ve talimatları çok dikkatli okuyun. Bonnie ve Sage buna güveniyor.

Telefonum çaldı. Görmezden geldim. Tekrar çaldı. Gözlerimi nottaki talimatlara odaklanmaya zorladım ve her kelimeyi okudum.

Eğer istediğimizi yaparsanız, kızlarınız size geri dönecektir. Diğer çocuklar da öyle. Onlar hayatta ve iyiler-şimdilik. Ama kaderleri sizin ellerinizde. Polisle temasa geçme ya da taleplerimizden sapma girişimleri hızlı ve acımasız sonuçlara yol açacaktır.

Bizimle oyun oynamayın. Ve sizinle oyun oynamayacağız. Kızlarınızı tekrar görmek istiyorsanız, toplam Treasure Valley'deki beş bankadan ayrı işlemlerle 50.000 \$ nakit. Bu çekimler Boise Şehri tahvil fonlarından yapılacaktır. Sorulduğu takdirde, bu paranın Northridge İlköğretim Okulu için yeni otobüslerin peşinatı olduğunu söyleyeceksiniz. Kesin tutarlar ve banka isimleri aşağıda 2. sayfada listelenmiştir.

Parayı bir sırt çantası içinde 27 Ağustos Cumartesi günü saat tam 7:00'de Little Eddy kamp alanındaki Bull Creek patika başına getireceksiniz. Yalnız geleceksiniz.

Sayfaya bakmak için okumayı bıraktım. Bu yarındı.

Sırt çantayı patika tabelasının altına bırak. Kimseyle konuşma. Kamp alanında takılmayın.

O zaman uzaklaşın. Sen gitmeden parayı geri almayacağız.
Git.

Nakit tesliminden sonra eve dönecek ve kalan tahvil fonlarını (iki milyon dolar) 2. sayfada listelenen adımları kullanarak bir Bitcoin cüzdanına aktaracaksınız. Talimatlar için bekleyin. Sizi izliyor olacağız. Bitcoin transferini onayladıktan sonra çocukları size teslim edeceğiz.

Bu iletişimin izini sürmeye çalışmayın. Yetkililerle iletişime GEÇMEYİN. Diğer ebeveynlerle konuşmayın. Bu nottan KİMSEYE bahsetmeyin.

Bu talimatları HARFİYEN uygulayın. Başarılı olmanızı içtenlikle umuyoruz.

Notun ilk sayfasının yere düşmesine izin verdim. Söz verildiği gibi, ikinci sayfada hangi bankalara gidileceği, ne kadar para çekileceği ve hatta patika başında nereye park edileceğine dair ayrıntılı talimatların bir listesi vardı.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, beyaz kâğıdın üzerindeki kelimeler eski bir televizyondaki parazit gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Böyle bir şey olamazdı. Hiçbiri olamazdı.

Taramayı henüz bitirmiştım ki evin önünden gelen bir ses başımı kaldırmama neden oldu.

Biri çığlık atıyordu.

Sadece *biri* çığlık atmıyordu.

O sesi tanıyordum. Baba.

Notun ikinci sayfasını ilkinin yanına, mutfak zeminine bırakarak koridordan aşağı koştum ve babamın komşunun kapısına hücum ettiğini görmek için tam zamanında ön kapıdan çıktım. "Yardım edin," diye bağırdı, "Yardıma ihtiyacım var, biri yardım etsin, lütfen!" Forney'lerin yürüyüş yolunun yanındaki çitleri yardı ve ön kapılarına vurmaya başladı.

Sesi o kadar perişan geliyordu ki, bir an için çılgınca etrafıma bakındım ve verandaya doğru geri çekildim. Kafamda, daktilo edilmiş fidyelerdeki kelimeler, babamın bağırma sesinin üzerinde bir sis düdüğü gibi çınlıyordu. *Her hareketin izleniyor.* Babam bir şey mi görmüştü? Şu anda bizi izleyen biri var mıydı?

"Baba!" Arkasından kaldırıma doğru koşarak seslendim. "Baba, lütfen geri gel, her şey yolunda."

Yalanlar. Hiçbir şey yolunda değildi. İkisi benim olmak üzere on çocuğun hayatı bir anda ellerimdeydi. Kayıp olduklarını duymaktan daha kötü bir şey olamaz diye düşünmüştüm. Ama bu daha kötüydü.

Beni görmezden gelerek Forney'lerin kapısını yumruklamaktan vazgeçti ve şaşırtıcı bir hızla Anderson'ların evine doğru ilerledi.

Bize doğru gelen gümüş rengi bir sedan dışında sokak boştu. Kenara çekti ve arabadan atladığında Bay Heller'ı iki ev öteden tanıdım. Gür gri kaşlarının altından bana sempatik bir bakış fırlattı ve ön kapıya doğru koşarken Anderson'ların bahçesindeki bahçe hortumuna neredeyse takılacak olan babama doğru koştu. "Ron, hey! Benim, Chez Heller. Neler oluyor?"

"Yardıma ihtiyacım var, desteğe ihtiyacım var," diye soluk soluğa bağırdı babam, arkasını döndü ve elleri başının üzerinde ona doğru sendeleyerek yürüdü.

Teslim olmak.

Chez dönüp bana baktı, yüzünde acıma ifadesi vardı.

Çevresel görüşümdeki hareket gözüme çarptı ve bunun Anderson'ların panjurları olduğunu fark ettim. Muhtemelen korkmuş biri bizi gözetliyordu. Utanç, üzüntü, panik ve çaresizlik göğsümde öylesine kabardı ki, düzgün kesilmiş çimlerin üzerinde bayılabileceğimi düşündüm.

Ama babamın daha önce arabada bana söyledikleri kafamın içinde tekrar tekrar dönüyordu. Yanlış kriz, doğru kelimeler.

Şu anda dağılamazdım. Sage ve Bonnie'nin bana ihtiyacı vardı. Babamın bana ihtiyacı vardı. Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmasa bile onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Yardım etmek için buradayım, sorun yok," diyordu Chez. "Bak, Sheena tam şurada." Chez beni işaret etti ve babam doğrulamak için arkasını döndü.

Babamın solgun yüzü, koyu renkli çilleri, şaşkınlık ve bir parça rahatlamayla sarktı. Ellerini indirdi ve benden Chez'e baktı.

"Sam Hill'de ne ..."

Kargaşanın arasında bir fırsat yakalayıp ona doğru koştum. "Teşekkürler, Chez. Biz iyiyiz, değil mi baba? Bugün zor bir gündü."

Chez daha fazlasını söylemek ister gibi ağzını açtı. Sanki olanları duymuş ve iki küçük kızım olduğunu hatırlamış gibiydi. Eminim kaçırılma olayı şimdiye kadar haberlere çıkmıştır.

Otoparktaki polis memuru kreş otobüsünde Sage ve Bonnie ile birlikte sekiz çocuk daha olduğunu söylemişti. Sunset Springs'te bu gece sarsılan başka aileler de vardı, hepimiz bir patlamadan çıkan şarapnel parçaları gibi aynı anda vurulduk.

"Özür dilerim," dedi Chez nazikçe, o tüylü gri kaşları derin bir çatıkla birbirine çarpmıştı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı..." Adımı aradığını hissedebiliyordum.

"Sheena," diye boğuldum, zihnim mutfağımın zeminindeki fidyeye notuna geri döndü. *Kimseyle konuşma.*

Babamı hemen eve geri götürmeliydim. O zaman bundan sonra ne yapacağıma karar vermeliydim. "Yardımın için teşekkürler Chez," dedim.

kaba bir şekilde. "Hadi baba, içeri girelim."

Babam beni rahatlatmak için onu kolumdan tutmama izin verdi ve tek kelime etmeden eve geri döndük.

İki yaprak yazıcı kâğıdı düştükleri yerde duruyordu.

Pizza kutusu mutfak tezgahının üzerinde açık duruyordu.

Karen sevinçle miyavladı ve babasına doğru koştu. "Henüz aç değilim," diye mırıldandı, onu kucağına aldı ve çalışma odasına doğru ilerledi. "Ben kediyle biraz kestireceğim."

"Tamam baba," dedim o uzaklaşırken minnetle.

Diğer odada yatak yaylarının gıcırdadığını duyduğumda diz çöktüm ve bu kez kolumu kullanarak notu aldım.

Polise gitmeyeceğimi zaten biliyordum. Henüz gitmedim. Yine de olası kanıtlar konusunda aptalca davranmayacaktım.

Komşuların -hatta kayıp çocukların diğer ebeveynlerinin- beni aptal, umursamaz ve bencil olarak nitelendirerek gösterecekleri öfkeyi şimdiden hayal edebiliyordum. Ama babamın bu notu okuduğunda yüz ifadesinin nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Polisi aramak için acele etmezdi - o mavi üniformayı otuz yıldan fazla bir süredir gururla giymesine rağmen.

İnsanlar eğer üniformalı iseniz tüm cevaplara sahip olduğunuzu düşünüyor. Buna inanmaları gerekir, kendilerini güvende hissetmelerini sağlar ama bu her zaman doğru olduğu anlamına gelmez. İçgüdülerine güven Sheen, derdi, eğer akıllı keskin olsaydı.

Ve şu anda içgüdülerim bana bu notu görmezden gelirse Sage ve Bonnie'nin hayatını tehlikeye atmış olacağımı söylüyordu.

Ne yapacağımı bulmama yardım edebilecek birini, herhangi birini aramayı o kadar çok istiyordum ki. Jacob'ı bile. Tabii onunla nasıl bağlantı kuracağımı biliyorsam. Bonnie ve Sage hâlâ onun kızlarıydı. Neler olduğunu bilseydi bana yardım etmek isterdi.

Kimseyle konuşma.

Hayır. Jacob'ı bile arayamadım. Gözlerimi kırıştırdım, korkudan midem bulandı ve düşünmeye çalıştım. *Hareket et. Bir şeyler yap. Onlara yardım edebilecek tek kişi sensin. Sana güveniyorlar. Dehşet içindeler. Ya yaralanırlarsa? Acele et, Tanrı aşkına, acele et.*

Saf adrenalinle hareket ederek, bir kulağım yatak odasında babamın tekrar harekete geçtiğine dair herhangi bir belirti ararken, zarfı ve notun sayfalarını bir galonluk dondurucu poşetine koydum ve babamın ilaçlarını sakladığım, çoğunlukla işe yaramayan, ocağımın üzerindeki küçük dolaba yerleştirdim.

Sonra pizza kutusuna baktım, onunla ne yapacağımdan emin değildim. Onu atamazdım. Ya içinde parmak izi ya da kanıt varsa? Evet, Speedwagon'un teslimatından gelmişti ama ona başka kimin dokunmuş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir kutudan parmak izi alabilir misin?

Kaşlarımı çattım. Onu evde tutamazdım. Babam etraftayken olmaz.

Kalbim acıyla sıkıştı.

Birden ne yapmam gerektiğini anladım.

Bolca yer açmak için buzdolabındaki rastgele kapları bir kenara iterek, kutuyu saklamak için dikkatlice alt rafa kaydurdım.

Sonra daha hızlı hareket ederek telefonumu cebimden çıkardım ve panjurların kapalı olduğu oturma odasının uzak köşesinde durarak gelen mesaj telaşını birkaç dakika daha görmezden geldim.

Duvara yaslandım ve Cherished Hearts'tan Debbie'nin bana bıraktığı mesajın tamamını dinledim. Sonra numarayı tekrar aradım.

İkinci çalışta neşeli sesi duyuldu: "Cherished Hearts Memory Care, ben Debbie." Gözlerimi sımsıkı kapadım ve gözyaşlarımla boğulmadan önce kelimeleri olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardım.

"Merhaba Debbie. Ben Sheena Halverson, seni geri arıyorum." Sesim titriyordu ama söylemem gereken şeyi söylemek için kendimi zorladım. "Geç olduğunu biliyorum ama boş yeriniz olduğunu söylemiştiniz. Ve bu gece babamı götürecek bir yere ihtiyacım var."

ON DAKIKA GÖMÜLÜ

"O kadar karanlık ki elini yüzünün önünde göremezsin" deyimini duymuştum.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum. Seni bütünüyle yutacak kadar eksiksiz bir karanlığı hayal edebileceğimi düşündüm.

Yanılmışım.

Işığın son kırıntıları da gözden kaybolduktan sonra birkaç dakika boyunca nakliye konteyneri -en azından ben öyle s a n ı y o r d u m - bir kaosa dönüştü. Ağlayan çocuklar, keskin nefes alıp verenler, itişip kakışanlar, birbirine girenler, kafasında külotlu çorap olan adama deliği tekrar açması için yalvaranlar.

Her şeyin altında, sığınağın dibini kaplayan eski şiltelerden gelen gıcırtilı yayların gıcırtilı korusu vardı. On çift ayak ileri geri hareket edip duvarları buldukça titriyor ve yer değiştiriyorlardı.

Sersemlemiş bir halde, sırtım konteynerin duvarına çarpana kadar geri geri yürüdüm. İçeri doğru eğiliyordu, sanki üzerine bastıran toprağın ağırlığını zar zor taşıyabiliyordu.

Gözlerimi daha hızlı kırptıştırırken karanlıkta küçük gri noktalar dans ediyor, binlerce kiloluk toprağın aniden sığınağın gerilen duvarlarını aşp başımızı, gözümüzü ve burnumuzu kapladığını hayal ediyordum.

Burada ne kadar hava vardı? Daha da önemlisi, kendi karbondioksitimiz bizi ne kadar çabuk zehirlemeye başladığı? Ciğerlerimi dolmaya zorladım, sonra nefesi bıraktım ama tek düşünebildiğim burada, karanlıkta boğulmaktı.

Çocuklardan biri birkaç saniye sonra, "Sanırım bir sürahi su buldum," diye bağırdı.

Ünlemin ardından kısa bir sessizlik oldu ve başımızın üzerinde çıtırdayan ayak seslerini duyabildim.

Diğer çocuklar da duydu.

"İmdat, imdat, imdat!" diye bağırdı küçük bir kız, sesi inanılmaz derecede karanlık odayı dolduruyordu.

Bu beni sersemliğimden kurtardı. Sesine doğru tökezledim, hareket ederken omuzlarım diğer küçük bedenlere çarptı.

Küçük kızı -Evelyn'i- sarsmamak için elimden geleni yaptığımı fark ettim. "Şşş, Evelyn," diye tısladım, sesimi diğer çocukların duyabileceği kadar yükselttim. Panik yapamazdık. Kendimizi kaybedemezdik. Bunun sonu hep kötü biterdi. "Oradakiler kötü adamlar," dedim ona, canını acıtmayacağını umduğum bir şekilde kolunu tutarak. "Sadece sessiz olmalıyız ve güvende kalacağız, tamam mı?" Aklımdan geçen en korkunç düşünceleri ısırarak bastırdım. Ya çok gürültü yaptığımıza karar verirlerse ve hava hortumunu kapatırlarsa?

Hayır. Kaçıran kişi en azından biraz taze oksijen getiren bir hava tüpü olduğunu söylemişti. Bu da bize zarar vermek değil, bizi hayatta tutmak istediklerinin bir kanıtıydı. Sadece sakın kalmalı ve adamlar istediklerini alana kadar saklanmalıydık.

Nefesimi düzene sokmaya zorladım ve rahatsız edici düşünceleri uzağa ittim. "Suyu kim buldu?" diye sordum. Hepimiz susamıştık. Karanlıkta dökülmediğinden emin olmak için suyu paylaştırmamız gerekiyordu.

"Ben yaptım." Bu kez Ked'in sesini tanıdım. "Ve birkaç bardak var. Yemek kokusu da alabiliyorum."

Buna karşılık diğer çocuklardan heyecanlı mırıltılar yükseldi.

"Bu harika, Ked," dedim, dikkatimi dağıttığı için şükrederek sesine doğru ilerledim. Sakinleştirici bir nefes daha aldım. Kaçıran kişi bize biraz yiyecek ve su bırakma konusunda doğruyu söylüyordu. Belki de bu, fidyeyi aldıktan sonra bizi bırakma konusunda doğruyu söylediği anlamına geliyordu. Ama bu aynı zamanda bizi bir süre daha burada bırakmayı planladıkları anlamına da geliyordu.

"Jessa Landon cehennemde çürümeyi hak ediyor." Eski kayınbiraderimin sözleri kafamın içinde bilmem kaçınıcı kez şarkı söylüyordu.

Burası cehennem *değil*, dedim kendime kararlılıkla. Cehennemde yemek ve su yoktu. "Hepimiz bir şiltenin üzerine oturalım ve bir şeyler içelim, tamam mı?" Karanlığa doğru seslendim.

Bunu yapabilirim. Bu küçük şeyin sorumluluğunu üstlenebilirdim. Bu kaostan bir tür düzen çıkarma düşüncesi rahatlatıcıydı.

"Sanırım şurada bir tuvalet var," diye bir ses daha yükseldi arkamdan. Sage'in sesi. "Işık kaybolmadan önce gördüm. Üstünde bir tahta parçası olan bir kova sadece, ama..."

"Bu harika, Sage-"

"Bayan Jessa, muhtemelen beni kaldırabilirsiniz. Eğer üzerinde durur ve bana yardım edersen, bahse girerim tavana ulaşabilirim," dedi Sage, ben sözümü bitiremeden aceleyle fısıldayarak. "Deneyebilirim-"

Diğer çocuklardan daha heyecanlı mırıltılar.

Sesine doğru döndüm, panik zaten kuru olan ağzımı pamuğa çevirdi. "Hayır," diye bağırdım, niyetlendiğimden daha yüksek sesle.

"Ama-"

"Hayır," dedim tekrar, daha sessiz, aşağıda izlendiğimizi gösterebilecek soluk yeşil veya kırmızı bir ışık için karanlığın etrafına bakarak. Bir tane bile göremedim. "Adamların dediklerini aynen yapacağız ve sonra buradan gideceğiz. Anladın mı, Sage?"

Bu sefer cevap vermedi.

"Sesime doğru gelin. Herkese biraz su dökeceğim," diye mırıldandım. İçimdeki suçluluk duygusunu bastırdım ve bir sıra su bidonunun yanına dizilmiş plastik bardaklara uzandım. Bu erken doğan umudu ezmekten nefret ediyordum. Yüzündeki kederli ifadeyi hayal etmekten nefret ediyordum. Gri minibüsün loş ışığında, minibüsün cam boyasındaki o küçük deliği çizdikten sonra oturmasını istediğimde gördüğümün aynısıydı.

Ama şimdi onu cesaretlendirmek daha kötü olur. Onu cesaretlendirmek hepimizi öldürtebilir.

Çocuklar birbirlerinin etrafından dolanarak su sürahisine en yakın şilteler boyunca gelişigüzel bir sıra oluşturdular. Sırada ilerlerken, bardakları küçük ellere iterek, her bir çocuğa şunları söyledim

Bana isimlerini ve en sevdikleri hayvanı söylediler. Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyordum ama su galonlarının sayısına bakılırsa -Saydığım kadarıyla on gün de olabilir.

Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Belki de hayal görmüştüm ama her nefesi almak bir öncekinden biraz daha zor geliyordu.

Dehşeti bir kenara ittim. İşe yaramayacaktı.

Yerleşmemiz gerekiyordu.

"Ben, Avustralya Çoban Köpeği."

"Mindy, tek boynuzlu at."

"Ava, bütün hayvanları severim."

"Bonnie, kedicikleri."

Her bir hayvana bayıldım. *Evet, ben de kedicikleri severim.*

Avustralya Çoban Köpekleri çok akıllı! Keşke bir tek boynuzlu atı sevebilseydim.

Bir sonraki çift ele uzandım ama onun yerine kambur omuzlar ve birbirine karışmış bukleler buldum. "Sage, en sevdiğin hayvan hangisi?" diye sordum.

Birkaç saniye cevap vermedi. Omuzları sessiz bir hıçkırığı tutmaya çalışıyormuş ve başaramıyormuş gibi titredi.

"Sage?" Kendime bunun berbat bir fikir olduğunu söyleyemedim, yatağın kenarındaki toprağa diz çöktüm ve elini tuttum.

Elini çekmesini bekledim. Bunun yerine, bir an için elini sıktı, sonra elini yavaşça geri çekti ve sanki tekrar sönmesini engelleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı.

Kızım Sophie de yürümeyi öğrenirken düştüğünde aynı şeyi yapmıştı.

Bu küçük jest kalbimi öylesine acıttı ki zar zor yutkunabildim.

Seni güvende tutacağım, diye söz verdim Sage'e sessizce, tıpkı yıllar önce Soph'a söz verdiğim gibi.

Ne kadar kızgın olursan ol, seni güvende tutacağım.

Bir sonraki çocuğa geçip bir dakika sonra Sage'e dönecektim ki boğazını temizledi. "Sage, porsuk."

Bu beni gülümsetti. "Porsuklar çok vahşi," dedim. "Onlar benim üniversitemin de maskotuydu."

"Onlar ve en iyi kazıcılar," o dedi Sessizce."A Porsuk burada korkmazdı. Sadece bizi çıkarırdı."

Tepede onu bekleyen silahlı adamları görünce korkar, diye düşündüm kendi kendime, ama kelimeleri ısırarak geri aldım.

OTUZ DAKIKA GÖMÜLÜ

Fıstık ezmeli sandviçleri kim yaptıysa ve onları poşetler içinde strafor soğutucuya koyduysa, bu işi nasıl doğru yapacağını biliyordu.

Fıstık ezmesi ekmeğin her iki tarafına eşit olarak sürülmüş, dilimleri pürüzsüz bir tabaka halinde kaplayacak kadar kalındı. Ekmeğin kenarlarına tam olarak ulaşmayan iyi bir reçel tabakası aralarından sızdı, böylece kabuklar vıcık vıcık olmadı.

Külotlu çoraplı adamların iyi bir sandviç yapmayı bilmelerini beklemiyordum. Bayan Jessa'nın bana verdiği parçayı bitirdiğimde -fıstık alerjim olmadığına hayatım üzerine yemin ettirdikten sonra- bir tane daha olmasını diledim.

"Güzel, değil mi?" Bonnie'ye fısıldadım.

"Evet," dedi, sesi kısıktı. Sonra, "Keşke bir ışık olsaydı. Burası gerçekten korkutucu."

"Sadece karanlık," dedim ona, yatmadan önce korkup odama geldiğinde yaptığım gibi. "Karanlık bize zarar veremez. Sorun yok."

Çiğneme seslerinin azalmasından diğer bazı çocukların bizi dinlediğini anlayabiliyordum. Çocuklardan birkaçı iç çekti, sanki karanlık hakkında bunu da duymaya ihtiyaçları varmış gibi.

Fikrim hakkında tekrar konuşmak istedim. Jeepers hâlâ üstümüzde, deliğin tepesindeydi. En azından o olduğundan oldukça emindim. Onlar deliği kapattıktan ve Yağlı Saç birini almam gerektiğinden bahsettikten sonra dikkatle dinlemiştim. Sonra bir araba çalıştı ve lastikler homurdanarak uzaklaştı.

Jeepers bir süreliğine uzaklaştı. Geri döndüğünde, başımızın üzerinde büyük adımlar attı, ileri geri, sanki etrafında dönüyormuş gibi. Ayak seslerini zar zor duyabiliyordum.

yere. Yağlı Saç'ın şimdilik gittiğine sevinmişim. Belki Jeepers da yakında giderdi.

Dakikalar geçtikçe dudaklarımı yaladım ve düşünmeye çalıştım. Bayan Jessa bana yardım ederse, deliğin örtülü olduğu tavana ulaşabilirdim. Belki de deliği kapattıkları şeyi itmenin ve ahşap bacaya girmenin bir yolunu bulabilirdim.

En azından denemeliydik.

Bayan Jessa yine de yardım etmedi. Kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturdum ve daha fazla yiyecek ve su dağıttığını duyabildiğim yöne doğru baktım. Adamların sözlerini tutacağını düşünüyordu. Ve belki de, eğer sadece Jeepers olsaydı, küçük bir şans vardı. Sandviçleri yapanın o olduğunu biliyordum.

Yağlı saç ama? Çok yalan söylediği hissine kapıldım. Sana bir şey söyleyip sonra başka bir şey yapıyordu. Babamın gittiği ilk yaz yaptığı gibi. Annemle boşanmalarına rağmen beni ve Bonnie'yi sürekli ziyaret edeceğine söz vermişti. Bonnie o zamanlar daha bebektir. Babamın ne dediğini anlamamıştı. Ama ben anlıyordum.

Bonnie ile paylaştığım bardaktan son bir yudum su aldım. Sadece altı plastik bardak vardı, bu yüzden paylaşmak zorundaydık. Sonra gözlerimi kısıarak tavana baktım ve bir şeyler görmeye çalıştım.

Yapabileceğimi sanmıyordum. Çok karanlıktı. Ama birkaç saniye sonra, nakliye konteyneri odasının tavanında bulanık, koyu gri bir ışık halkası seçebildim. O kadar silikti ki, gözümü kırptığımda gözlerimin o gri halkayı tekrar bulması bir saniye sürdü. Oradaydı. Ve eğer ona ulaşabilirsem, içinden geçmeyi deneyebilirdim.

Bacaklarım hareket etmek, denemek için kaşınıyordu. Ama oraya çıkamadım.

Yalnız.

Karanlıkta kokuşmuş şiltenin üzerinde oturdum ve Bir süre, çünkü yapılacak tek şey buydu.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Hey, Bonnie mi? Sen Hatırla o
Oyun, Telefon, Annem ve büyükbabamla

oynadık?" Ona sordum.

"Evet," dedi çabucak. Telefon onun en sevdiklerinden biriydi. Cümleler birbirine karıştığında ikimizi de güldürürdü.

ve aptalca.

Derin bir nefes aldım ve kulağına doğru eğildim. "Tamam, bunu yapacağız. Sadece kelimeleri karıştırma, tamam mı? Bunu bir sonraki çocuğa tekrarla ve ona aktarmasını söyle: Sage'in bir planı var. Ona yardım etmeliyiz."

Geri çekildiğim anda kendimi aptal gibi hissettim ama Bonnie soru sormadı. Rose Carlton'a fısıldıyordu. Rose umutla mırıldanarak "Ooh" dediğinde kalbim pır pır etti.

Aslında bir planım yoktu. Büyükbabamın dediği gibi sadece 'saçma sapan' bir fikirdi. Ama Bayan Jessa bana kaçış hakkında konuşmayı bırakmamı söylediğinden beri kafamın *içinde Casus Harriet*'in bir başka dizesi dönüp duruyordu: "*Hayat bir mücadeledir ve iyi bir casus oraya gider ve savaşır.*"

Karnımın arkasındaki baskı hissi bana Harriet'in haklı olduğunu söylüyordu.

Bayan Jessa'nın Aşçı-Harriet'in aşçısı gibi olduğuna karar verdim; yeterince iyi biriydi ama Harriet'in kontrolden çıktığını düşünüyordu. Sürekli, "*Kendini casus sanıyorsun ama hâlâ küçük bir kızsın.*" gibi şeyler söylüyordu. *Burnunu ait olmadığı yere sokmaktan daha iyi bir şey bulmalısın.*

Harriet gibi olmalıydım, Cook gibi değil. Sırf çocuk olduğum için burada oturmak zorunda değildim. Buradaki tek yetişkini dinlemek zorunda değildim.

Bir şeyler yapabilirim.

Kulaklarımı zorladım ve çocukların sözlerini şilteler boyunca ilettiklerini duydum. Birkaç çocuk daha olsa herkes duyacaktı, yeter ki mesaj çok dağılmasın.

Son bir yıldır annemi bebek değil büyük bir çocuk olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. Artık Bonnie'yle birlikte Bright Beginnings'e gitmek için otobüse binmememe gerek olmadığına, çünkü çok büyüdüğüme. Annem işten sonra ayak işlerini yapmak zorunda kaldığında evde tek başıma kalmaktan korkmuyordum.

"Neden?" Ona pek çok kez sordum. "*Ben yeterince büyüdüm.*"

"*Çünkü hazır değilsin ve çünkü ben senin annenim.*"

her zaman olduğu gibi.

Bu doğrudu. Son kısma hiç yanıt alamadım.

Ama annemin Bonnie'yle birlikte Bright Beginnings'e giden otobüse binmemi bebek olduğumu düşündüğü ya da hazır olmadığım için istemediğini düşünmeye başlamıştım. Çünkü o bir yetişkindi. Ve yetişkinlerin söz sahibi olması gerekir.

Tıpkı Bayan Jessa'nın kıpırdamadan oturmamı ve sessiz olmamı istediği gibi. En iyisinin ne olduğunu gerçekten bildiği için değil. Çünkü o bir yetişkindi ve yetişkinlerin söz sahibi olması gerekirdi.

Aynı şey maskeli adamlar için de geçerliydi.

Onlar silahları olan yetişkinlerdi. Bu yüzden *gerçekten* yetkili onlardı.

Bayan Jessa'nın sesini dikkatle dinledim. Herkese su içirmeyi bitirmişti ve boş plastik bardakları toplamak için sıraya geri dönüyordu.

Kir, eski giysiler ve sıcak fıstık ezmesi kokan karanlık odanın diğer tarafında biri fısıldıyordu. Ortada benim adımları duydum. Sage.

Yatağın altını yokladım, kafamda hesaplamalar yaptım. Fikrimin henüz işe yarayacağından emin değildim ama şimdi nefes almasına izin verdiğim için daha hızlı şekilleniyordu.

Bir süre sonra Jeoper'ların ayak sesleri yine tepemizde çıtırdarak bizden uzaklaştı. Sonra tekerlekler çakılların üzerinde yuvarlandı, bu sefer daha da yaklaştılar. Emin olamasam da Yağlı Saçlı'nın gittiği yerden döndüğünü tahmin ettim.

"Sage, ne yapacaksın?" Bonnie fısıldadı, terli eli tekrar benimkini yoklarken yakınımaya eğildi. "Planın nedir?"

Cevap vermedim, sadece elini sıktım çünkü hâlâ biraz daha düşünmem gerekiyordu. "Sana yakında anlatacağım, tamam mı?"

Emin olduğum tek şey artık yetişkinleri dinlemekten bıktığımdı. Onlar en iyisini biliyormuş gibi davranmaktan bıkmıştım.

Harriet gibi olacaktım.

Savaşacaktım.

Cherished Hearts'tan Debbie ile telefonu kapattıktan sonra telefonu yere bıraktım ve dizlerimin üzerine yayılmış ellerime baktım.

Babamı hafıza bakım merkezine götürecektim. Debbie'nin ilk teklif ettiği gibi bir hafta içinde değil, bu gece. Kendime bunun kesin bir taahhüt olmadığını söyledim. Sadece onu birkaç geceliğine götürebileceğim güvenli bir yer.

Fidye parasını Little Eddy kamp alanına götürmeme yirmi dört saatten az bir süre kalmıştı. Kaçıranların istediklerini yapmanın zamana karşı bir yarış olacağını şimdiden söyleyebilirdim. Para çekme limitleri hakkında bildiklerime göre bazı özel istekleri imkânsız bile olabilirdi. Yarın yapmam gereken şeyi yaparken babamın güvende olduğundan emin olmalıydım, bunun için benden nefret etse bile.

Nefesim mümkün olduğunca sessiz almaya çalıştığım hızlı soluklarla geliyordu. Eğer yüksek sesle hıçkırırsam babam uyanabilirdi. Cherished Hearts'a gitmek için onu kaldırmadan önce birkaç dakika daha uyumasına izin vermek istedim. Çok uzak değildi - belki yirmi dakika, eski taş ocağının yakınındaki dağ eteklerinde.

Telefonum tekrar çaldı ve sonunda pizza kutusunda fidye notunu bulduğumdan beri gelen mesajları okudum. Hepsi daha önce Bright Beginnings'in teslim alma prosedürleri ve saha gezileri hakkında bilgi aktardığı zaman mesaj aldığım bir numaradan geliyordu.

Bu mesajlar daha önce aldıklarım gibi değildi.

AİLE GÜNCELLEMESİ: Polis çocukların telefonlarının yerini tespit etmiştir. Bu aktif soruşturmada kanıtları korumak için şu anda daha fazla bilgi veremiyoruz.

Midem bulandı. *Kanıt. Aktif soruşturma.* Bunlar CSI ve Forensic Files'dan kelimelerdi. Çocuklarımın bakımını üstlenen kurumdan değil. Henüz "kaçırma" kelimesini kullanmamışlardı. Biliyorlar mıydı? Oturma odamdaki yarı açık panjurlara baktım, sonra tekrar nota döndüm. Gözlerim daha hızlı taradı, daha fazla bilgi için, "Çocukları güvende bulduk" yazan bir metin için çaresizce.

İkinci, üçüncü ve dördüncü mesajlar çoğunlukla işe yaramazdı. Polis temasları hakkında yinelenen bilgiler ve "Bright Beginnings'in polis ve FBI'a yardımcı olmak ve işbirliği yapmak için mümkün olan her şeyi yaptığına" dair tekrarlanan güvenceler.

Ebeveynlere, yetkililerin otobüsü ve çocukları bulmasına yardımcı olabilecek, daha önce açıklamadıkları herhangi bir bilgi ile öne çıkmaları için bir çağrı yapıldı.

Buzdolabımda özenle sakladığım pizza kutusunu hayal ettiğimde çenem sıkıştı. Muhtemelen o kutuda kanıt vardı. Fidyeye notunda. Belki Speedwagon'da polisin kullanabileceği kameralar vardı.

Bir suç soruşturmasında kasıtlı olarak bilgi saklıyordum. İki çocuğumu ve diğer sekiz kişiyi doğrudan ilgilendiren bir soruşturmada.

Telefonum gıcırdadı ve bunun onu çok sıkı tuttuğum için olduğunu fark ettim.

Öne çıkamadım.

Polisle temasa geçme veya taleplerimizden sapma girişimleri hızlı ve acımasız sonuçlara yol açacaktır.

Kaçıranların bununla ne demek istediklerini ancak hayal edebilirdim. İlkokul çocuklarına karşı bu kadar iğrenç bir şey planlayacak ve uygulayacak kadar yozlaşmışlarsa, tehditlerinin boş olmadığına inanmak zorundaydım. Eğer istediklerini tam olarak yapmazsam ve kızlarıma ya da o çocuklara bir şey olursa, bu *benim* hatam olacaktı.

Bu düşünce suçluluk duygusunu yakıp kül etti. Önemli olan tek şey onları güvende tutmak, hayatta tutmaktır.

Telefonum tekrar çaldı.

VELİ GÜNCELLEMESİ: Polis ve FBI kayıp otobüsün yerini tespit etti.

Kalbim yerinden fırladı, sonra güncellemenin devamını okurken yere çakıldı.

Dedektifler şu anda çocukları ve otobüs şoförünü bulmak için özenle çalışmaya devam etmektedir. Kamuoyuna yapılacak tüm açıklamalar KTRB aracılığıyla iletilecektir. Bu aktif soruşturmada kanıtları korumak amacıyla ek bilgi veremiyoruz.

Otobüsü bulmuşlar ama çocukları bulamamışlar.

Nefes almamı neredeyse imkânsız hale getirecek kadar ciğerlerime baskı yapan çaresizlik hissine karşı koydum. Koridorun sonundaki yatak odasından babamın yatağı gıcırdadı.

Polisin otobüsü bulabileceği ama çocukları bulamayacağı fikrini hiç düşünmemiştim. Nasıl? Kaçırılanlar on bir kişiyi buhar olup uçurmayı nasıl başarmışlardı?

Babamın ayak sesleri koridorda yavaş ve düzensiz bir şekilde gümbürdedi. "Sheen? Çok kötü bir rüya gördüm. Korkunçtu. Schneider vakasının tekrarı gibiydi ama o küçük çocuk yerine Sage ve Bonnie kaybolmuştu. Korkunç bir baş ağrım var, Tylenol nerede?"

Schneider denen çocuk. Kanım dondu. Micah Schneider, babam emekli olmadan hemen önce, 4 Temmuz günü McCall'daki kalabalık bir sahilden kaçırılmıştı. Birkaç saat sonra annesi bilinmeyen bir numaradan aranmış. O zamana kadar aile çoktan polisi aramıştı. Kaçırılan kişinin telefonda olduğunu fark ettiğinde, cep telefonunu yanında duran bir polis memurunun eline tutuşturdu.

Arayan kişi telefonu kapattı ve geri aramadı. Polis aramanın bir kullan at telefondan yapıldığını tespit etti. Micah Schneider on gün sonra ölü bulundu.

Hikaye beni şimdi yeni bir dehşete düşürdü.

Babam bana göz kırptı. "Sheen, sen iyi misin? Stresli bir gündü, değil mi?"

Micah Schneider'ı aklımdan çıkardım. Ve kısa bir an için kendime bunu halledebileceğimi söyledim. Bu gece babamı Cherished Hearts'a götürmek zorunda değildim. Kafası karışıkta elbette ama

Tavırları artık sakinleşmişti, telaşlı değildi. Belki de Chez'le sokakta yaşadığı kaos, onu böylesine kötü bir büyüye sürükleyen, rekreasyon merkezinin otoparkında öğrendiklerinin şokundan başka bir şey değildi.

Babam koridorun sonunda ayaklarını sürüyerek yürüdü, kedi uykusundan buruşuk ve kırmızı gözlü görünüyordu. Sonra kaşlarını çatı. "Jacob hâlâ işte mi? Bu adamın ailesine öncelik vermesi gerekiyor," diye mırıldandı, bana bakarken kaşları çatıldı, sonra başını Sage ve Bonnie'nin odalarına giden merdivenlere doğru eğdi. Sesini alçalttı. "Kızların seni böyle görmesine izin veremezsin Sheen. O gözleri sil ve çenenen kaldır. Evlilik kolay değil."

Kalbim sıkıştı. "Baba, benimle gezmeye gelmeni istiyorum, tamam mı? Akşam yemeğini mahvettim, bu yüzden Big Judd's'ta duracağız, tamam mı? Ve sonra..." Yutkundum, ona yalan söylemek istemiyordum ama başka ne yapacağımdan da emin değildim. Babam Big Judd's'ın hamburgerlerine bayılırdı. Diğer her şeyi geri çevirdiğinde bile iştahını açmaya yetiyordu.

Omuz silkti ama spor ayakkabılarını giymek için ayakkabılığa doğru gitti.

Gözlerimi sildim ve koltuktan kalktım. Ayakkabılarını giydiğinde elini tuttum. "İş yerinde acil bir durum var ve bu gece başka bir yerde kalmanı istiyorum, tamam mı? Konuştuğumuz yeri hatırlıyor musun? Cherished Hearts? Orası gerçekten harika, dağın etekleri çok güzel ve Debbie'yle konuştum, bu gece seni bir çeşit

."

Babam elini çekti ve Fransızca konuşuyormuşum gibi bana baktı. "Ne acil durumu? Bir yere gitmen gerekiyorsa, ben burada iyiyim," dedi kuşkuyla. Karen tezgâhın üzerine sıçradı ve ağlamaklı bir miyavlama yaparak babamın birkaç santim uzağındaki koluna doğru eğildi. Babam onu sevmek için uzandı. "Kediyi evde yalnız bırakacaksın ama beni bırakmayacaksın öyle mi? Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, Sheena Renae. Ben lanet olası bir teğmendim." Tekrar merdivenlere doğru baktı. "Kızlar nerede bu arada? Jacob nerede?" Sesi her kelimedede gürleyen bir gümbürtüye dönüşüyordu ve tekrar telaşlandığını görebiliyordum.

"Baba, lütfen," diye yalvardım, gözyaşlarımı durduramadan dökülmeye başladılar. "Jacob'dan yıllardır boşanmış durumdayım. Kızlar gitti ve ben artık dayanacak gücümün sonuna geldim. Lütfen baba. Arabaya bin."

Mutfağa doğru yürüdüm ve mikrodalganın üstündeki dolaba uzandım, elimin fidye notuyla tekrar temas etmemesine dikkat ettim. Parmaklarım bulduğum ilk ilaç şişesinin etrafında kıvrıldı ve etiketteki adını görebilmesi için şişeyi babama doğru ittim. "Seni yalnız bırakamam. Sende Alzheimer var. Ben yokken kendine zarar vermenden korkuyorum. Lütfen beni dinle ve arabaya bin!"

Son kısım bir kemerin şaklaması gibi çıktı, amaçladığımdan daha sert ve daha yüksek sesle.

Gözleri reçete şişesinden bana kaydı. Dudaklarını büzüp başını eğmesine yetecek kadar uzun süre bulutların dağılmasını izledim. "Tamam Sheen," dedi usulca, içindeki tüm ateş bir anda sönmüştü.

Ona sarılmak, üzgün olduğumu söylemek, fidye notundan bahsetmek ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı sormak istedim. Bunun yerine koridorda koşarak odasına gittim ve pijamalarını, birkaç kıyafetini ve altmış saniye içinde dolaptaki spor çantasına tıktırabileceğim her şeyi aldım.

Artık çok iyi biliyordum ki, zihninde karmakarışık ve asi hale gelen yollar kesişmeden ve bu konuşmayı bir kez daha yapmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç dakikam olabilirdi.

Debbie bana ilaçlarını ve giyecek bir şeyler getirirsem bu gece için ihtiyacı olan her şeye sahip olacağını söylemişti ve ben de ona inanmak zorunda kaldım.

"Seni seviyorum baba," diye mırıldandım. "Söz veriyorum, ihtiyacın olan başka bir şey varsa yakında getireceğim. Bana sadece bir gün ver, tamam mı?"

Yavaşça başını salladı ve bileğini ovuşturdu. "Rolex'im nerede?"

Sertçe yutkundum. Bozuk saat hâlâ arabanın bardak tutacağında, bıraktığım yerde duruyordu. "Şu anda tamir ediliyor. Birkaç gün içinde geri alırız. Uzun sürmez. Söz veriyorum. Seni seviyorum baba," diye tekrar denedim, umutsuzca karşılık vermesini bekliyordum.

Onun yerine merdivenlere bir kez daha baktı, sonra başını salladı ve garaja yöneldi.

"Teddy Bear, adamım! Bira ver bana."

Gözlerimi devirmiştım ama Andy'nin dönmesine sevinmişim. Ayrıca servisi bırakma işi bittiği için ruh halinin çok daha iyi görünmesine de sevindim. Saati kontrol etmek için kullan-at telefonuma baktım: 18:42. Bir sonraki bırakma saati 01:00'den önce değildi.

Sürücü tarafındaki kapıyı arkasından çarptı ve elini bana doğru uzatarak "ver" hareketi yaptı.

"Tamam, ama sadece bir tane. Mekiği yine geç getirirsen patronun seni öldürür," diye uyardım, çünkü Andy'nin altılı birayı ne kadar hızlı içebildiğini biliyordum ve ihtiyacımız olan son şey, bayıldığında ya da araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğunda patronunun mekiği bulmaya çalışmasıydı.

"Teşekkürler anne." Ben birkaç adım ötedeki derme çatma barınağa doğru ilerlerken Andy arkamdan homurdandı. Andy ve ben burayı kendimiz inşa etmiştik, tıpkı nakliye konteynirini kurduğumuz gibi. Kapısız sac ve kontrplak baraka göze batıyordu ama taş ocağının bu bölümünde göz alabildiğine yığılmış hurda ve pisliğin arasına tam olarak uyuyordu. Her iki yan duvarı da eğri büğrüydü, sanki tekmeleseniz yıkılacakmış gibi görünüyordu. Ama gayet iyi dayanıyordu, gölge sağlıyor ve içinde tuttuğumuz büyük Coleman soğutucunun üstüne oturmak için bir yer sunuyordu.

Dün akşam sığınağı son bir kez kontrol etmek için uğradığımda benzin istasyonundan aldığımız ucuz biranın üzerine taze bir torba buz eklemiştim. Fıstık ezmesi ve reçelli sandviçleri de ekledim. Aptalca olduğunu biliyordum. Andy'nin son kontrol için benimle dalga geçeceğini biliyordum. Ama sandviçlerin taze olmasını istedim. Bu, Hayatboyu'nun o bölümlerinden biri değildi.

Kurbanlarını zincire vurup köpek maması ya da onun gibi şeyler yediriyordu. Bu sivil bir adam kaçırmaıydı.

Sadece bir işlem.

Dört birayı kapüşonumun cebine tikiştirdikten sonra Andy'nin zaten oturuyor olacağını bildiğim noktaya, çöp yığınının kenarından sürüklediğimiz birkaç patlak lastiğin üzerine geri döndüm. Gözümüzün üzerinde olacağı kadar sığınak bacasına yakındı. Çocukların konuşmalarımızı duyamayacağı kadar uzaktaydı.

Sesimi ne kadar az duyarlarsa o kadar iyi.

Bright Beginnings'te otobüs şoförü olarak çalışmamın üzerinden bir buçuk yıl geçmişti. Kendimi hapse attırmadan hemen önce. Orada sadece on gün çalışmışım, on sekiz yaşına girdikten hemen sonra. Bu, on dört yaşından beri yaptığım okul sonrası genç işlerinin bir adım ötesinde hissettiren ilk işimdi; bir arabalı lokantada kızarmış patates kızartmak ve hamburger birleştirmek ya da nakliye deposunda paletleri parçalamak.

Otobüsteki çocuklar çok sinir bozucu olabiliyordu ama aslında işi seviyordum. Özellikle de o zamanki kız arkadaşım Kiersten rekreasyon merkezindeki "Eğitim Danışmanlarından" biri olduğu için. Bana otobüs güzergahında iyi bir iş çıkarırsam, rekreasyon merkezinde benim için iyi şeyler söyleyeceğini söylemişti. Bazı insanlar sadece basketbol toplarını spor salonunda sıraya dizmek, ekipmanları silmek, üyelikleri olan çocuklara ve yetişkinlere raket ve topları kontrol etmek için para alıyordu.

Yine de iyi bir iş çıkaramadım.

Otobüs şoförlüğü işim ve "Bay Edward" unvanım -yasal ilk adım- tam bir buçuk hafta sürdü, o küçük kızın lanet elması koridora kadar yuvarlanıp fren pedalının altına takılınca panikledim. Ağzımı biraz açtım. Ama dürüst olmak gerekirse, hepimizin öleceğini düşünmüştüm. Daha sonra sakinleştim ve üzgün olmadığım halde üzgün olduğumu bile söyledim. Elmalı aptal kız benden özür dilemeliydi, gerçekten.

Bu kadar büyük bir olay olacağını düşünmemiştim. Belki bileğime bir tokat ya da eğlence merkezindeki patronumdan bir nasihat. Çocuklar okulda her zaman küfür duyarlardı ve küçük meleklerinin bir ya da iki F-bombası atmadığını düşünen herkesin kafası kendi kışının içindeydi.

Ancak ertesi sabah, "Sürücü davranışları" konusundaki "Sıfır tolerans" politikasını ihlal ettiğim için Bright Beginnings tarafından artık istihdam edilmediğimi bildiren bir mesaj aldım.

Kız arkadaşım Kiersten'ın benim tarafımda olacağını düşünmüştüm. Hatta ikinci bir şans elde etmeme bile yardımcı olabilirdi, ancak sistemde "Sözlü taşkınlığım" hakkında üç yazı olduğunu ve bundan geri dönüş olmadığını söyledi. Biraz uğraştı ama sonunda sisteme giriş yaptı ve bunları bana okudu.

Üç ebeveyn Bright Beginnings'i arayarak "profesyonel olmayan, şiddet içeren üslubumdan" şikâyet etmişti. Hatta içlerinden biri, otobüs şoförü olarak kalmaya devam edersem çocuğunu programdan çekmekle tehdit etti.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım ve Kiersten bana "*Ciddi misin?*" der gibi baktı. *Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?*

O gece ayrıldık, çünkü donmuş pizzanın altını yaktığımda ya da öğleden sonra onu uykudan uyandırdığımda ya da kasadan para eksik olduğu için maaşımdan kesinti yapıldığında annemin bana attığı bakışın aynısıydı, her ne kadar parayı alanın ben olmadığımı yemin etsem de.

Andy'yi aradım, sarhoş olduk ve bana "arkadaşının" motosikletine atlamam için meydan okudu.

Ve sarhoş bir aptal gibi, yaptım.

Daha sonra, hastane yatağında yatarken - hapse girmeden hemen önce - Kiersten'ın Bright Beginnings sistemine giriş yaptığında kullanıcı adı ve şifresinin diğer her şey için kullandıklarıyla aynı olduğunu hatırlamadan edemedim.

Kullanıcı adı: KierstenK. Şifre: K1erst3nK.

Sürüngen olmaya çalışmıyordum. Ama kovulduktan, dayak yedikten ve hapse atıldıktan sonra kısa bir süreliğine sisteme girmeyi ve programlama gibi bir şeyi mahvetmeyi hayal ettim. Kiersten resepsiyonda çalışıyordu, bu yüzden Bright Beginnings'in arka uç sisteminin hemen hemen her bölümüne erişimi vardı. Onu kovduracak kadar bir şey yapmazdım. Sadece birkaç kişinin bana attığı bakışın aynısını ona atmasına yetecek kadar. *Ciddi misin sen? Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?*

Hapisten çıktığımda, bu yıkıcı dürtü geçmişti. "Eylemlerinizin sorumluluğunu üstlenin" derslerinin ve grup danışmanlığı seanslarının hepsi aklımdan çıkmadı.

Yine de merakımdan, hapisten çıktığım hafta Bright Beginnings sistemine giriş yapmayı denedim. On dokuz yaşına girdiğim hafta.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kiersten'ın giriş bilgileri işe yaradı. Belki de şaşırmamalıyım. Aslında kilit altında geçirdiğim sadece altı ay olmuştu ama bana sonsuzmuş gibi gelmişti.

Annemin çift kişilik evine geri döndüğüm ilk hafta boyunca geceleri yaptığım buydu. Gündüzleri başka bir iş bulmaya çalıştım, ona yemek yedirmeye çalıştım, hayatımı bir şekilde kontrol altına almaya çalıştım. Geceleri ise Bright Beginnings sistemine girdim ve yazı üstüne yazı, iç not üstüne iç not okudum.

Bazıları sıkıcıydı. Ama bazıları kovulma konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. İnsanlar en aptalca şeyler yüzünden ceza alıyorlardı. Mükemmel küçük Kiersten bile telefona doğru selamlama ile cevap vermediği için birçok kez ceza almıştı.

Yönetimin tüm çalışanlara gönderdiği notlardan biri şöyleydi: *"Birçoğunuz politika ihlalleri için yazılan yazılarda bir artış olduğunu fark ettiniz. Bunun amacı herhangi bir çalışanı utandırmak ya da tek başına bırakmak değildir. Aksine, Bright Beginnings olarak toplumumuza yansıttığımız imaj konusunda hepimiz sorumluluk almalıyız. Önümüzdeki hafta yapılacak olan tahvil oylamasıyla birlikte, toplumumuzla olan ilişkilerimiz ve topluma sunduğumuz hizmetler her türlü suçlamanın üzerinde olmalıdır. Bütçe fazlası, okul bölgesindeki velilerin ve vatandaşların oylarına bağlı olarak, bakım sonrası programımıza çok ihtiyaç duyulan yenileme ve kaynakları sağlayacaktır."*

O zamana kadar bütçe fazlasından haberim yoktu. Bright Beginnings büyük, gösterişli bir eğlence merkezi olmadığı için bunun önemsiz olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Numarayı gördüğümde ağızım neredeyse göğsüme düşüyordu.

-Üst yönetim için bir notta.

İki milyon dolar. Bütçe fazlası bu kadardı.

"Lanet olsun," diye fısıldadım o sayıyı gördüğümde, sıfırları iki kez sayarak.

Birkaç hafta sonra, artık yasal bir suçlu olduğum için bir daha iş bulma fikri beni gerçekten terletmeye başladığında, Andy bana bir mesaj gönderdi ve taş ocağında onunla çalışmak isteyip istemediğimi sordu. Babasına benim için kefil olacaktı. Eğer işi yaparsam ve taş ocağının hurda yığını bölümünde ter dökmeyi umursamazsam, eski bir mahkum olmamın bir önemi kalmayacaktı.

Belki de çalınan bisikletin sorumluluğunu üstlendiğim için kendini suçlu hissettiği için yapmıştır. Ya da belki de onu ispiyonlamadığım için minnettardı. Her iki durumda da, işi kabul ettim ve Kiersten'in Bright Beginnings'e girişini gözetlemek için çok fazla zaman harcamayı bıraktım.

Ancak Andy ile bir ay kadar çalıştıktan sonra ona bütçe fazlasından bahsettim.

Bu tam da kırık nakliye konteynerini Çukur'a atmamız gereken zamandı.

Ona bütçe fazlasından bahsettiğimde Andy'nin gözleri büyüdü ve sanki az önce ona bir cinin lambasından bedava bir dilek hakkı vermişim gibi konsantre bir şekilde yüzünü buruşturdu. Nakliye konteynerine bakarken yüzündeki o ifade kollarımdaki tüyleri diken diken etti, sanki bu anın bir anlamı olacaktı.

Evrenden hiç işaret almamıştım. Çoğunlukla sadece "siktir git" derlerdi. Ama tüm bu tesadüfleri düşündüğümde, bir çeşit işaret gibi hissettim.

Andy otobüs güzergahı, çocukların telefonlarını nereye koydukları, otobüste kamera olup olmadığı gibi konularda daha fazla soru sormaya başlayınca ben de kabul ettim. Neden olmasın ki?

Andy listeyi görmek istediğinde ve Bright Beginnings'e devam eden çocuklardan ikisinin Belediye Meclisi Saymanı Sheena Halverson'a ait olduğunu fark ettiğimizde her şey kesinleşti. Paraya erişimi vardı ve çocuklardan ikisi ona aitti. Fidyeye notu için mükemmel bir hedef olacaktı ve belki de onu korkutarak polise haber vermemesini sağlayabilirdik.

Bright Beginnings'e son parmağımızı gösterecek ve fidye için mükemmel bir kaçırma olayı gerçekleştirecektik.

"Şerefe, dostum." Andy az önce onun için getirdiğim birayı havaya kaldırdı, birazını havaalanı servisinin dışındaki toprak zemine döktü. "Biz lanet olası dahileriz, bunu biliyor muydun?"

Elimdeki soğuk kutuyu onunkine uzattım ve minibüse yaslandım. "Evet, dostum. Şerefe."

Andy mekiği park ettiği yerden kısa bir mesafe ötedeki üstü kapalı çukuru işaret etti. "Bazılarının altlarına işediklerine hâlâ inanamıyorum." Kıs kıs güldü. "O kadar uzun süre minibüste bile kalmadılar. İyi ki onlara aşağıda bir tuvalet yapmışsın, sanırım."

Sadece korkmuşlardı. Dilimin ucuna gelen cevabı ısırdım ve homurdandım, artık çocuklar hakkında konuşmak istemiyordum.

Rahatla, dedim kendime, kollarımdaki ve bacaklarımdaki kasları gevşetmeye çalışarak. Son üç saat organize bir kaos içinde geçmişti. Şimdi tek yapmamız gereken fidye parasını almak için Sheena Halverson'la Little Eddy'de buluşma zamanı gelene kadar beklemek ve hiçbir şeyi berbat etmemekti.

Andy'nin saat 1'de havaalanından alınması gerekiyordu ama bu çocuk oyuncağıydı. Kaçırılma olayıyla ilgisi yok.

Sulu biradan uzun bir yudum aldım. Taş ocağı artık huzurluydu.

Sessiz ve insanı tembel ve rahat hissettirecek kadar sıcaktı.

Bir taş atımı ötedeki kabarık metal levhaya bakmamak için kendimi zor tuttum.

Onlar iyi, dedim kendi kendime, bira kafamı biraz bulanıklaştırmaya başlayana ve kelimeler beynimde doğru çınlamaya başlayana kadar bu cümleyi tekrar tekrar söyledim.

DÖRT SAAT GÖMÜLÜ

Uzun bir süre sessiz kaldım, Bayan Jessa'nın uyuduğundan emin olana kadar bekledim - ve başımın üstünde artık ayak sesleri ya da tekerlek sesleri duymayana kadar. Bu sırada diğer çocukların çoğu da uykuya dalmıştı. Bonnie'nin hızlı nefes alıp veriş ve burnunu çekmesi ağır nefes alıp vermeye dönüşmüştü. Sıcak, yapışkan vücudunu bir top gibi kıvrımış ve başını kucağıma koymuştu.

Çok hızlı hareket etmemeye dikkat ederek onu dürttüm ve yumuşak, gıcırtilı bir ses çıkarıp oturdu.

O bir şey söyleyemeden kulağına fısıldadım. "Yatakları üst üste koyarsak, deliğin tepesine çok daha fazla yaklaşabiliriz," dedim fısıltıyla, karanlık odada birdenbire yüksek sesle.

Kulağıma doğru başını salladı, ben de devam ettim.

"O zaman en azından onlar konuşurken dinlemeye çalışabiliriz. Belki deliğin tepesine bile ulaşabiliriz," dedim, beynimi merdivenden inmenin nasıl bir his olduğuna dair ayrıntıları hatırlamaya zorlayarak. Eğer her basamak şiltelerin genişliği kadar kalın olsaydı...

"Sus, Sage," diye tısladı Bayan Jessa ve ben sıçradım. Hâlâ uyanıktı. "Durmalısın-"

"Beni durduramazsın," diye tısladım, sıska bedenimin dayanabileceği kadar dik durarak. Bayan Jessa şu anda beni göremiyordu ama ondan neredeyse bir karış daha uzun olduğumu hatırladığını umuyordum - daha zayıf olsam bile. Gerçekten denese muhtemelen beni yere serebilirdi ama ben haftanın her günü daha kavgacının daha iriyi yeneceğini bilecek kadar zeki dim.

Calico kedimiz Karen, bazen garajımıza gelen başıboş, sıska erkek kedinin en az iki katı büyüklüğündeydi ve erkek kedi sırtını her kamburlaştırdığında ve yemeğini yemek için sinsice yaklaştığında geri çekiliyordu.

Bayan Jessa'nın itiraz etmesini, kolumu tutmasını, daha önce yaptığı gibi dikkatsiz davrandığımı ve herkesi tehlikeye attığımı söylemesini bekledim. Ama beni şaşırtacak şekilde başka bir şey söylemedi.

Nefes alış veriş artık sessiz ve düzgün değildi, sanki merdivenleri koşarak çıkmış gibiydi.

Ben de zor nefes alıyordum. Kendime bunun sadece korktuğum için olduğunu söyledim ama aynı zamanda kokuşmuş, karanlık odada yeterince oksijen olmadığından da endişeleniyordum.

Jeepers'ın söylediklerinden sığınağın tepesinde bir yerde yeni oksijen getiren bir hava hortumu olduğunu biliyordum. Ama küçük bir hortum buraya gerçekten ne kadar hava getirebilirdi? Bunca zaman boyunca nefes alıp veren on bir kişiye ayak uydurmaya yeter miydi? Korkunç düşünceyi bir kenara ittim ve kendime gerçekten boğulmamızın mümkün olmadığını söyleyerek onu sıkıca kilitledim. Adamlar bunun olmasına izin vermezdi. Ne de olsa ölürsek bizim için fidyeye parası alamazlardı, değil mi? Yine de hava yoğun ve ekşi geliyordu. Her nefesi ciğerlerime çekmekte biraz daha zorlanıyordum.

"Büyükler çocukların her zaman onların dediklerini yapmak zorunda olduğunu düşünürler," diye fısıldadım, artık Bayan Jessa'yla değil, Evelyn, Mindy ve uyanık olan Ben'le konuşuyordum. "Çünkü akıllı olanın *kendileri olduğunu* düşünüyorlar. Ve biz sadece bir avuç aptal çocuğuz. *Bebekler.*"

Sözsüz bir mırıltı karanlığın içinde dalgalandı. Bayan

Jessa hâlâ cevap olarak bir şey söylemedi.

Yine de nefes alış veriş biraz daha sessizleşmişti. Sakin değil, sadece

Sessiz ol.

Yaptığım şeyden nefret ettiğini hissedebiliyordum, ama bunu yapmaya çalışmadı.

beni tekrar sustur ya da oturmamı söyle.

Belki de onu dinlemeyi reddettiğim için hâlâ şoktaydı. Belki de sesimdeki pençeleri duyabiliyordu ve beni gerçekten ele geçirmediğçe oturmayacağımı ve susmayacağımı söylüyordu.

Kollarımı ve bacaklarımı sıkıştırdı ve o zaman bile bağıırdım ve onu bir erkek kedi gibi ısıırdım.

Ya da belki de adamlar buradaki gürültüyü duyarsa ne olacağından korkuyordu. Ve adamların araştırmaya gelecekleri tek şey de buydu: gürültü patırtı.

Her iki durumda da konuşmaya devam ettim, kirli minderlerde uyuyakalmış daha fazla çocuğun dinlemek için kulaklarını diktiğini hissediyordum. "İki adam da şu anda hâlâ yukarıda ama deliğe yakın değiller. Yüzeye biraz daha yaklaşabilirsek belki birbirleriyle ne konuştuklarını duyabiliriz. Ayrıca, minibüslere binip uzaklaştıklarında onları duymak daha kolay olur. O zaman buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışabiliriz." Bir yudum hava daha yuttum. "Bir sonraki adımda ne yapacaklarını bilmemiz gerek. Ve eğer... eğer bize zarar vermeyecekleri konusunda doğruyu söylüyorlarsa."

Birisi midemin derinliklerinde hissettiğim küçük bir inilti çıkardı. Çünkü ya bize zarar vermeyi planladıklarını öğrenirsek, bu konuda ne yapabilirdik ki?

Rose'un sesi birkaç metre öteden karanlığın içinden geldi. Korkmuş ve küçük ama bir o kadar da hevesliydi. "Yukarıda neler olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. Kaba bir şekilde değil, gerçekten bilmek istiyormuş gibi.

Kalbim güm güm atıyor ve derim karıncalanıyordu. Burada hiçbir şey yapmadan oturmaya dayanamayan tek kişi ben değildim.

"İpucu bulmak için çok sıkı dinliyordum," dedim. Sığınağın dibinde neler olup bittiğini duymak kolay değildi. Tavan en az üç metre yüksekliğindeydi. Deliğin ve ahşap bacanın ötesinden gelen seslere gerçekten dikkat etmeniz gerekiyordu. Ve o zaman bile, çok şey duymak zordu.

Ked sesini yükseltti. "Eğer Sage onları iyi duyamıyorsa, onlar da bizi iyi duyamıyor demektir. O kadar sessiz olmak zorunda değiliz."

"Evet, aynen öyle," diye acele ettim. "Yatakları istiflediğimiz için bize kızmayacaklar, çünkü bunu yaptığımızı bilmeyecekler. Deliği açtıklarını duyarsak onları indirebiliriz."

Zihnim o ana kadar topladığım tüm bilgileri geri sarıyor, istediğim her şeyi söyleyip söylemediğimi hatırlamaya çalışıyor, Bayan Jessa'nın her an patlamaya başlamasını bekliyordum.

O yapmadı.

Ben de konuşmaya devam ettim.

"Tam üstümüzde mi duruyorlar?" Bonnie doğrulup sordu.

"Hayır," dedim, haklı olduğumu umarak. Gri minibüsten inmemle karanlık toprağa gömülmem arasında geçen kısa dakikalarda, yerdeki bu deliğin devasa bir hurda yığınının kenarında olduğunu görmüştüm. Tüm bu çöp ve pislik dışında başka bir şeye yakın değildi. Yani kaçırınlar toprağın içinde, kırık kaya ve metal parçalarının üzerinde uyumayacaklarsa, doğrudan üzerimizde değillerdi. "Adamların minibüslerin orada olduğuna eminim."

"Minibüsler nerede?" Bayan Jessa sordu, yetişkin fısıltısı diğerlerinininkinden daha yüksekti.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım ve sesine doğru döndüm. "Çakıllı toprak yoldalar," dedim. "O kadar uzakta değiller ama yeterince uzaktalar. Bizi ilk bıraktıkları yerde."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye zorladı, sanki bu bir testmiş gibi. "Çünkü buradaki toprağın her yerinde keskin şeyler var." Spor ayakkabılarımın gevşek çakıl taşlarının, plastik parçalarının ve büyük çöp parçalarının üzerinden kaydığı hissini hatırladım. "Lanet olası bir kamyonet lastiğini patlatabilecek şeyler," diye ekledim, duymuş gibi küfrederek

Büyükbabam benim ve Bonnie'nin odada olduğumuzu unutunca böyle yaptı.

Bir yetişkinin önünde küfür etmek yüzümün kızarmasına neden oldu ama geri almak da istemedim.

"Ve sizce iki adam da şu anda orada mı?" Bayan Jessa sordu. Ancak bu sefer, yanlış cevap vermemi umuyormuş gibi bir hali yoktu. Bu sefer gerçekten de cevabı bilmek istiyor gibiydi.

"Evet, eminim," dedim.

Üzerimizdeki çakılda **ç ı t ı r d a y a r a k** yaklaşan lastiklerin sesini duyduktan sonra, bir araba kapısı çarptı, ardından birkaç dakika boyunca etrafta çitirdayan iki soluk ayak sesi duyuldu. Sonra çoğunlukla sessizlik. Duyduğum son şey, toprak yolun yönünden gelen Yağlı Saç'ın belli belirsiz kahkaha sesiydi.

Kahkahasının sesi aynı anda hem keskin hem de sessizdi. Bana kurumuş mısır saplarının çıkardığı o çirkin, hırıltılı sesi hatırlattı.

Annemin geçen yıl bizi Declo'ya götürdüğü ve Bonnie için fazlasıyla korkutucu olan The Thicket adlı Cadılar Bayramı karnavalında r zg rda savruluyordu.

O zamandan beri başka lastik sesi duymamıştım ve elimden geldiğince kulak kabartmıştım.

Konuşurken beynimde dolaşan yeni bir düşünceden giderek daha fazla emin oluyordum: Adamlar bir noktada bizi yalnız bırakacaklardı.

Mantıklı olan tek şey buydu. Bizi bu deliğ  sokmak için çok çaba sarf etmişlerdi. Bu kadar iyi bir tuzak kurdukları için kendilerinden çok memnun görünüyorlardı. Kamamızdan hiç endişe etmiyorlardı.

Bize bol miktarda yiyecek, su ve hatta bir banyo bıraktılar, bu da yakın zamanda burayı kontrol etmeyi planlamadıkları anlamına geliyordu.

Bize defalarca susmamızı söylediler, o minibüste kilitli kaldığımız süre boyunca ellerimizi bağladılar. Ama bizi buraya, yerin dibine gönderdiklerinde, tıpkı  ğretmenim Bay Heller'ın sizi derste telefonunuza gizlice bakmaya çalışırken suçüstü yakaladığında yaptığı gibi gülümsediler. *Yakaladım seni. Artık benimsin.*

O iki adam bütün gün ve bütün gece burada oturmak istemediler. Sadece bizi burada bırakmak istediler. Belki de bir s reliğ ne buradan uzaklaşacaklardı. Yemek yemek, uyumak ya da ailelerini görmek için.

Gittiklerinde de hazır olacaktım. Burada aptal gibi oturmayacaktım.

"Ama sadece dört yatak var," dedi Crosby Neville, tıpkı otobüse her bindiğ nde ve her zamanki koltuğunda birinin oturduğunu gördüğünde yaptığı gibi homurdanan bir sesle düşüncelerimi bölerek.

"Onları ikiye katlayıp iki kat daha kalın hale getirebiliriz," dedim sesimin çok yüksek ıkmadığ ndan emin olarak. Korku dolu bir fısıltı olarak başlayan sesim giderek güçleniyordu.

Crosby memnun bir "Mmm hmm" sesi çıkardı.

"Evet, iyi fikir Sage," diye ekledi Rose, neredeyse heyecanlı bir sesle.

"Yatakları taşımama yardım eder misiniz?"  zellikle kimseye sormadım.

Diğer çocuklar ayağa kalkıp şilteleri itip kakmaya, bana fısıldamaya başladığında itiş kakış sesleri geliyordu.

"Evet, nerede?"

"Onlardan birini katladık, Sage!"

Bayan Jessa sessiz kaldı ve olduğu yerde kaldı. Yardım etmedi. Yine de bizi durdurmaya da çalışmadı.

Karanlık ev ezici, dayanılmaz bir sessizlik içindeydi.

On yıldan uzun bir süredir ilk kez yalnızdım. Tamamen ve tamamen yalnız.

Kızların yatak odalarına ya da babaminkine bakmaya dayanamıyordum. Ya da notu ve pizza kutusunu bıraktığım mutfığa. Bu yüzden kendimi dizüstü bilgisayarımın yatak odama kilitledim, dakikalar ve saatler geçtikçe gözlerim parlak ekrana yapıştı, kayıp çocuklar hakkında internette bulabildiğim her şeyi okudum, bilgileri ezberledim ve Reddit tartışmalarını taradım.

Saate baktığımda saat 12:30'du.

Gerçekten ihtiyacım olan şey uyumaktı. Ama uyumak imkânsızdı, zihnim olan ve olabilecek her korkunç şeyle çalkalanıyordu. Uyumaktan daha çok ihtiyacım olan şey ise kızların evde güvende olmasıydı. Ama onlar gitmişlerdi ve güvende değillerdi.

Boğazım o kadar ağrıyordu ki zar zor yutkunabiliyordum ve başım gözyaşları ve dehşetle o kadar doluydu ki zehirli sel sularının beni yavaş yavaş içten dışa doğru boğduğunu hayal ettim.

Kelimeler ve görüntüler zihnime kazınmış olsa da KTRB'de yayınlanan fotoğrafları çekmeye ve makaleleri bir kez daha okumaya devam ettim.

Sitede üç ana makale vardı. İlk başlık şöyleydi: "KAÇIRILDI: Northridge İlköğretim Okulu'ndan 10 Öğrenci ve Otobüs Şoförü Kayıp."

Hemen altına tanıdığım bir fotoğraf eklemişlerdi. Sage, Bonnie ve diğer üç çocuk Bright Beginnings'in dinlenme odasında langırt oynuyorlardı. Bu fotoğrafı daha birkaç gün önce aylık bültende görmüştüm. Gülümsemelerine bakmaya zor dayanıyordum. Sırık gibi Sage kameraya dönüktü ve gözleriyle değil ağızıyla gülümsüyordu.

Diğer çocuklardan bir karıştan daha uzun boyluydu, kıvrıkcık siyah saçlarını o sabah atkuyruğu yapmıştım. Bonnie kameraya bakmıyordu. Sage'e bakıyordu, aynı siyah bukleleri yüzündeki hayranlık ifadesini görebilmeniz için bir kaşının üzerine dökülmüştü.

Fotoğrafın altındaki yazı seyrekti, polisten zaten bildiğim bilgileri tekrarlıyordu. Dikkatli, fazla bir şey söylemeyen, kışkırtıcı olmayan kelimeler. *Polis ve FBI, Bright Beginnings ve Northridge ile birlikte çalışıyor. Paniğe kapılan ebeveynler trafikte duran arabalarını bırakıp cevap aramak üzere rekreasyon merkezinin otoparkına akın etti. Yedi ila on iki yaşlarındaki çocuklar...*

Öte yandan yorumlar bölümü hiç de seyrek değildi. Bir çöplük yangını gibi kabardı ve alevlendi, beni parçalayan beyaz ateşli sempatiden, içimi boşaltan saygısız emojiilere ve LOL'lere kadar değişti.

O zavallı annelerin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

Bebeklerinizi sıkı tutun, millet. DUALAR.

Sen ciddi misin? Bir otobüs kayboluyor. Yalan haber mi? Popo burada aptal.

Bize söylemedikleri çok şey olmalı. Bir fidye notu olmalı. Bir avuç çocuğu öylesine kaçırarak değiller ya. Umarım o filmdeki gibi ellerine yüzlerine bulaştırmazlar.

Son yorumu okuduğumda tuvalete koşup kuru kusmak zorunda kaldım.

Bir fidye notu *vardı*. Ve bunu berbat edeceğimi zaten biliyordum.

Yalnızdım, kırılma noktamı çoktan geçmiştim ve bir şeyler ters giderse hepsi benim suçum olacaktı. Ama kaçırانların açık talimatlarına karşı gelirim -ve bir şeyler ters giderse- bu da benim hatam olacaktı.

Babamın sık sık tekrarladığı sözler her zamankinden daha yüksek sesle yankılandı. *İçgüdülerine güven*. Burada olsaydı -ve kendisi de- bana Mindy Falcrest'i ve "protokol "e uyulduktan sonra işlerin ters gittiği diğer tüm vakaları hatırlatırdı.

Parmaklarımı avuç içlerime gömdüm. İçimden bir ses fidyе notunu yazan kişilerin söylediklerinde ciddi olduklarını haykırıyordu.

İlk haberi kapattım ve ikincisini açtım. İlk haberden otuz dakika sonra KTRB'de yayınlanan bu haberin başlığı şöyleydi: "GÜNCELLEME: Kayıp Northridge Öğrencilerinin Telefonları Bulundu."

Bu kez fotoğraf yoktu. Haberin devamında, polisin öğrencilerin ve otobüs şoförünün telefonlarını 55. Otoyolun kenarında, yıkık dökük bir sette gözden uzak bir yerde bulduğu belirtiliyordu.

Büyük olasılıkla, kaçırılan telefonları kaçırıldıktan hemen sonra oraya atmışlardı. Polis ve FBI telefonları ellerinde tutuyor ve herhangi bir ipucu arıyorlardı. Ancak, makalede de belirtildiği gibi, kaçırılanların telefonların yerlerini tespit etmek için kullanılabileceğinin tamamen farkında oldukları oldukça açıktı. Ve bunun olmasına izin vermeyeceklerdi.

Üçüncü makale midemin en çok sıkışmasına neden olan makaleydi.

Haberin başlığı "GÜNCELLEME: Northridge İlkokulu Otobüsü Bulundu, Kaçırılan Öğrenciler Hala Kayıp" şeklindeydi.

Bu son makaledeki zaman damgasına bakılırsa, polis tam da benim pizza kutusuna iliştirilmiş fidyе notunu açtığım sırada otobüsün yerini tespit etmişti.

Fotoğrafa bakmaktan kendimi alamadım; bir kiraz bahçesine benzeyen ağaçların arasında duran otobüsün uzaktan bir görüntüsü. Güneşin son ışıkları beyaz boyasını parlatıyor ve budaklı kiraz ağaçlarından gelen gölgeleri yanlarından uzanan uzun, karanlık kollara dönüştürüyordu. Sanki otobüs kendi iradesi dışında tutsak edilmiş gibiydi.

Zihnimde dönüp duran cevapsız soruların sayısı giderek artıyordu: Otobüs neden kiraz bahçesindeydi? Meyve bahçesinin derinliklerine giden dar toprak yol otobüs güzergâhı üzerinde değildi. Şoför en başta neden o yöne dönmüştü? Kaçırılanlar otobüsü oraya gitmeye nasıl zorlamıştı? Neden çocuklardan hiçbiri yardım çağırmak için telefonlarına ulaşamamıştı?

Bu son makalede otobüsün önündeki telefon-kulüp sisteminin bir fotoğrafı yer alıyordu. Bunu Bright'ın bir broşüründen tanıdım.

Bonnie ve Sage'i bakım sonrası için kaydettirdiğimde gördüğüm başlangıçlar. Broşürde "Öğrenci ve sürücü güvenliği önceliğimizdir!" yazıyordu. "Telefonlar taşıma sırasında her zaman saklanır ve erişilemez."

İroni pençelerini göğsüme geçirdi.

Web tarayıcısını kapattıktan sonra Haritalar uygulamasını açtım ve sabah izlemem gereken rotayı tekrar takip ettim.

Beş banka, Treasure Valley'de beş farklı ilçe, her biri 10.000 dolarlık beş para çekme işlemi.

Trafik iyiye yaklaşık üç saatlik bir yolculuk. Ayrıca her lobide sırada beklemek, gerekli evrakları doldurmak, veznedarlarla hayatım için savaşıyor muyum gibi sohbet etmek için zaman. Eğer ilk bankaya sabah 9:00'da açıldığı anda varırsam, para toplamayı öğleden sonra 3:45 civarında bitirmiş olurum.

Telefonun ışığını karanlık odada dans eden bir hale haline getiren gözlerimdeki bulanıklığı kırıştırarak yok ettim.

Bu planı kim yaptıysa, para çekme limitlerini açıkça araştırmıştı ama yeterince değil. Genel olarak, şu doğrudur

Federal hükümeti uyaracak tetikleyici limit 10.000 dolardı ve bu miktar teknik olarak Federallerin tuzak teline çarpmadan birkaç bankadan çekilebilirdi. Özellikle de çekimler farklı ilçelerden yapıldıysa. Ancak geçmiş deneyimlerimden, çift sayılarda birden fazla para çekmenin tetikleyiciyi daha çabuk tetikleyeceğini biliyordum. Tam olarak 50.000 dolar çekmeye çalışmak çok riskliydi.

Her bir para çekme işlemi için belediye harcamalarına dair kanıt getirmem gerekecek - ki tahvil fonlarının fazlalığı ve yeni otobüs filosuyla ilgili yaklaşan harcamalar göz önüne alındığında bunu yapabileceğim.

Bir günde 50.000 dolar değil ama.

Gerçekten cesur olsaydım *belki* 40.000 dolara kadar uzatabilirdim. Ama gerçekten düşündüğümde bu bile sorun yaratabilirdi.

Ve pervasızca para çekerek dikkatleri üzerime çekersem, bu hükümetin ve polisin incelemesi için hızlı bir yol anlamına gelirdi. Muhtemelen FBI, çünkü onlar zaten davaya dahil olmuşlardı.

Polis davranışlarımı incelemeye başladıysa ve kaçırılanlar da söyledikleri gibi izliyorsa, her şeyi berbat ettiğimi hemen anlayacaklardı.

Yani bunu mahvedemezdim.

Fidye notunu yazanların, polisin dikkatini çekersem, nakit olarak istediklerinden biraz daha az para çekmemden daha çok kızacaklarını varsaymak zorundaydım.

Bu talimatları HARFİYEN uygulayın.

Midem tekrar guruldadı ve safrayı yuttum.

Aslında ne yaparsam yapayım kızacaklardı. *Öyle ya da böyle bu işi batıracağsın*, diye feryat etti zihnim.

Umutsuzluk, korkunun içinden fıskırarak midemin tekrar tekrar dönmesine neden oldu.

Doğrulup komodinin üzerindeki lambayı yaktım ve nihayet bu gece uyumayacağımı kabul ettim. Sonra Haritalar uygulamasını bir kez daha açtım ve bu kez Little Eddy kamp alanına gidiş süresini hesapladım. Melba'nın eteklerinde ziyaret edeceğim son bankadan iki saat on beş dakika uzaktaydım.

Parayı Little Eddy'ye bıraktıktan sonra, iki milyonu Bitcoin olarak transfer etmek için eve dönmek bir saat daha sürecekti. Bu kısım aslında bankadan para çekmeye kıyasla daha kolay olacaktı. Tek yapmam gereken bir Coinbase hesabı açmaktı ve bu da on beş dakikamı almıştı. Bununla birlikte, şehirden herhangi biri ne yaptığımı fark ettiği anda en büyük kırmızı bayraklar ortaya çıkacaktı. Kaçırılanların bunu tahmin ettiğine ve son adıma sakladıklarına şüphe yoktu.

Zihnim dönüyor, hesaplıyor ve yeniden hesaplıyordu. Planda sadece bir saatten biraz fazla oyun vardı. Birkaç hızlı tuvalet molası, biraz trafik, yolda bir sapma ve bu tampon bile sıfıra inecekti.

Ter damlacıkları pijamalarımı koltuk altlarıma yapışkan hale getirdi.

Programı bilerek sıkışık tuttuklarını biliyordum. Böylece sapma eğilimi göstermeyecektim ya da yetkilileri çağırmayacaktım.

Gözlerim buğulu ve ağzım kuru bir şekilde telefonumda bir sekme daha açtım ve "Fidye için adam kaçırma olayına polis karıştı" yazdım.

Belki de babamın bana teğmenlik dönemiyle ilgili anlattığı hikâyelere aşırı odaklanmışım. Dışarıda başka neler olduğunu ve fidye notunu kabul ederek hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı bilmem gerekiyordu.

Manşetler beklediğimden de kötüydü. Gözümü kırpmadan, dehşet eldiveni boyunca ilerledim.

Fidyeci, Polisin 'Polis Yok' Talebini Görmezden Gelmesi Üzerine Rehineyi İnfaz Etti.

Başarısız Kurtarma: Fidye Notu Talimatlarına Karşı Polisin Müdahalesinin Ardından Kurban Ölü Bulundu.

Adam Kaçıran Tehditlerini Gerçekleştirdiğinde Polis Baskını Ölümle Sonuçlandı.

Polisin Müdahalesi Rehinenin Korkunç Ölümüne Yol Açınca Aile Yıkıldı.

Kaçırılan Kurbanlar Polisin Fidye Taleplerini Yanlış Okuması Sonucu Öldürüldü.

Kendimi bu makaleleri açmaya bile ikna edemedim. Başlıklar zaten çok fazlaydı.

Kendimi ekranı karartmaya zorlamadan önce telefonumdaki saate bir kez daha baktım - gece 1:30'u biraz geçiyordu. Bu birazcık bile yardımcı olmuyordu.

Gözlerimi kapattım ve Bonnie ile Sage'i hayal ettim. Şu anda birlikte miydiler? Hâlâ Idaho'da mıydılar? Uyuyorlar mıydı?

Başka bir şey hayal etmeyi reddettim. Bu yüzden onları ördek yavruları gibi birbirlerine sokulmuş, yumuşak ve derin nefes alırken, inanılmaz uzunluktaki kirpikleri hayal kurarken çırpınırken hayal ettim.

Karanlıkta kelimeler anlamını yitirene kadar kendime görüntünün gerçek olduğunu tekrar tekrar söyledim. Çünkü zihnim zaten kaçmak üzere olan bir at gibi hissediyordu. Ve eğer gerçekten tüm karanlık olasılıklara doğru yola çıkarsa tutunabileceğimden emin değildim.

ALTI SAAT, OTUZ DAKIKA GÖMÜLÜ

Bir araba kapısının çarptığını duyduğumda sarsılarak uyandım.

"Şşşt," diye tısladım otomatik olarak, ne söylediğimi ya da neden söylediğimi fark edemedim gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İlk başta sabah olduğunu düşündüm, karanlık burada her şeyi gece vakti gibi hissettirse de. Ama bir saniye sonra hala gecenin bir yarısı olduğunu iliklerime kadar hissettim. Bedenim ağır, yavaş ve yapışkan hissediyordu. Gözlerim kapanmak istiyordu ama kalbim her zamankinden daha çok çarpıyordu.

Her şeyin neden kötü koktuğunu, yerin neden altımda sallanıp durduğunu, neden gözlerimin önünde küçücük bir ışık bile göremediğimi hatırlamam sadece bir saniye sürdü.

Hala çukurun içindeydik. Ben de şilte yığınının üzerinde yatıyordum. Uykuya daldığım yer orasıydı, daha önce pantolonuma işediğim kalçalarımın içi hala kaşındığı ve yandığı için bunu yapmamın mümkün olmadığını düşünmeme rağmen vücudum sonunda yığının en üstündeki kirli, kokuşmuş şiltenin üzerinde rahatlamıştı. Ama bir an uyanıktım ve sığınağın dışındaki sessizliği tüm gücümle dinliyordum, bir an sonra ise diğer çocukların derin nefes alışlarını dinleyerek sürükleniyordum.

Başka bir arabanın kapısı çarptı, ardından yavaş ayak sesleri geldi. Kalbim daha hızlı atıyordu. Bir şeyler oluyordu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine eğildim, kulaklarımı zorladım.

İlk başta, yatakları istiflemeyen önce duyduğumdan daha fazlasını duyamadım. Sadece ayak sesleri ve zar zor seçebildiğim boğuk kelimeler.

Midem bulandı. İlk başta adamları daha iyi duyabilmek için yatakları üst üste dizme planımın işe yaramadığını düşündüm. Ama meğer bunun tek nedeni adamların çok uzun süre sessiz kalmalarıymış. Belki de uyuyorlardı ve kendilerini de uyandırmaya çalışıyorlardı.

Annemin Cumartesi sabahları yaptığını gördüğüm bir yoga hareketini yapar gibi dizlerimin üzerinde gerinerek, sallanan şilte yığınının üzerinde kendimi biraz daha yukarı kaldırdım.

Hala yaylı, topaklı şiltelerin üzerinde ayakta durmayı denemekten çok korkuyordum, bu yüzden sığınağın tepesine gerçekten ne kadar yakın olduğumu bilmek imkansızdı.

Yine de yeterince yaklaşmıştım.

"Hız yapma," diyordu Jeepers, sesi kelimeleri duyabileceğim kadar yüksekti. "Azıcık bile."

Yağlı Saç, ne dediğini anlayamadığım bir şeyler söyledi.

"Onları kontrol edelim mi?" Yine Jeepers'dı. Sesi kalın ve yorgun geliyordu. Büyükbabamın yeni uyandığında çıkardığı ses gibi.

Donakaldım ve olabildiğince dikkatle dinledim. *Onlar* derken bizi kastediyorlardı. Bizi kontrol etmekten bahsediyorlardı. Kalbim daha çok çarpmaya başladı. Adamların bizi kontrol etmesini istiyor muydum? Bir parçam temiz hava için, o deliğin açılması için ölüyordu, dışarıda da gece karanlık olsa bile. Yatak yığınının tepesindeki hava o kadar yoğun ve havasız değildi ama yine de bayat, iğrenç ve pislik kokuyordu.

Büyük bir parçam adamların bizden ve sığınaktan uzak durmasını istiyordu. Üstüne tırmandığımda devrilmemesi için şilte yığınının doğru şekilde yerleştirmek biraz zamanımızı almıştı. Ben ve Ked bana destek oldular. Bayan Jessa hiç yardımcı olmamıştı. Bir noktada ayağımı Ben'in kafasına koymuştum ve ağlamamaya çalıştığını anlayabiliyordum ama neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Bunun için onu sonsuza kadar sevmeye karar verdim.

Deliği açmayın, diye yalvardım, tekrar bu sallanan yatak yığınının üstüne çıkmaya çalışmaktansa kokan, bayat havayı almayı tercih edeceğime karar verdim.

Adamlar deliği açarsa, tüm yığını hızla yıkıp baştan başlamamız gerekecekti.

Aceleyle yataklardan oluşan kulenin yanından aşağı inmeye çalıştığımı, belki Bonnie'nin ya da diğer çocukların üzerine dşeceğimi düşündüğümde daha çok nefes aldım. Muhtemelen o kadar yüksekte değildim - karanlık her şeyi daha yoğun hissettiriyordu - ama ayağımı Ben Whitlock'un kafasının üstüne koymak zorunda kalacak kadar yüksekti. Ya yanlış yere düşüp kendimi ya da bir başkasını yaralarsam?

"Mecbur kalmadıķa o ağır metal parçasını taşımana yardım etmeyeceğim." Yağlı Sa'ın daha yüksek, daha mızımız sesi her kelimesini duyabileceğim kadar yükseldi. Aklına komik bir şey gelmiş gibi güldü. "Ya da... hiçbir zaman. Onları orada bırakabiliriz, bilirsiniz... Üzerlerine biraz daha toprak ve çöp atabiliriz... Çok daha kolay olur. Parayı al ve ..."

Sesi kulaklarımdan uzaklaştı ve karnım daireler çizmeye başladı. Gözlerimi kapattım ve hayatım buna bağlıymış gibi konsantre oldum.

Çünkü belki de yleydi.

Jeepers komik bir ses çıkardı. "Oh, Tanrı aşkına. Git de pikabını al." Yine de Yağlı Sa'a katılmıyor değildi.

Ayak sesleri deliğe yaklaştı. Tam başımın üstünde bir kazıma sesi vardı.

Vücudumu şilteye yasladım, metal levha zemini kazımaya başlarsa aşağı atlamaya hazırdım.

Onun yerine, Yağlı Sa tekrar konuştu, sesi daha yakındı ama hala sessizdi. "O hortumu kapatırsam aşağıda ne kadar süre nefes almaya devam edebilirler?" diye sordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yatak yığınının üstünde kulaklarımı zorlayarak ne dediğini zar zor duyabiliyordum. Diğer ocukların onu hiç duymadığını umuyordum.

Jeepers yine sözsüz bir ses çıkardı. Cevap vermiş olmalı, çünkü Yağlı Sa'ın ayak sesleri gıcırdayarak uzaklaştı.

"*Onları orada bırakabiliriz, biliyorsun.*" Yağlı Sa da böyle demişti.

Kalbim birkaç saniye boyunca o kadar yüksek sesle çarptı ki kulaklarımda uğuldayan kan dışında hiçbir şey duyamadım. Başım dönüyordu, sanki devrilecekmişim gibi, bu yüzden yüzüstü uzandım.

Yağlı Saç bizi burada bırakmak istedi. Hava hortumu kapanırsa boğulmamızın ne kadar süreceğini bilmek istiyordu.

Jeepers da ona hayır demedi.

Birkaç saniye sonra bir arabanın motoru çalıştı.

"Minibüslerden biri gidiyor," diye kekeledim, tekerlek sesleri yükselip uzaklaşınca nihayet sesimi bulabildim.

Yatak yığınının dibinde diğer çocuklar yine ayaklarını sürüyerek uyanıyorlardı. "Ben de duydum. Ne dediler? Nereye gidiyorlar?" Mindy sanki cevabı bilebilirmişim gibi sordu.

"Şşşt," diye fısıldadım. Başka bir kapının gıcirtısı duyuldu, ardından yumuşak bir çarpmayla kapandı.

Sonra altımda hareket eden çocukların sesi dışında yine sadece sessizlik oldu. Bonnie tanıdık küçük bir hırıltı çıkardı ve adımı söylememek için kendini zor tuttuğunu biliyordum.

Zihnimi uyanmaya zorladım, son birkaç dakikadan sonra öğrendiğim her şeyi not aldım: *Yağlı Saç az önce "bir pikap almak" için uzaklaştı. Bizi burada ölüme terk etmek istiyor. Jeepers şimdi diğer minibüsün içinde. Belki yine uyuyordur.*

"Neler oluyor?" Mindy tekrar sordu.

Onlara ilk minibüsün gittiğini söyledim. Gerisini nasıl anlatacağımı bilemedim. Buradaki en büyük çocuk bendim ve ben bile o kadar korkmuştum ki titriyordum.

Küçük çocuklara Yağlı Saç'ın söylediklerini söyleyemezdim. Onları korumak zorundaydım.

Bir dehşet daha hissettim.

Anneme ve büyükbabama her şeyi anlatmak istiyordum. Ve eğer annemle büyükbabama anlatamazsam, Bayan Jessa'ya anlatmak istiyordum.

Ancak şu anda bunların hiçbiri mümkün değildi. Bu yüzden en iyi olanı yapmam gerekiyordu. Anladığım kadarıyla bu da buradan çıkmanın bir yolunu bulmak ya da en azından denemek anlamına geliyordu.

"Onlar gerçekten kötü adamlar," dedim sonunda, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Dediler ki... bazı korkunç şeyler söylediler."

Bonnie'nin burun çekişleri hızlandı ve keskinleşti. "Ne dediler, Sage?" diye sordu küçük sesi ve onu hayal edebiliyordum

Ellerini yanaklarına dayamış, gözleri karanlıkta kalmış bir kedininki gibi kocaman.

"Bakalım sonuna kadar ayakta durabilecek miyim?" dedim, soruyu duymazdan gelerek dört ayağımın üzerine kalktım ve bacaklarımı altına aldım. Şimdiye kadar dengemi kaybetmekten korktuğum için sadece çömelmişim. Yatak yığını titredi ve ben de bağdırmamak için yanağımı ısırdım.

Ayağa kalkmayı başardığımda şilteler kayd ve sessiz bir inleme sesi çıkardı.

Bacaklarım titriyordu. Ellerimi havaya kaldırdım, üstümdeki herhangi bir şeyi pençeledim ve kavradım.

Havadan başka bir şey bulamadım.

Parmak uçlarımda durdum ve tekrar daha yükseğe uzanmaya çalıştım. Ancak kolumu tam olarak uzatamadan dengemi kaybettim ve öne doğru daldım.

Bedenim uzayda uçarken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. *Şimdi öleceğim. Düşüp boynumu kıracağım.*

Bunun yerine, sırtım şiltelerin üzerine sertçe düştüm, bir kolum ve bir bacağım uzaktaki çıkıntının yarısına kadar sarktı. Yığın devrildi ve sarkık malzemeye tutundum. Sıkılmış dişlerimin arasından "İmdat, imdat, imdat," diye fısıldadım. Kule titredi ve yatak yığınının dibinden gelen korkulu fısıltıları duyabildim.

Sonra Bayan Jessa'nın sesi, kulağımdan birkaç metre ötede. "Sage, nefes al. Her şey yolunda. İyisin." Yatak yığınının sallanması durdu ve ben yutkunarak nefes aldım.

"Aşağı inmeyeceğim," dedim, zor nefes alarak ve yatağa tutunarak, aşağı inmek tam da yapmak istediğim şey olmasına rağmen.

Şaşırtıcı bir şekilde Bayan Jessa beni ikna etmeye ya da aşağı çekmeye çalışmadı. Sadece fısıldadı, "Bana adamların ne dediğini duyduğunu söyle."

Ben de isteksizce söyledim, çünkü sormasını beklemiyordum. Ve çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Sözlerimi bitirdiğimde Bayan Jessa birkaç uzun saniye sessiz kaldı.

Sonra da "Boyun kaç, Sage?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "1.80 boyunda."

Duymak istediği şey bu değilmiş gibi iç çekti. "Tamam. Benden beş santim daha uzunsun. Diğer çocuklarla birlikte şiltelerin kenarlarından tutarsam, tekrar tavana uzanmayı deneyebilir misin? Ortada dur. Böylece düşersen, yığın devrilmez."

Hareketi göremediğini bildiğim halde başımı salladım ve sürünerek yığının ortasına geri döndüm. Ayak sesleri tekrar tepemde çınladı, ardından bir minibüs kapısı çarptı, sonra sessizlik oldu.

Yağlı Saç'ın gittiğinden oldukça emindim. Ayak seslerine bakılırsa Jeepers da güvenli bir mesafedeydi. Ama midemdeki çaresiz, çırpınan his -sudan çıkmış bir Japon balığı gibi- her zamankinden daha kötüydü.

Bunca zaman Bayan Jessa'nın yardımını istemiştim. Hepimize sessiz olmamızı ve adamların bize söylediklerini yapmamızı söylemeyi bırakmasını istedim, böylece güvende kalacaktık.

Şimdi buradaydı, aniden yardım etmek istiyordu.

Ama tek düşünebildiğim, Yağlı Saç'ın sözlerinin buradan çıkmaya çalışma fikrini değiştirecek kadar kötü olmasının ne kadar korkutucu olduğuydu.

ALTI SAAT, KIRK BEŞ DAKIKA GÖMÜLÜ

Onları orada bırakabiliriz, biliyorsun.

Sage'in yatak yığınının kenarına yaslanırken kulağıma fısıldadığı o korkunç sözler içimdeki bir şeyleri çözdü.

Ve bu çözülme gerçekten berbat hissettirdi. Donmuş ayaklarımı ılık suyla dolu bir küvete sokmuşum gibi yanıyor ve karıncalanıyordum.

Sage şiltelerin tepesinden seslenene kadar yaptığım gibi, şilte yığınınından uzaklaşmak ve bedenimi tekrar bir topun içine sokmak istedim. Hatta bir şekilde bir süreliğine uykuya dalmayı bile başarmıştım. Ama şimdi zihnimdeki panik dolu ses tamamen uyanıktı ve başka iyi seçenek olmadığını haykırıyordu, bu yüzden kafamın içinde kaybolmayı deneyebilirdim. En azından bunu yapabiliirdim.

Kazanamazsın. Sadece bunu atlatmanın bir yolunu bul.

Yine de başka bir ses daha vardı. Üç yıl önce dinlediğim sesin aynısı. Sage bana duyduklarını anlattığında canlanan tehlikeli, acil bir ses. *"Bu geceyi atlatamayacaksın."* diye ısrar ediyordu. *Denemek zorundasın.*

Dişlerimi sıktım. Bazen çabalamanın -savaşmanın- sonuçları, kaçmaya çalıştığınız şey kadar kötü olabiliyordu.

Donmuşluk hissi biraz daha çözülene kadar acı veren sıcak korkunun üzerime çökmesine izin verdim.

"Sage?" Parmak uçlarımda durdum ve elim onun kolunu bulana kadar parmaklarımı üst yatağın kenarında gezdirdim.

"Öyle mi?" diye sordu cılız bir sesle ama kıpırdamadı.

Diğer çocuklar nefes alıp verme sesleri dışında inanılmaz derecede sessizdi. Gözlerimi sıkarak kapattım. Karanlık zaten görmemi imkânsız kılıyordu.

"Tekrar ayağa kalkabilir misin?" diye sordum. "Tavana ulaşmaya çalışabilir misin?" Yine sessizlik. Sıcak kolu elimin altında titredi.

"Ya yapamazsam?" diye sordu, sesi o kadar yumuşaktı ki her kelimeyi duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Korkuyorum."

Bu, birkaç saat önce diğer çocuklara fısıldadığını duyduğum meydan okuyan Sage değildi.

Yutkundum. "Ben de korkuyorum," diye itiraf ettim, bunu yüksek sesle söyleyerek doğru şeyi yaptığımdan emin değildim.

Uzun bir süre cevap vermedi.

Kolunu nazıkçe sıktım, başka ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Belki de haklıydın," diye fısıldadı sonunda Sage aramızdaki sessizliğe, hâlâ hareket etmiyordu. "Belki de adamların dediğini yapmalıyız, böylece güvende oluruz. Bize daha önce söylediğin gibi."

Sıkılmış gözlerimden bir damla yaş süzüldü ve yanağımdan aşağı yuvarlandı. Sesi neredeyse özür diler gibiydi, pişman bir çocuk gibi.

Çünkü o bir çocuktü.

Şu anda isteseydim, ona daha önce verdiğim azarlara boyun eğebileceğimi, onu üst üste yığılmış yataklardan indirebileceğimi, ona sarılabileceğimi, ağlamasına izin verebileceğimi, ona ve diğer çocuklara biraz uyumalarını ve adamların yakında gitmemize izin vereceklerini söyleyebileceğimi biliyordum.

Yorgun ve terli bedeninin teslimiyet içinde bana yaslandığını neredeyse hissedebiliyordum. Kollarım onun saçlarını okşamak, ona evet, iyi olacağımızı söylemek için ağrıyordu. Sonsuz saatleri böyle atlatacaktık. Daha önce de bu şekilde geçiştim. Altında düz sıkışmış Soph'un yatağında bir battaniyeyle saklambaç oynar gibi, Matt'in odanın dışındaki koridorda volta atmayı bırakıp bir parmak viski daha içmek için geri çekileceğine güvenerek.

Kehribar renkli şişeyi almak için dolabın altına uzandığı geceler, benim üst kata Soph'un odasına çıktığım gecelerdi. Merdivenlerde onun ağır ayak seslerini duymak için beklerdim, sonra koridora inip kapısının önünde dururdum. Orada olduğumu biliyordu.

Birkaç dakikada bir, kapıdan duyabileceğim kadar yüksek sesle tehditler mırıldanırdı. Asla Soph'u uyandıracak kadar yüksek sesle değil.

Onu incitmek, uykusunu bölmek istemedi.

Sadece *beni*.

Yarın daha kötü olacak...

Korkak...

Saklayacak bir şeyin olduğunu biliyordum.

Sesini duymamak için ellerimi kulaklarıma götürmeye asla cesaret edemezdim. Çünkü arada bir elini kızımızın yatak odasının kapı koluna koyup biraz sallıyor, ikimizin de bildiği gibi bir bozuk para ya da tereyağı bıçağıyla birkaç saniye içinde açabileceği dayanıksız mahremiyet kilidine takılmasına izin veriyordu.

Kendime her zaman, kapıyı gerçekten açmadığı sürece ona cevap vermeyeceğimi söylemiştim. O zaman Soph uyanmasın diye onunla istediği yere gitmem gerekirdi.

Bazen, şimdi bile, planıma sadık kalsaydım her şeyin farklı olup olmayacağını merak ediyorum. Bir kulağımda kızımın yumuşak nefesi, diğerinde kapı tokmağının uğursuz sesi ile o yatağın altında donup kaldım.

Ama bu olayın olduğu her gece Matt kapının önünde biraz daha uzun süre kaldı, kapı tokmağını birkaç kez daha ileri geri salladı. Bazen ben sonunda yattığını düşünüp rahatlayana kadar kıpırdamadan duruyordu.

Bazen öyle yapardı. Diğer zamanlarda, tam gözlerimi kapatıp uykuya teslim olmak üzereyken, yatak odasının dışında olduğunu anlamam için birkaç adım atardı.

Sonra bir gece, gizlilik kilidinin içindeki pimler tıklayarak sürgüyü serbest bıraktı.

Kapı kolu serbestçe döndü.

Nefesimi tuttum ve kaslarımı gerdim. *Hayır, hayır, hayır.*

Soph uyanıyormuş gibi üstümdeki yatakta kıpırdandı. "Anne," diye mırıldandı ve uykusunda konuşuyor olması için dua ettim.

Matt hafifçe homurdandı ama kapıyı sonuna kadar açmadı, sanki bu hoşuna giden bir oyundu ve biraz daha sürmesini istiyordu. Birdenbire kafamdaki *Sadece bu geceyi atlatmak* düşüncesi *Ya bu gece sahip olduğun tek şeyse?*

İşte o anda içimden bir şey koptu ve Soph'un yatağının altından çıkıp kapının altından gelen sarı ışık huzmesine doğru koşmaya başladım.

Hâlâ kapıyı açmamıştı. Tam olarak değil. Yine de açacağını biliyordum. Ve eğer bana kalan tek sığınakta benim için gelmeye istekliyse, bu, kızımıza şimdiye kadar sadece bana gösterdiği yüzünü bir anlığına göstermeye istekli olduğu anlamına geliyordu.

Bu sadece bir zaman meselesiydi ve zaman tükeniyordu.

Koridorda onunla yüz yüze geldiğimde yumuşak, neredeyse nazik bir sesle, "Bunun seni temizleyebileceğini düşündüm," dedi. "Belki bu geceden sonra uslu durursun."

Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Bunun yerine Soph'un kapısını nazikçe kapattım ve beni kolumdan tutmasına izin verdim.

İşte o zaman elindeki şömine demirini gördüm.

Matt öfkelendiğinde, bana kaltak dediğinde, onu aldattığımı gösteren sözde kanıtları sıralarken beni yana doğru ittiğinde korkutucuydu. Ama bu patlamalar en azından tahmin edilebilirdi. Alevlenip zirve yapıyorlar, sonra tehdit ve hakaretlerin yarı ömrü yok olmakmış gibi yavaşça sönüyorlardı.

Sessizleştğinde ve ölçülü davrandığında gerçekten korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğunu anladım.

Deneyimlerime göre, en tehlikeli olanlar her zaman üstü kapalı, dile getirilmeyen tehditlerdi. Matt o son derece sakın ses tonuyla, "*Belki bu geceden sonra uslu durursun,*" dediğinde bir yanımda parladı. İşler raydan çıkmak üzere olduğunda yanıp sönen bir *tehlike* düğmesi.

Sage bana kaçırانların söylediklerini anlattığında sığınakta yanan kısımla aynıydı.

Onları orada bırakabiliriz.

Bu sözler zihnimde bir kalp atışı gibi, daha yüksek sesle ve daha sert bir şekilde tekrarlandı.

Boğazımdaki yapışkan kumu yutkunarak geçiştirdim. "Hayır, Sage. Sen haklıydın. Ben hatalıydım. Özür dilerim. Artık senin için buradayım."

Sanki o da ağlıyormuş gibi burnunu çekti. Sonra elleri ve dizleri üzerinde kayarken yatak yığını titredi. "Tamam. Tekrar ayağa kalkmaya çalışacağım."

Kollarımı açtım ve bedenimi katlanmış şiltelere dayadım. "Haydi çocuklar," diye fısıldadım. "Hepimizin yorgun olduğunu biliyorum ama

Sabit tutmak için yığının etrafında bir daire çizelim, tamam mı? Herkes eğilsin ki Sage ayağa kalkıp tavana uzanabilsin."

"Aman Tanrım. Bayan Jessa, ona dokunabilirim," diye tısladı Sage aniden başımın üstünden, sesi zafer kazanmış gibiydi.

Bir saniyenin çok küçük bir bölümünde, sesindeki heyecanı hissetmeme izin verdim.

Sonra yeni bir dehşet dalgası geldi.

Çünkü buradan tırnaklarımızla kazıyarak çıkmayı başarsak bile özgür değildik. Bizi en başta buraya indiren adamlarla yüz yüze gelecektik.

Ve bu gerçekleştiğinde, *"Onları orada bırakabiliriz"* şeklindeki sessiz tehdit gerçek yüzünü gösterecektir.

ALTI SAAT, ELLİ DAKIKA GÖMÜLÜ

Parmak uçlarım tavandaki deliğin sert ahşabında gezinirken kalbim küt küt atıyordu.

Kontrplak. Bu kelime aklıma geldi ve Jeepers sığınağı kapatıp ağır bir şeyi bacaya açılan deliğe sürüklediğinde gördüğüm tahtayı hayal ettim.

Avucumla itmek şöyle dursun, parmağımın ucunu bile tavana doğru zorlukla bastırabiliyordum ama bu gerçeğin beni aşağı çekmesine izin vermeyi reddettim.

Casus Harriet bunun onu etkilemesine izin vermezdi. Düşünür ve denemeye devam ederdi.

Ve şimdi Bayan Jessa da benim tarafımda olduğuna göre, bir şeyler bulabileceğimizden emindim.

Parmaklarımı tavanın pürüzlü ahşap yüzeyinde ileri geri gezdirdim. Tahta kıymıklı gibiydi, sanki birbirine çarpmış bir sürü küçük tahta parçası vardı ve kıymıklardan bazıları onları tutabileceğim kadar dışarı çıkmıştı.

Bir deney olarak, parmak uçlarıma olabildiğince uzandım ve tırnağımla büyük bir kıymığı delerek çektim.

Tırnağımın altında yumuşak bir yırtılma sesiyle gevşedi.

Bir çipten daha fazlası değildi. Yaklaşık bir kuruş büyüklüğünde. Kontrplağı bir arada tutan kâğıt gibi kıymıklardan yüzlerce, belki de binlerce vardı. Birdenbire, eğer bir bıçağım ya da aletim olsaydı, azar azar daha fazlasını koparabileceğime emin oldum. Ve eğer daha fazlasını kazıyabilirsem, belki kontrplakta vücudumun sığabileceği büyüklükte bir delik açabilirdim.

"Üzerinde durabileceğim başka bir şey var mı?" Bu dengesiz kulenin tepesine bir nesne daha eklemenin ne kadar korkutucu olacağını düşünmemeye çalışarak sordum. Şilteler Bayan Jessa ve diğer çocuklar tarafından desteklendiği için çok fazla sallanmıyordu ama yine de her an devrilecekmişim gibi hissediyordum.

"Peki ya banyo kovası?" Evelyn Marks fısıldadı.

Önerisini birkaç heyecanlı mırıltı ve bir "Iyy" takip etti.

Bayan Jessa'nın ne diyeceğini duymak için kulak kabarttım, hâlâ fikrini değiştirmesini ve şiltelerin üzerine tekrar oturmam için ısrar etmesini bekliyordum. Sessiz kaldı ama birkaç metre aşağıda, diğer çocuklarla birlikte yatakları sabit tutarken varlığını hissedebiliyordum. Bu beni daha cesur hissettirdi, sanki *Casus Harriet*'teki Cook olmak yerine Ole Golly, Harriet'in dadısı ve

Bir süreliğine akıl hocası.

"İki tane banyo kovası var," dedim sesli düşünerek. Geniş ve büyüktüler, tıpkı annemin yabani otları temizlemek için garajda tuttuğu kovalar gibiydiler. Birini ters çevirirsem şiltelerin üzerine koyabilir ve tavana daha iyi ulaşabilmek için üzerine çıkabilirdim.

"Evelyn, kovalardan birini alabilir misin?" Bayan Jessa titrek bir sesle sordu ve kalbim yerinden fırladı. Bana daha önce söylediklerinde ciddiydi. Bana yardım edecek ve Ole Golly olacaktı. "Eğer içinde bir şey varsa, ikinci kovaya dökün. Diğer herkes benimle birlikte yatak yığınının sabit tutmaya devam etsin, tamam mı?"

"Tamam," dedi Evelyn, kuşkulu bir sesle. Birkaç saniye sonra bir şeylerin şırıldadığını, ardından damlama sesi ve yumuşak bir "İğrenç" sesi duydum.

Bonnie, "Sorun değil Evelyn," diye atıldı ve sesinin bu kadar cesur çıkmasından dolayı onunla gurur duydum. "Herkes kakasını ve çişini yapar." Annemin bize bebekken okuduğu o aptal kitaptan alıntı yaptığını biliyordum. Ama sonra ekledi, "Sage bizi dışarı çıkaracak. Çok uzun süre kokmayacak."

Boğazım düğümlendi ve onu ve diğer çocukları hayal kırıklığına uğratmamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime söz verdim.

"Buyurun, Bayan Jessa. İşte kova," dedi Evelyn birkaç saniye sonra. "Üzerinde durmak için yeterince büyük mü bilmiyorum ama. Sage'in düşmesini istemiyorum."

Bedenim çok yorgun hissetmesine rağmen beynim gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. "Bonnie, buraya gelip kovayı yoga topu oyunundaki gibi sabit tutabilir misin?"

Ne demek istediğimi anlayacağını biliyordum. Annem ofisinde bir yoga topu bulundururdu ve o çalışmadığı zamanlarda Bonnie ve ben onunla oynamayı severdik. En sevdiğimiz oyun, ayaklarımızı yere değdirmeden topun üzerinde kimin en uzun süre dengede durabileceğini görmektir. Diğer kişinin görevi, size zaman kazandırmak için saniyeleri saymanın yanı sıra, siz "Başla" diyene kadar kollarını yoga topunun tabanına dolamaktır. Bu şekilde devrilmeden önce dengenizi sağlama şansınız oluyordu.

Eğer kovanın tabanıyla bunu yapabiliyorsa, ben de üstüne çıkacak kadar cesur olabilirdim. Büyük çocuklardan biri daha güçlü olabilirdi ama Bonnie'nin kıpır kıpır yoga topuna bir midye gibi tutunduğunu görmüştüm ve ona diğerlerine güvendiğimden daha çok güveniyordum.

"Ah, evet," dedi Bonnie, küçük sesi sanki ona yoga topu oyunu oynamayı teklif etmişim gibi neşeliydi. Bir tutam suçluluk hissettim. Birkaç ay önce benden bu oyunu oynamamı istemeyi bırakmıştı, çünkü pek çok kez hayır demiştim. *Zaten yeterince birlikte oynuyoruz, çünkü Bright Beginnings'te sürekli beni takip ediyorsun*, demiştim bir keresinde yalvardığında.

Çömeldim ve Bayan Jessa bana kovayı uzattı. Üzerinden çiş damlıyor olmasına rağmen şeklini ezberlemek için ellerimle yokladım. Birkaç saniye sonra Bonnie yanıma sürünürken yatak yığını biraz sallandı.

Damlayan kovayı devirip şilte yığınının ortasına koydum ve Bonnie'nin kollarını tabanın etrafına doladım. "Tam orada dur, tamam mı? Kıpırdamasına izin vermemeye çalış."

Bonnie kokudan şikâyet etmeden ya da daha fazla yol tarifi istemeden yüzüstü uzandı ve kollarını tabanın etrafına doladı.

Nedense bu bende yeniden ağlama isteği uyandırdı.

"Teşekkürler Bonnie," dedim, sesim titreyerek. Sonra, daha fazla korkmama fırsat vermeden, bir ayağımı düz kova tabanının üstüne koydum.

ve vücudumu kontrplağı hissettiğim tavana doğru ittim.

Umduğum gibi, avucum kontrplağa düz bir şekilde çarptı. "Başardım," diye fısıldadım heyecanla. "Artık tavana gerçekten iyi ulaşabilirim." Bu kez tırnaklarımla daha sert ittim, büyük kontrplak kıymıklarından daha fazlasını kazıyarak uzaklaştırdım.

Ağırlığımı kovanın üzerindeki diğer ayağıma verdim ve kova birazcık devrildi. "Anladın mı Bonnie?" Fısıldadım. "Gerçekten iyi gidiyorsun."

"Evet, anladım," diye fısıldadı, sesi gurur doluydu.

Elime birkaç kontrplak kıymığı daha geldi ve parmaklarım acımaya başlamasına rağmen daha fazlasını aradım. Kaşlarımı çattım ve düşünmeye çalıştım. Eğer ilerleme kaydedeceksem, gerçekten ihtiyacım olan şey keskin bir kenardı.

"Tavanı daha iyi kazıyabilmem için keskin bir şeyi olan var mı?" Sorduğum için bile kendimi aptal gibi hissediyordum. Biz ilkokul çocuklarıydık. Yanımızda alet yoktu.

Karanlık odada endişeli mırıltılar dolaşıyordu. Sonra Bayan Jessa dedi ki, "Kemer takıyorum. Tokanın kenarı biraz keskin. Şunu deneyelim."

Omuz silktim. "Bonnie'ye ver."

Bayan Jessa kemerini çıkarıp Bonnie'ye uzatırken, yatak yığınının sarsılmaması için yavaşça hareket ederken daha fazla karıştırma sesi duyuldu.

Olabildiğince dikkatli bir şekilde dengede durarak, Bonnie'nin uzattığı eli karşılayacak kadar eğildim.

Tokanın sıcak metali parmaklarımı sıyırdığı anda ilk kez gülümsedim.

Kontrplağın üzerindeki kıymıklı ahşabı kazıma işlemi korkunç olacaktı. Kemer tokasıyla bile parmaklarım çizilecek, çiğ kalacak ve hatta belki de kanayacaktı.

Yine de bu bir casusun kullanabileceği bir aletti. Elimde tutmam için mükemmel boyutta, köşeleri kare şeklindeydi ve ahşabı gerçekten kazabiliyordum.

Casus Harriet'in başı dönerdi. Ben de öyleydim.

SEKİZ SAAT GÖMÜLÜ

Kalan tüm enerjimle kontrplağı kazıdım, kazdım ve tırmaladım.

Kemer tokasının her birkaç vuruşunda, sonunda tahta parçasını kırdığıma dair bir işaret için tavanı hissettim. İlerleme kaydettiğimi hissediyordum, özellikle de kemer tokasını en iyi şekilde tutmaya alıştıktan sonra. Ancak kontrplağın ne kadar kalın olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, yavaş yavaş kazdığım yerin tavanda sığ bir kratere dönüştüğüydü.

Yüzüme düşen küçük tahta kıymıklarının gözlerime girmesini engellemek için kazarken gözlerimi kapalı tuttum. Üzerinde durduğum kova sabit duruyordu ama yine de birkaç dakikada bir Bonnie'ye "Uyanık mısın?" diye sesleniyordum.

"Evet, uyanığım," dedi ama dakikalar ilerledikçe ve bacaklarımla kollarım titremeye başladıkça, ondan önce benim bir molaya ihtiyacım olacağından endişelendim.

Susam Sokağı'ndan bir şarkı beynime girmeye çalışıyordu ama sözlerini tam olarak bilmiyordum. Bir ayağını diğerinin önüne koymakla ilgili bir şeydi. *Susam Sokağı*'nı izlemeyi yıllar önce bırakmıştım ama Bonnie bebekliğinden beri Snuffleupagus'a takıntılıydı ve ne zaman benden önce televizyon karşısına geçse o programı açardı.

Kemer tokasını bir kez daha tatmin edici bir sıyrıkla tahtaya saplarken ellerim titriyor ve omuzlarım yanıyordu. Ayağım kovanın üzerinde yalpaladı ama düşmedim.

"İyi misin?" Bonnie fısıldadı.

Rose, "Sage yorgunsa ben yapmayı deneyebilirim," diye atıldı ama sözleri büyük bir esnemeye ortadan ikiye bölündü.

Başımı salladım. "İyi olacağım," dedim Bonnie'ye. Sonra, "Teşekkürler Rose. Bayan Jessa hariç herkes çok kısa," dedim, "ama o da benden kısa." Bunu söylemek ağlamak istememe neden oldu. Dinlenmeden daha ne kadar devam edebileceğimden emin değildim.

"Deneyebilirim," dedi Bayan Jessa yavaşça. "Ama ben senin en az üç katın ağırlığındayım Sage ve daha kısayım. Yatak yığnında daha aşağılara düşerim."

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum. Şilteler gevşek ve büküktü; bu da onları ikiye katlamayı kolaylaştırıyordu. Ancak bu aynı zamanda üzerine herhangi bir ağırlık koyduğunuzda aşağı çöktükleri anlamına da geliyordu. Bayan Jessa "kıvrımlıydı", annemin bana ve Bonnie'ye "tombul" yerine kullanmamızı söylediği kelime. Kontrplağa ulaşamazdı, asla.

Her şey bana bağlıydı.

Bacaklarımın titremesini engellemeye çalışarak diğer ayağıma geçtim, sonra sol elime geçtim.

Kontrplağa bir sonraki kazımayı yaparken, kemer tokasını mümkün olduğunca çok kıymıkla temas ettirmek için elimden geldiğince sert bir şekilde yukarı iterken, iki şey oldu:

Önce, toprak ve çakıl üzerinde hareket eden lastiklerin belli belirsiz sesini duydum, her saniye daha da yükseliyordu.

Sonra, ben onu tavana doğru iterken kemer tokasının yukarı doğru fırladığını hissettim. Parmak eklemlerim keskin tahta parçalarına sürtündü ama dayanmaya devam ettim ve bir çatlama sesi duyana kadar daha sert ittim.

Nefesim kesildi, bu da birkaç çocuğun ve Bayan Jessa'nın aynı anda "Ne oldu?" diye fısıldamasına neden oldu.

Bir kulağımda yaklaşan lastiklerin sesi, diğerinde kontrplaktan gelen o güzel çatırtı sesiyle tüm gücümle ittim, altımdaki Bonnie'nin üzerine devrilmemek için diğer elimle tavanı desteklediğimden emin oldum.

Daha fazla kıymık tenime batarken ve elimden aşağı ılık ve ıslak bir şey damlarken tekrar nefes aldım.

Ama sonra oldu.

Parmaklarım az önce kontrplak tavanda açtığım yumruk büyüklüğündeki delikten içeri girdi.

Birden heyecandan başımın döndüğünü hissettim ve Bonnie'nin üzerine düşeceğimden korktum.

Tekerlekler durdu ve bir kapı -bu diğerlerinden daha gıcırıltılıydı- açıldı, sonra kısa bir mesafe ötede kapandı. Bu gri minibüs ve beyaz minibüsten farklı bir araba mıydı? Onların hiçbirinin kapısı gıcırdamamıştı.

Neler oluyordu? Yardım için bağırmalı mıydık?

Büyük, derin bir nefes aldım. "Bir delik açtım," diye tıslayarak diğerlerine seslendim. "Ve şu anda yukarıda yeni bir araba var, ama yapmalı mıyız bilmiyorum-"

"Yapabilir misin-" Bayan Jessa fısıldadı ama birden deliğin ötesinden gelen sesler duydum.

"Şşşt," dedim, sonra olabildiğince dikkatle dinledim.

"Korkma, tamam mı? Olan oldu," dedi Yağlı Saç.

Hayatımda hiç olmadığım kadar terli olmama rağmen kanım dondu. Yağlı Saç geri dönmüştü. Neden bahsediyordu? Jeepers'i çıldırtacak şey neydi?

Lütfen aşağıya bakmayın, diye yalvardım onlara içimden, Yağlı Saç'ın söyleyeceklerinin onları uzak tutacağını umuyordum. Biraz daha zamanım olsaydı, sığınağın tavanındaki delik yeterince büyük olana kadar kazımaya devam edebileceğimden emindim, vücudumu bir şekilde daha önce merdivenle tırmandığımız büyük ahşap bacaya doğru kıvrılabildim.

"Neden korkayım ki?" Jeepers sordu, sesi daha sertti duym

ak. "Sadece çıldırma. Bunun için artık çok geç."

"Tanrı aşkına, bana ne olduğunu anlat," dedi Jeepers, Bu sefer daha yüksek sesle.

Sonra başka bir kapı açıldı ve çarptı.

Yağlı Saç başka bir şey daha söyledi ama zihnim birdenbire iki yapboz parçasını bir araya getirdiği için bunu zar zor fark ettim.

Jeepers'in kim olduğunu biliyordum.

Jeepers Bay Edward'dı. Bright Beginnings'teki otobüs şoförü, o elma koridordan yuvarlanıp ön tarafa sıkıştığında hepimize küfretti.

"Tanrı aşkına." O gün söylediği buydu. Bu küfrü başka birinin kullandığını hiç duymamıştım ve söyleyiş şekli de tuhaftı... cümleyi uzatıyor, sadece üç kelime yerine uzun bir cümle haline getiriyordu.

Elma felaketi yaşandığında otobüsü sadece bir haftadır kullanıyordu.

Bu otobüsü son kullanıştıydı. Rose, annesinin Bright Beginnings'i arayıp şikâyetle bulunduğunu, bunun da Bay Edward'ın muhtemelen kovulduğu anlamına geldiğini söyledi.

Bu yüzden mi bizi buraya koydu? Kovulduğu için kızgın olduğu için mi?

Tanrı aşkına. Kelimeler ve onları söyleme şekli kafamın içinde dönüp duruyordu. Bütün gece boyunca aynı şeyi, aynı şekilde söylemişti.

Andy saat 1:00'deki teslimatı için servise binerken minibüste belki bir saat uyudum ama bana dakikalar gibi geldi. Lastik sesleriyle uyandığımda, kafam karışmış ve sersemlemiş bir halde ayağa fırladım.

Ellerimi kapüşonumun ceplerine soktum, minibüsten indim ve yaklaşan farlara göz kırptım.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucum buydu. O ışıklar mekik için çok alçaktı.

Araç yavaşlayıp durunca gerildim ve Andy ortaya çıktı.

Önce rahatlama, sonra şaşkınlık, sonra da öfke sistemimden hızla geçti. "Ne oldu böyle?" diye sordum. "Mekik nerede?"

"Dostum, sakın ol," dedi Andy, iki kapılı Honda Civic'e yaslanarak, farların kör ettiği gözlerimi toparlamaya çalışıyordum. Cebinden bir sigara ve çakmak çıkardı. "Bir kadın çıldırdı. Sadece biraz pislikti

... ve çöp."

Daha önce öfkeliysem, şimdi çok öfkeliydim.

"Bana neler olduğunu anlat," dedim. "Hiçbir şeyi atlama."

O da öyle yaptı. Ve işi bittiğinde, sakinleşmek için Civic'in kaputuna oturdum. *Hay sikeyim.*

Andy'nin gece 1:00 yolcuları, kendilerini havaalanına bıraktıktan on beş dakika sonra şikayet etmek için Speedy Shuttle masasını aramışlardı.

Servis aracının zemini pislik içindeydi - tozlu lekeler ve her yerde ayak izleri vardı, yol işaretini arkadan içeri ve dışarı sürüklediğimden beri. Sadece bu da değil, Andy terli külotlu çorabımı buruşturup sürücü koltuğunun altına tıkmıştı, orada da geriye doğru yuvarlanmıştı.

Adam elinden almadan önce bir kadın onları gerçekten almıştı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım beşinci kez. Deliği örten metal levhaya doğru fırlayan bir taşa tekme attım.

"Sakin ol," diye tekrarladı, sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi.

Yine de sakinleşemedim. Hele ki bu kadar berbat etmişken.

Kötü.

Andy sigarasını yaktı ve başını gömülü olduğu yere doğru çevirdi. bunker. "Küçük pisliklerden bir ses var mı?"

"Ne düşünüyorsun, salak?" Sesimde kastettiğimden daha fazla asitle söyledim.

Andy'nin ağzı yanan sigaranın izmariti etrafında alaycı bir ifadeye büründü. "Yani... yatma saatin genellikle dokuz gibi, değil mi?"

İğneyi görmezden geldim ve başıma sıçrayıp yanağımdan aşağı yuvarlanan iri bir yağmur damlasına hamle yaptım.

Andy'yle kavga etmek istemiyordum, bitiş çizgisine bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Yine de nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Eklemeden edemedim, "Cidden, bunu kaç kere konuştuk? Yolcu almadan önce havaalanı servisini bir kez daha silmen gerekiyordu."

Bunu kendim yapmalıydım, diye ekledim sessizce, işi ona bıraktığım için kendimden nefret ediyordum. Ama bunun bir ekip çalışması olması gerekiyordu. Paranın yarısını alıyorsa, planın kendi payına düşen kısmını da yerine getirmesi gerekiyordu. "Eğer o çocuklara bu kadar uzun süre bakmasaydın Sığınağa inmiş olsaydım, daha önce bu kadar acele etmezdim," diye karşılık verdi ve hâlâ yanmakta olan sigarasını ayaklarının dibindeki çukurlu toprağa fırlattı.

Derin bir nefes aldım ve kendime sonuçta işlerin o kadar da raydan çıkmadığını söyledim. Yine de olabilirdi ve asıl sorun da buydu.

"Külotlu çorap hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordum. Beni tekrar rahatlatmasını duymak istiyordum. Hiçbir şeyi atlamadığına inanmak istiyordum.

Bir rüzgâr Çukur'un yakınındaki ince toprağın bir kısmını kaldırdı. Yanaklarıma daha fazla yağmur damlası sıçradı ve artık sac levhalara ve hurdalara çarpan çınlamaları duyabiliyordum.

Kahretsin. Yağmur yağmaması gerekiyordu. Tenim sıcaktı ve kaslarım seğirmeye devam ediyordu.

"Tabii *ki hayır*, sana söyledim zaten. Bir kutu taş kadar aptaldı. Külotlu çorap olduğunu bile fark etmedi. *Saç lastiği* olduğunu sandı. Bana *benim* olup olmadığını sordu, ben de elinden alınca bana kızdı. *Geri zekalı.* Arkada yer varken kim ön koltuğa oturur ki zaten? Aptal bir kaltaktı, bundan emin olabilirsiniz."

Hikâyeyi ilk anlattığında "saç lastiği" ile ilgili kısımdan bahsetmemişti. Omuzlarımı gevşemeye zorladım. İkimiz de taş ocağına geri dönmüştük. Güvendeydik. Gözlerimi deliği kaplayan sac levhaya diktim ve kendime zaten paçayı kurtardığımız her şeyi hatırlattım.

Çocuklardan tek bir ses bile duymamıştım. Belki de uyuyorlardı.

Andy'nin havaalanından dönmesini beklerken sessizlikte bazı patlamalar ve bağırışlar bekliyordum ama hiçbir şey yoktu.

Çocukların, son maaşımın bir kısmını kullanarak yaptığım fıstık ezmeli ve jöleli sandviçlerle dolu, çukurun dibindeki şiltelerde uyuduklarını hayal ettim ve bu bana garip bir şekilde iyi hissettirdi. Sanki sadece bu gece için benim evcil hayvanlarımmış, ben onları bırakana kadar güvende ve sağlam bir şekilde saklanmışlardı.

Andy düşüncelerimi bölerek, "Kovulmam aslında çok iyi oldu," dedi.

Omuzlarım tekrar gerildi ve onları çözmeye zorladım. Minibüsün temiz olduğundan emin olma konusunda tamamen başarısız olmakla kalmamıştı.

Yolcularını almadan önce -ve lanet maskelerden arınmış olarak-, ama olay çıkardı ve o da kovuldu.

Andy cevap vermemi beklemeden devam etti. "Başka bir gün olsa, o kadının şikâyeti yüzünden beni yerden yere vurmaya başladığında altıma sıçar ve Bay Kessler'ın kıcını öperdim. Çünkü servis işi oldukça iyi para kazandırıyor, değil mi? Ama yarına kadar zengin olacağımız için ona izin verdim."

Gözlerimi devirdim ama konuşmaya devam etmesini istiyordum, böylece Speedy Shuttle ile dışarıdayken neler olduğunu tam olarak öğrenebilecektim. "Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Bana o kaltağın kirli servis hakkında şikayet ettiğini söyledğinde, ona belki de kışına bir şey sokmuş olabileceğini söyledim."

Esnememek için çenemi sıktım.

Andy kıs kıs güldü. "Ben de dedim ki, 'Belki ona yardım edebilirsin.

Bir cimriden diğerine."

Gülmem gerektiğini biliyordum, o yüzden güldüm ama yine de sinirliydim.

Göze batmamamız gerekiyordu. Olay çıkarmayacaktık.

Andy küçük hatchback'in kapısını açıp içeri girerken, "Her şey yolunda, Ayıcık Teddy," diye şarkı söyledi. Yağmur şimdi daha sert yağıyordu. Sağanak değildi ama açıkta dururken sıırıslam olmamıza yetecek kadardı.

"Bana öyle deme," diye mırıldandım ama sakinleşmeye başlamıştım.

Aşağı.

"Tamam, Ayıcık Teddy," diye mırıldandı Andy, sonra o kadar geniş esnedi ki

Saç çerçeveli ağzı tüm dişlerini gösteriyordu. "Birkaç saat uyuyalım, olur mu?" Yağmur damlalarının diken diken ettiği metal levhayı işaret etti. "Yarın büyük gün."

Başımı salladım ve cevap vermeden gri minibüse yöneldim.

Fidyeyi almak için hazırlıklı olmalıydık. Ve çocuklar hiçbir yere gitmiyordu.

Hiçbiri, otobüs şoförü bile, merdiven olmadan sığınağın tepesine ulaşamazdı. Yaklaşamazlar bile. Bir şekilde ulaşabilseler bile, ilk deliği örten kontrplağı yerinden oynatmaları mümkün değildi. Yüz kiloluk aküyü kontrplağın üzerine ortalamıştım ve bunu yaparken neredeyse sırtımdan olacaktım.

Hiçbir yolu yoktu, kendime bininci kez güvence verdim.

Ama eğer yapsalardı, biz burada onları bekliyor olurduk.

Gri minibüsün kapısını açtım ve her türlü kargaşayı duyabilmek için camı biraz araladım. Birkaç yağmur damlası camın iç kısmından aşağı yuvarlandı ama ben sadece konsola yaslandım ve başımı yolcu koltuğuna yasladım. Bir battaniye iyi olurdu ama en azından eşofmanım yanımdaydı.

Geçirdiğim en rahat gece değildi ve bu çok şey ifade ediyordu, çünkü annemin karavanındaki sıkışık yatak odası benim hapisane hücrem kadar rahattı. Ama birkaç saat içinde tüm bunlar sona erecekti.

Zengin olurdum.

Ve sonra gitmiş olurum.

DOKUZ SAAT GÖMÜLÜ

Başımın üstünden boğuk bir çınlama sesi geldi ve nefesimi tuttum. Neydi o?

Bir çınlama sesi daha geldi, sonra bir tane daha, ta ki donuk bir kükreme haline gelene kadar.

Yağmur damlaları, fark ettim. Şiddetli yağmur yağmaya başlamıştı.

Bir kapı daha çarptı. Sonra bir tane daha. Bay Edward ve Yağlı Saç muhtemelen ıslanmamak için arabalarına yeni binmişlerdi. Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Yağmurun gürültüsü iyiydi. Metalin üzerine düşen su damlacıklarının sesi, Bayan Jessa'nın kemer tokasının kontrplağa sürtünme sesini duymalarını zorlaştıracaktı.

Jeepers'ın eski otobüs şoförümüz Bay Edward olduğu konusunda henüz bir şey söylememiştim. Diğer çocuklara duyurmak yerine Bayan Jessa'nın kulağına fısıldamam gereken bir şeymiş gibi geliyordu ve henüz kendimi aşağı inip kazımayı bırakmaya ikna edemiyordum.

Zaten zamanımız tükenmiş gibi hissediyorduk.

"Sage, kovayı iyi tutamıyorum," dedi Bonnie, mızızlanmanın eşiğinde, sesi yükseliyordu, böylece onu üzerimizdeki sac levhaya sıçrayan yağmur damlalarının üzerinden duyabiliyordum. "Çok fazla hareket ediyorsun ve kollarım gerçekten yoruluyor."

"Birkaç dakika dinlenelim," dedim isteksizce, çünkü bacaklarım o kadar titriyordu ki dengemi kaybedip kovayı her an devirebileceğimden korkuyordum. Kaykay üzerinde dengede durmaya çalışıyordum gibi hissediyordum.

"İyi misin, Sage?" Bayan Jessa sordu.

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. "Sadece yorgunum," dedim sessizce, vücudumu çömelmiş bir şekilde indirirken dengemi korumak için mücadele ettim ve Bonnie'nin kollarına basmamaya dikkat ederek kovadan indim.

Bunu yaparken, Bay Edward'ın külotlu çorapla örtülmüş ezilmiş yüzünün görüntüsü zihnimde canlandı.

Bayan Jessa'nın daha önce, adamları görmek için boyadaki deliği kazımaya çalışırken bize söylediklerini hatırladım. Kim olduklarını bilmemizi gerçekten istemedikleri sürece yüzlerini gizlemek için maske takmayacaklarını söylemişti. Çünkü o zaman, eğer buradan çıkarsak, onları ele verebilirdik.

Bu yüzden belki de fark ettiğim şeyi kimseye, Bayan Jessa'ya bile söylememem gerektiğine karar verdim. Kaçmamıza yardım ediyordu, ama ya Bay Edward'ın kim olduğunu bildiğimi öğrendiğinde durduysa?

Kaşlarımı çattım ve iyice düşünmeye çalıştım.

Bonnie'nin aksine, Bay Edward'ın o kadar da kötü biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece biraz huysuzdu, tıpkı büyükbabamın uykusunu alamadığında ya da hatırlaması gerektiğini bildiği bir şeyi unuttuğunda olduğu gibi.

Ama bu daha önceydi. Bonnie başından beri haklıydı. Bay Edward acımasızdı. Hepimize silah doğrultmuş ve bizi bu deliğe indirmişti.

Yine de Bay Edward'ı Yağlı Saç'a tercih ederim.

"*Kötünün iyisi*" gibi görünüyordu. Bir keresinde annem sarımsaklı ekmeği yaktığında ve spagettiye fazla kaydattığında büyükbabam böyle demişti. Sadece şaka yapıyordu ama bazen bu sözler hala aklıma geliyordu. Onları yüksek sesle söylemek için bir fırsat arıyordum ama bir türlü doğru ortamı bulamıyordum.

En azından şimdiye kadar.

"Sage?" Ben ve Bonnie üst şiltelerin kenarına doğru ilerlediğimizde Bayan Jessa tekrar söyledi.

"Bir saniye," dedim, dengemi kaybetmemek ya da daha önce neredeyse yaptığım gibi kenardan devrilmemek için yere yakın durdum.

Yatak yığını şimdi eskisinden çok daha fazla sallanıyordu. Ve t a b a n d a n gelen yumuşak horlama seslerinden,

diğer çocukların çoğu tekrar uykuya dalmıştı.

Onları suçlamadım. Başım o kadar bulanık ve sersemlemişti ki karanlıkta gözlerimi kırıştırdığımda gözlerimin önünde dans eden gri noktalar görmeye başlamıştım. Şimdiye kadar gerçekten çok geç olmalıydı.

Vücudum bana sadece bir delikte olduğumuz için karanlık olmadığını söyledi. Karanlıkı çünkü gecenin ortasıydı.

Bonnie yüzüstü yatarken ellerimi tuttu ve Bayan Jessa'nın onu şiltelerden indirmesine izin verdi. Ellerini iki kez sıktım ve gerekenden biraz daha uzun süre tuttum, çünkü büyük çocuklardan bazıları bile uykuya dalmışken o iğrenç banyo kovağını bu kadar uzun süre tuttuğu için onunla gurur duyuyordum.

Yatak yığınının inme sırası bana geldiğinde nihayet Bayan Jessa'ya cevap verdim. Gerçi Jeepers'ın Bay Edward olduğu kısmını atlamıştım, en azından şimdilik. "Adamların ne dediğini dinlemeye çalıştım ama yağmur bunu zorlaştırdı. Yine de parmaklarımı kontrplağın arasından geçirebiliyorum," dedim. "Sadece birazcık. Daha da büyütebilirim. Sadece bir dakika dinlenmem gerek."

Yine de bir dakikadan fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Artık sağlam bir zeminde durduğuma göre kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki bacaklarımı bıraktım ve Bonnie'nin oturduğu Bayan Jessa'nın ayaklarının dibine çöktüm. Ciğerlerim sanki okulda hiç durmadan bir mil koşmuşum gibi acıyordu. Belki de sadece benim hayal gücümdü ama kontrplakta o deliği açtığım için hava biraz daha az yoğun geliyordu. Bu beni daha az korkuttu.

"Sen cesur bir kızsın, Sage," dedi Bayan Jessa, sesi o kadar içten ve gururluydu ki şaşkınlıktan gözlerimi kırıştıtararak açtım. Bunu söyleme şekli onun bir anne olup olmadığını merak etmeme neden oldu, çünkü bu tıpkı annemin onu gerçekten mutlu eden bir şey yaptığımızda benimle ve Bonnie'yle konuşma şekline benziyordu.

"Teşekkürler," dedim, gözlerim çoktan kapanmıştı. "Bonnie? Hâlâ uyanık mısın?"

Sığınak, daha fazla horlama ve ağır nefes alma sesleri dışında karanlıkta etrafımızdaki her şey sessizleşmişti. "Ayağımın dibinde," diye fısıldadı Bayan Jessa o kadar sessiz fısıldadı ki, yağmurun üstümüzdeki metale vuruşundan onu zar zor duyabildim. "Sanırım çoktan uyudu."

Sığınağın sert, engebeli metal zemininde uyumak zorunda kalmaması için yanına geçsem mi diye düşünerek başımı salladım. "Ne kadar dinlenmeliyiz?" Birden gözlerimi bir saniye bile kapatsam, açtığımda günlerin geçtiğini ve kaçma şansımızı kaybettiğimizi öğrenmekten korkarak sordum.

"Uyanık kalacağım ve seni birkaç saat içinde kaldıracam. Nasıl olsa dinç olduğunda daha hızlı çalışacaksın." Durakladı ve ekledi, "Otuz sandviç kaldı. Sanırım bizi birkaç gün burada tutmayı planlıyorlar," dedi.

"Sen de bir casussun," diye mırıldandım, sandviçleri saymayı akıl etmesinden etkilenmişim.

Bir hışırtı duyuldu ve ardından Bayan Jessa bana plastik bir bardak su ve yarım bir sandviç uzattı. "Al," dedi sessizce. "Böylece gücünün bir kısmını geri kazanabilirsin. Gerçekten çok çalışıyorsun."

Midem minnetle guruldadı. "Teşekkürler." Gülümsedim ve ondan fincanı ve sandviçi aldım, ikisini de o kadar hızlı yuttum ki fıstık ezmesinin tadını bile alamadım. Sonra ağzımı sildim ve uyuyacak bir pozisyon bulmaya çalıştım.

Sert zeminde rahat etmek mümkün değildi ama yığının tepesinden bir şilte indirmek için herkesi uyandıracak değildim. Bu yüzden oturdum ve Bayan Jessa benimle Bonnie'nin arasına otururken başımı pütürlü yatak kulesine yasladım. Gerçi bu pozisyon da pek rahat değildi.

Bayan Jessa birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra, "İstersen başını omzuma koyabilirsin," dedi.

Neredeyse bir soru gibi söyledi. Sanki hayır diyebilirmişim gibi. Ama uyuyacak rahat bir yer bulduğum için o kadar minnettardım ki, evet demek için ağzımı bile açmadan bedenimi kaydırdım ve başımı ona yasladım.

DOKUZ SAAT GÖMÜLÜ

Sen cesur bir kızsın.

Bu kelimeler ağızımdan çıktığı anda yapışkan ve yanlışı hissettirdi.

Doğru değillerdi. Sage cesurdu. Ne olmuş yani?

Kalbim küt küt atmaya başladı ve birden bunun o korkunç gecede Soph'a söylediğimle aynı şey olduğunu fark ettim.

Bir kereliğine hafızamın tüm geçmişe gitmesine izin verdim.

Matt beni koridorun yarısına kadar çekti, merdivenlere yöneldi. Çığlık atmak, kendimi geri çekmek istedim, ama bu her şeyi daha da kötüleştirecekti. Parmaklarını koluma geçirmeyi ancak Soph'un minik sesi, "Anne? Babacığım?"

Bu sefer uykusunda konuşmadığını biliyordum.

Korkmuştun, yatak odasının kapısının neden aralık olduğunu, koridordan neden itiş kakış sesleri ve alçak sesler geldiğini merak ediyordun.

Matt kulağıma tıslayarak, "Ona yatağına dönmesini söyle," dedi, nefesi sıcak ve hastalıklı, viski gibi tatlı ve ekşiydi.

"Soph, sorun yok, sadece seni kontrol ediyordum ve kapıyı kapatmayı unuttum. Yatağına dön bebeğim," dedim bana hiç de ait olmayan bir sesle.

"Ama kötü bir rüya gördüm," diye cevap verdi. "Sarılmaya ihtiyacım var."

Matt'ten bir adım uzaklaşıp yarı kapalı yatak odasının kapısına yöneldim, Soph uyandığına ve korktuğuna göre artık geri adım atar diye düşündüm.

Bunun yerine parmaklarını tekrar kolumda sıktı ve kulağıma fısıldarken şömine demirini yan tarafıma bastırdı,

"Kendi kızını canlı kalkan gibi kullanıyorsun, Jess." Elindeki sopayla beni dürttü ve çığlığımı yuttu. "Kes şunu. Her şeyi berbat eden sensin, o değil."

Beni sayısız kez onu aldatmakla suçlamasaydı, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmayacaktı. Ben hiçbir şey yapmadım. Yine de bunu söylemenin bana bir faydası olmazdı. Bunu artık biliyordum, Soph'un yatağının altında saklanmaya başlamadan çok öncesinden beri.

"Soph, annen yorgun," dedim, kelimelerimin titremesini engellemek için elimden geleni yaparak. "Uyumaya devam et, bebeğim. Sabah görüşürüz."

Sabah seni görürsem. Düşüncenin çiçek açmasına engel olamadan onu ittim.

Bir sessizlik oldu. Sonra yine o minik ses. "Tamam, anne." Matt beni bir adım ileri iterken, "Çok cesur bir kız," dedim. Soph'un kapısını göstererek birkaç adım attı.

Bir elimi uzattım ve yavaşça kapattım, çok yavaşça, belki tekrar seslenir umuduyla.

Onun yerine iç çekti. Yumuşak, küçük bir iç çekiş bana gerçekten uykuya geri döneceğini söyledi.

Şimdi, sağımda, Bonnie uykusunda iç çekti ve bu ses Soph'un anısını yeniden o kadar gerçek hissettirmeye yetti ki, yıllardır ilk kez, yanaklarımdan aşağı akan ve ağzıma dökülen gözyaşlarımı durdurmaya çalışmadım, sözsüz bir feryatla genişçe açtım.

Sadece birkaç saniyeliğine, Sage'in -ve kucağımın yarısına kadar sokulmuş olan Bonnie'nin- kızlarım olduğunu düşündüm.

Sessiz hıçkırıklarla birlikte gelen titremeye karşı koymaya çalıştım, çocuklardan hiçbirini uyandırmak istemiyordum ama hepsi o kadar yorgundu ki onları uyandırmadan bütün gece bu şekilde ağlayabileceğimden şüpheleniyordum.

Ne yapacaktık? Buradan çıkmanın bir yolu var mıydı?

Gözyaşlarım daha hızlı ve daha sert akarken, midemdeki panik duygusu tıpkı o gece koridorda Matt'le yüzleşmek için arkamı döndüğümde olduğu gibi ağırlaştı ve elektriklendi. Kaç, dışarı çık, karşı koy, bir şeyler yap diye bağırان o his.

İhtimallerin çok yüksek olması dışında ne yapabilirdim ki?

Beni *bir şeyler yapmaya* iten o özel çaresizlik hissini en son hissettiğimde her şeyimi kaybettim.

Bir zamanlar atları, arkadaşlık bilekliklerini ve sakızlı dondurmayı seven tatlı Soph'umu kaybetmiştim. Altı yaşındayken sevdiği bu şeyleri dokuz yaşında da seviyor muydu? Bilmiyordum ve bu düşünce beni daha da çok ağlattı.

Velayeti tekrar almak teknik olarak mümkündü. Ama sadece *teknik olarak*. Mahkemeler söz konusu olduğunda, rehabilitasyon merkezinden çıkıp kendi evime taşınmak için yeterli parayı biriktirmem gerekiyordu. Ayrıca altı ay boyunca ziyaretlerimizi denetlemekle görevlendirilen sosyal hizmet uzmanından da geçmem gerekiyordu.

Bunların kolay kısımlar olduğunu çabucak öğrenmiştim. Bir kere kimse hapisten yeni çıkmış bir suçluyu işe almak istemiyordu. Kızlık soyadımı ve kız kardeşim Lisa'nın adresini yazmaya başladım ve sadece eyalet içi geçmiş kontrolü yapmaları için dua ettim.

Bright Beginnings'teki işi gerçekten aldığımda sevinçten havalara uçmuştum.

Gözetimli ziyaretlerimizden birinde Soph'a altı ay içinde velayet için tekrar başvurabileceğimi söylediğimde ağlamıştı.

Yine de bunlar mutluluk gözyaşları değildi.

"Kendine gelecektir," diye Lisa bana güvence vermişti. "Sadece gerçekten zor zamanlar geçiriyor. Terapist çok daha iyi olduğunu söylüyor. Soph sadece tüm bunları kendi yöntemleriyle atlatmak zorunda."

Çirkin bir gerçeği söylemenin güzel bir yolu vardı. Ve gerçek çok ama çok çirkindi.

Soph, Utah'ta hapiste olduğum üç yıl boyunca Idaho'da Lisa'yla birlikte yaşamıştı. Lisa'yı bu yüzden ve benim için yaptığı diğer her şey için ne kadar sevsem de, içten içe ondan bu yüzden de nefret ediyordum. Çünkü hapisteyken aldığım tek mektup onun el yazısıyla yazılmıştı, Soph'unkiyle değil. Her geçen ay daha da büyüyen ve uzaklaşan, yeğenlerime ve kız kardeşime can simidi gibi gülümseyen küçük kızımın fotoğraflarını hem seviyor hem de nefret ediyordum.

Soph benimle hiç telefonda konuşmak istememişti. Hapiste geçirdiğim üç yıl boyunca bir kez bile.

Yağmur, sığınağın üzerini örten metal levhayı daha sert bir şekilde dövüyor, daha yüksek sesle ve daha şiddetli bir şekilde vuruyordu.

Ben de daha şiddetli ağladım, sesin hıçkırıklarımı örtmesine izin verdim.

O gece ne yaptığımı sadece bir kez anlatmıştım. Ön duruşmanın üçüncü gününde, savunmamı suçlu olarak değiştirdiğimde.

İşler benim için iyi görünmüyordu. Jüri suçlu bulacaktı. Fiziksel tacize uğradığıma dair tanıklık edebilecek hiç kimse yoktu. Çürüklerimi çok iyi kapatmıştım. Peki ya duygusal ve cinsel istismar? Ölü bir adamın sözüne karşı benim sözümdü.

O sabah, savcılık bana dört saat içinde sona erecek bir savunma anlaşması teklif etti. Üç yıl hapis cezası, dava mahkemeye taşınırsa ömür boyu hapis cezası.

Avukatlarım kabul etmem için ısrar etti. Hiç böyle bir anlaşma görmemişlerdi.

Güzel.

Bu olur ortalama o benim kızım-a tanık için ve

aylarca sürebilecek bir davada kendi annesine karşı tanıklık etmek zorunda kalmayacaktı. O gece neler olduğunu gören tek kişi oydu.

Savunmayı kabul etmek, o daha ilkokuldayken hapisten çıkacağım anlamına geliyordu. Diğer alternatif -onu bir daha asla göremeyecektim- düşünülemezdi bile.

Ben de anlaşmayı kabul ettim. Sonra bir savunma duruşmasında hakimın karşısına çıktım ve o gece olan her şeyi anlattım. Kasıtlı adam öldürme suçlaması ve üç yıl hapis karşılığında her korkunç şeyi. Merdivenlerin yarısına geldiğimizde Matt'ten nasıl uzaklaştığımı, şömine demirini yan tarafıma, inlememe neden olacak kadar sert bir şekilde sapladığını anlattım. Sonra bunu bir kez daha, sanki bir Çeyi kanıtlamak istercesine daha sert bir Çekilde nasıl yaptığını anlattım. "Kapa çeneni," dedi. "Bunu yeterince erteledin."

O zaman, kızıma son kez iyi geceler dileyebileceğimi iliklerime kadar hissetmiştim.

Bu, paniğin o kadar alevlenmesine yetti ki, ne yaptığımı tam olarak anlayamadan maşayı kaptım.

Boştaki elimle merdiven tırabzanını tuttum, duvara yaslandım ve Matt'e sert bir tekme atarak kasıklarına sertçe vurdum.

Orayı hedeflememiştim.

Sadece onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum, yukarı koşup cep telefonumla kendimi yatak odasına kilitleyebileceğim, polisi arayabileceğim, bodruma srklenmeme izin vermeyecek herhangi bir şey yapabileceğim kadar boşluk yaratmaya çalışıyordum.

Matt garip, tiz bir oof sesi çıkardı ve ben de onu hem incittiğimi hem de utandırdığımı hemen anladım.

O sarhoşken. O zaten beni cezalandırma görevindeyken.

Bir basamak aşağı tkezlerken şömine demiri büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Sapi ayaklarımın dibine düştü.

Ona uzanırken nefesini içine çekti ve paniğimi kırmızıya eviren o sözleri söyledi. "Bunun için seni öldüreceğim."

İnlerken kolumu bıraktı ve merdivenlerde ikiye büküldü. Eğildim ve sopayı kaptım.

Elimden geldiğince sert salladım, o geri almadan önce tek bir şansım olduğunu biliyordum. Ona vurmak istemedim. Onu incitmek istemedim. Sanki kendimi bedenimin dışında bir yerden izliyordum, bir televizyon programında olduğu gibi.

Keskin u boynuna çarptı ve nabzının hızla attığı yumuşak deriyi parçaladı.

Gürültülü bir ses çıkardı. "Jessa, dur-" ve demire uzandı. Onu ittim ve boynunda aniden fişkıran kandan küçük kırmızı damlaların bana doğru uçuşmasını izledim.

Yaptığım şeye dehşet içinde baktım.

Düşerken, boynunu kıran çatlaktan önce, adımı bir kez daha haykırdı.

Merdiven boşluğunun tepesinde "Baba!" diye bağıran minik sesin sesini neredeyse örtüyordu.

Kapalı.

Arabayı kredi birliğinin önündeki park yerine çektim ve siyah harfler gözlerimin önünde bulanıklaşana kadar kapının üzerindeki tabelaya baktım. İçeride insanlar dolaşıyordu, yeşil yakalı polo giyen çalışanlar güne hazırlanıyordu. Saat daha 8:45'ti ve banka 9:00'a kadar açılmıyordu.

Bugün sadece birkaç dakika erken açın, diye yalvardım onlara zihinsel olarak, çalışanlardan biri cam giriş kapısının önünden her geçtiğinde.

Yüzüm aynı anda hem şişmiş hem de boşalmış gibiydi. İki gün önce olduğum kişinin vıcık vıcık bir kabuğuydum.

Dün gece hiç uyumamıştım. Birkaç dakika bile. Çünkü gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim Sage ve Bonnie'nin yüzleriydi. Tek görebildiğim, sabah arayacağıma söz vererek onu Cherished Hearts'ta bıraktığımda babamın yüzündeki yenilgi ve ihanet ifadesiydi. Tek hayal edebildiğim, başarısız fidye kaçırma olaylarıyla ilgili okuduğum manşetler ve babamın bana anlattığı, keşke protokol yerine içgüdülerimle hareket etseydim dediği hikâyelerdi.

İçgüdülerini dinle, Sheen. Gerisini boş ver. Babamın sesinin bana yüzlerce kez söylediği sözleri hayal edip duruyordum. Sadece çocuklarımın eve sağ salim dönmesini istiyordum.

Gözlerimi kırptırdım, odaklanmaya çalıştım, iki kızım Tanrı bilir nerede fidye için tutulurken şehirden zimmetime para geçirmek üzere değilmişim gibi davranmaya çalıştım.

O sabah yüzüncü kez gösterge saatine bakmama izin verdim. Sekiz kırk yedi. Her şey aynı anda hem çok yavaş hem de çok hızlı ilerliyordu, tıpkı lunapark treni ilk yokuşu inmeye başladığında hissettiğim o baş döndürücü duygu gibi.

Sağımda, başka bir araba park yerinde tam yanımdaki bir noktaya yanaştı. Kucağında küçük siyah bir köpek olan yaşlı bir kadın. Kontağı kapattı ve gözlerini kısarak kapalı tabelasına bakarak çantasını karıştırdı. Gözlerimi kaçırdım ve kemerimi çözdüm, bankaya gelen ilk müşteri olmama riskini almak istemeyerek harekete geçmeye hazırlandım.

Bir gözümü yaşlı kadından ayırmadan arabamın kapılarını açtım ve bu sabah hazırladığım, Longfellow İlkokulu'ndaki yeni oyun ekipmanları için onayladığım teklifin tam tutarı olan 9.758 doları ilk bankadan çekmek için ihtiyaç duyacağım tüm kanıtları içeren dosyaya uzandım.

Tam olarak on bin dolar değildi. Diğer beş banka da aynı olacaktı. Sonunda 8.752 dolarlık bir açığım olacaktı. Ama matematiği, bütçeyi ve satıcı tekliflerini aynı hizaya getirmenin başka bir yolu yoktu.

Acil durum tasarruf fonunda kendi paramdan üç bin dolarım vardı. O günkü son durağımda onu da çekecektim. Ancak bu bile bana beş bin dolardan fazla bir açık bırakacaktı.

Kendime, şimdiden başarısızlıkla yüzleştığım gerçeğini düşünmek istemediğimi söyledim. *Bu yeterli olacaktır. Bir yolunu bulacaksın.*

Sağ tarafımdaki bir hareket gözüme çarptı ve yaşlı kadının arabasının kapısını açtığını görmek için tam zamanında başımı kaldırdım.

Hiç tereddüt etmeden dosyayı ve çantayı aldım, arabamın kapısını açtım ve kredi birliğinin ön kapısına kadar olan kısa mesafeyi koşarak geçtim.

Arkamda köpek havladı ve kadın susması için ona bağırdı. Sonra daha sessizce -ama onu duyamayacağım kadar sessizce değil- kendi kendine mırıldandı, "Yanlış yetiştirildim. Artık kimse büyüklerine saygı göstermiyor, değil mi?"

Çenemi sıktım ve onu görmezden geldim, arkamı dönüp onunla göz teması kurmayı reddettim. Bunun yerine, kapalı tabela nihayet açıldığında ne söyleyeceğimi zihnimde prova ettim.

İçeri gir. Onlara kimliğini göster.

Gülümseyin ve para çekme formunu doldurun.

Sorduklarında iyi olduğunuzu söyleyin.

Eğer tereddüt ederlerse onlara Longfellow oyun alanı masraflarını içeren dosyayı verin.

Defol git ve bir sonraki bankaya git.

Bunun kolay olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Bundan daha büyük meblağları daha önce birçok kez çekmiştim. Hatta daha önce patronumun imzasını bile taklit etmişim - onun izniyle - genellikle bürokrasiyi aşmak gibi gelen "çift imza" şartını yerine getirmek için. Belediye veznedarı olarak, farklı meblağları yatırmak veya çekmek için haftada en az iki kez bankaya gitmeme neden olan ödemeler, satıcılar ve projelerden oluşan bir döner kapıdan sorumluydum. Genellikle kasiyer çeki şeklinde, ancak nakit de duyulmamış bir şey değildi.

Arkamdaki kadın hala kendi kendine söylenerek sırtıma birkaç santim daha yaklaştı. Ben de ilerledim, kapıya o kadar yaklaştım ki neredeyse cama dayanacaktım. Yirmi beş yaşlarında görünen bir veznedar masanın arkasındaki yerinden başını kaldırdı ve benimle göz teması kurdu. Elimden geldiğince kocaman gülümsedim, bunun onu kapıyı açması için dışarı çekeceğini umuyordum.

O da gülümsemekle yetindi, sonra masanın arkasında ne yapıyorsa ona devam etti, kâğıtların yerini değiştirmekle ve bir iş arkadaşıyla sohbet etmekle vakit geçirdi.

Ölçülü bir nefes verdim ama gülümsememin düşmesine izin vermedim. Arkamdaki kadının telefonumu görmemesi için vücudumu çevirdim, böylece saati tekrar kontrol edebildim.

Sekiz elli bir.

Günü atlatmamın hiçbir yolu yoktu.

Bu bir işkenceydi.

Zamanın daha hızlı geçmesini sağlamak için çaresizce telefonumu açtım ve bu sabah görmezden geldiğim cevapsız çağrılar ve metin mesajlarını taradım. Bright Beginnings'ten kısa bir mesaj vardı, daha fazla güncelleme sözü veriyor ve ebeveynlerden bilgi almak için rekreasyon merkezine gelmekten kaçınmalarını rica ediyordu. Dün otoparkta konuştuğum polis memurundan cevapsız bir arama, ardından daha kapsamlı bir görüşme için en kısa zamanda karakola gelmemi isteyen bir mesaj.

Bu kanımı dondurdu.

Keşke o memur şu anda ne yaptığımı bilseydi.

Tanıdık bir şüphe ürpertisi sırtımdan aşağı süzüldü. Doğru şeyi mi yapıyordum? Soru beynimde tekrar gürledi ve cevabında aynı paniklemiş çaresizliği buldu.

Son mesaj yan komşumuz Chez'den, kızlar için ne kadar üzgün olduğunu ve babamla ilgili yardıma ihtiyacım olursa haber vermesini isteyen uzun b i r mesajdı.

Suçluluk duygusu beni boğazımdan yakaladı ve derin bir nefes daha alıp telefonumu kapattım. Açılışa iki dakika vardı.

Bir sonraki bankaya giderken Cherished Hearts'ı arardım.

Masanın arkasındaki veznedar tekrar başını kaldırdı ve yanlışlıkla camın ardından bir kez daha göz göze geldik. Ağzı hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. Hiç düşünmeden boştaki elimi havaya kaldırdım ve çılgınca salladım. "Açık mısınız?" Saatin dokuza iki dakika olmasına ve muhtemelen beni kapıdan duyamamasına rağmen seslendim.

Uzak duvardaki saate baktı, sonra güldü ve iş arkadaşına öyle bir şey söyledi ki bunun muhtemelen her zaman olduğunu fark ettim.

Sonra bir elinde tuttuğu kâğıdı yere bıraktı, masanın arkasından çıktı ve içeri girmem için bana el salladı. Kapının kilidini uzaktan açmış olmalı, çünkü mandal tıkladı.

"Teşekkürler İsa," dedim yüksek sesle, yaşlı kadının hâlâ birkaç santim arkamda olduğunu unutarak.

Homurdandı. "Yanlış yetiştirilmişsin," diye mırıldandı yine ama ben içeri girmek için kapı koluna uzanmaya başlamıştım bile.

"Teşekkür ederim, cidden, bu sabah çok acelem var," diye geveledim, olabildiğince kocaman gülümseyerek.

"Sorun değil," dedi ve beni birkaç dakika önce arkasında durduğu masaya doğru yönlendirdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona prova ettiğim şeyleri söyledim, yalanların dilimden bu kadar kolay dökülmesinden gurur duydum ve dehşete kapıldım.

Önemli olan tek şey bunun işe yaramasıydı.

Bir tomar parayı bir zarfa koyması ve hala gülümseyerek masanın üzerinden bana uzatması sadece beş dakikasını aldı. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı, Bayan Halverson?"

"Hepsi bu kadar," diye cıvıldadım ve dosyayı tekrar kolumun altına sıkıştırdım. "Ve gerçekten, tekrar teşekkürler. Hayatımı kurtardın." Son kısımda neredeyse boğazım düğümleniyordu. Hayatımda bu kelimeleri hiç bu kadar gerçek anlamda kullanmamıştım.

Taş ocağı yolunda yuvarlanan tekerleklerin sesiyle uyandığımda ilk düşüncem "*Bitti*" oldu.

Sheena Halverson polise gitmişti. Ya da belki de fidye notuna her dokunduğumda eldiven takmış olmama rağmen bir şekilde parmak izimi bırakmışım. Polisler parmak izlerini bu kadar hızlı bulabilir miydi? Bizi burada bulacaklarını nereden bileceklerdi ki?

Lanet olsun. Doğruldu ve dikiz aynasına baktım - henüz bir şey yoktu - sonra Honda Civic'inin içindeki Andy'ye baktım - hâlâ uyuyordu. "Dostum, uyan artık," diye tısladım minibüsün kırık camından. "Biri geliyor."

Bir an için minibüsün kontak anahtarını çevirip Andy'yi kendi başının çaresine bakması için bırakmayı düşündüm. Ancak bu planda iki sorun vardı. Birincisi düz vites olmasıydı. İkincisi minibüs kaçmak için yanlış yöne bakıyordu. Taş ocağının bu bölümü yarım mil sonra, birkaç yıl önce dolduğu için kapatılan eski çöplükte son buluyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, düşün," diye mırıldandım kendi kendime.

Telefonumun güç düğmesine bastım ve KTRB'nin suç haberlerinden gelmesi için ayarladığım bir düzine kadar bildirim taradım.

Sonuncusunda hâlâ "GÜNCELLEME: Northridge İlköğretim Otobüsü Bulundu, Kaçırılan Öğrenciler Hâlâ Kayıp" yazıyordu. Benden ya da Andy'den bahsedilmiyordu. Ama bizim olduğumuzu bilselerdi bunu gerçekten de boktan yerel haberlerde duyururlar mıydı? Özellikle de bizi bulamamışken?

Lastiklerin sesi gittikçe artıyordu. Andy artık uyanıktı ve ne yapacağını bilemediğinde yüzünde beliren o aptal geyik ifadesiyle bana bakıyordu.

Direksiyonu kavradım ve aptalca bir şey yapmadan önce düzlükteki aracı bir an olsun görebilmek için gözlerimi diktim.

Yaşlı Paul Scaug'un kamyonu, gece boyunca yağın yağmurla birlikte çukurlarda oluşan su birikintilerinin arasından sıçrayarak görüldüğünde parmaklarım gevşedi. Paul çok sinir bozucuydu ama kendi işine bakardı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım ve çoktan Civic'in kapısını açıp el sallayan Andy'ye dönüp baktım.

Ona katılmak için aceleyle minibüsten çıktım. Bu olasılığı planlamıştık -birisi hafta sonu bir nedenle taş ocağına uğrayacaktı- ama reklamı Andy'ye bırakmak istemedim. Hele dün gece yaptıklarından sonra.

Paul'un gözleri, kırıışık yüzündeki sıska gri kaşların altında iki kuru üzüm tanesi gibi, benden Andy'ye kaydı. Yine de şüpheli görünmüyordu. Bizi gördüğü için heyecanlı görünüyordu ki bu da neredeyse o kadar kötüydü.

"Aptalca bir şey söyleme," diye mırıldandım Andy'ye ağzımın kenarından ve Paul'e el sallamak için bir elimi kaldırdım.

Andy homurdandı. "Canın cehenneme."

Paul parlak mavi Tacoma'yı durdururken, kendimi yirmi metre ötede yerde yatan sac parçasına bakmamaya zorladım.

-gurur ve neşe kaynağı- bizden birkaç adım ötede camı indirdi ve gözlerini kısarak güneşe baktı. "Siz iki salağı bu sabah burada görmeyi beklemiyordum," diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim ve kulağıma yeterince gerçek gelen bir kahkaha attım. Ona silahımı göstermek için gömleğimi kaldırdım, sonra da minibüsü ve dün gecedен beri temizleme zahmetine katlanmadığım yerdeki bira kutularını işaret ettim. "Redneck Cuma gecesi. Ağaçkakan avlamak için buraya geldim ve kafayı buldum." Kollarımı kaldırdım, sanki hepimiz bunu daha önce yaşamadık mı der gibiydim. Burası Idaho olduğuna göre, Paul muhtemelen yaşamıştı. Andy'nin babası yirmi yıl önce taş ocağını açtığından beri orada çalışıyordu.

Andy'nin yan tarafına vurdum ve ona bir bakış attım. Sırıttı ve "Babama bir şey söyleme, tamam mı? Dödüklü domuzlara karşı zaafı vardır."

Doğruydı. Taş ocağında çalışan çocuklar arasında süregelen bir şakaydı. Andy'nin babası kedi büyüklüğündeki kemirgenleri her gördüğünde fren yapardı. Diğer herkes hızlanırdı. Geçen yıl Paul bir tanesini tahnit ettirmiş ve ofisine asmıştı.

Paul sanki bu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi güldü. "Hiç bulabildin mi?" diye sordu ve sac levhaya doğru bir bakış attığında kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Kapüşonumun arkasından boncuk boncuk ter akmaya başladı.

"Hayır," dedim, bir kahkaha daha atmaya zorlayarak. "Dün gece ağaçkakanlardan daha fazla bira topladık. Yine de bir süre takılıp tekrar deneyebiliriz."

Paul başını salladı ve başını pencereden biraz daha uzattı. Bir an için bize katılıp katılamayacağını soracağından korktum. Ya da Andy'nin teklif edeceğinden. Ama sonra şöyle dedi: "İyi şanslar. Bir şey demeyeceğim. Benim için bir tane paketle, tamam mı? Oğluma bahçesi için biraz hurda kaya getireceğimi söyledim. Sen de babana bundan bahsetme," dedi Andy'ye göz kırparak. Çenesini kamyonunun karavan kasasına doğru eğdi.

Andy aptal gibi sıırttı, ben de öyle. "Anladın sen onu."

Sonra Paul el sallayıp yanımızdan geçti ve ben de sonunda metal levhaya bakmama izin verdim.

Büyük bir nefes verdim. "Sence çocukları kontrol etmeli miyiz?"

Andy homurdandı. "Evet, tam zamanında açalım da Paul arabasıyla geri dönüp bunu yaptığımızı görsün. O küçük pislikler konusunda çok korkaksın."

Gözlerimi devirdim ama haklıydı. Aşağıda biraz ıslanmış olsalar da kuruyacaklardı. Ve eğer bu gece fidye konusunda her şey olması gerektiği gibi giderse, yarın sabah evlerine dönmüş olacaklardı.

Andy başının arkasını kaşıyarak Paul'ün kamyonetinin yola çıktığı yöne baktı ve "Sanırım şimdi birkaç domuz düdüğü vurmamız gerekecek," dedi.

"Yok, çok gürültü olur," dedim. "Hadi birkaç bira içelim. Soğutucunun üstünde sandviçler de var. Zaten Little Eddy'ye gitmeden önce önümüzde koca bir gün var." Gerçek şu ki, bir

Kemirgenlere karşı da zaafım var. Bunu Andy'ye söylemedim çünkü bana yine korkak diyecekti.

"Bir çift lanet olası kral için şampiyonların kahvaltısı," diye böbürlendi Andy, bana kulübedeki soğutucudan biraları benim almam gerektiğini söylemeden uzaklaşırken. Birkaç saatlik uyku sayesinde bu sabah ikimiz de daha iyi bir ruh halindeydik.

Telefonumu çıkarıp saati ve haber bildirimlerimi kontrol ettim.

"Kaçırılan Öğrenciler Hala Kayıp" küçük uyarı baloncuğuyla ekranda asılı kaldı.

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, sığınağın olduğu yönden boğuk bir gümbürtü geldi.

Bu duyduğum ilk çarpma ya da gümbürtü değildi. Sonuçta aşağıda on bir kişi vardı ve Paul duymuş olsa bile, dinlemediği sürece dikkatini çekmeyecek kadar zayıftı. Yine de ses, gergin omuzlarımin kulaklarıma doğru yükselmesine neden oldu.

Paul artıklarını alıp birazdan gidecek, dedim kendi kendime, giderek artan huzursuzluk hissini bastırarak. Güneş tekrar ortaya çıkmış, yağmur durmuştu ve sadece birkaç saat daha dayanmamız gerekiyordu.

Sonra fidyeyi alıp başladığımız işi bitirebiliriz.

ON DOKUZ SAAT GÖMÜLÜ

Yağmurdan sonra, yeraltı hapishanesindeki koku eskisinden çok daha kötüydü.

Yerde kalan tek tuvalet kovası doluydu ve bir kısmı taşmıştı. Hava sıcak ve nemliydi ve annemle Grayback Gulch'a gittiğimizde kullanmak zorunda kaldığımız kamp tuvaletlerinden biri gibi kokuyordu ve Bonnie içine düşmekten çok korkuyordu.

Hiçbirimiz ne kadar uyuduğumuzu bilmiyorduk, Bayan Jessa bile. Şimdi sabah mıydı yoksa gece mi? Kimsenin saati ya da telefonu yoktu. Başım onun kucağında ve Bonnie'nin eli benimkine kıvrılmış halde uyandığımda hemen hareket etmedim. Kontrplağı kazmaktan tüm vücudum ağrıyordu ve hâlâ çok yorgundum. Ama yerin üstünde dolaşan erkek ayakkabılarının çıtırtısını, çıtırtısını, çıtırtısını duymak beni hemen uyandırdı.

"Beni tekrar şiltelerin üzerine çıkarın," diye fısıldadım ve herkes yardım etti.

Kısa bir süre sonra bir araba geldi. Yatak yığınının tepesinden Bay Edward ve Yağlı Saç'ın Paul adında biriyle "düdük domuzlarını" vurmak hakkında konuştuklarını duyabiliyordum.

İlk başta bağırıp çağırmak istedim, çünkü ya Paul iyi bir adamsa?

Sonra "ıslık çalan domuzların" ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladım.

Bizi bu delikte.

Eğer hepimiz çılgılık atmaya başlarsak, deliği açacaklar ve belki de kemer tokasıyla ne yaptığımızı göreceklerdi.

Sadece bunu düşünmek bile yorgun ve ağrıyan bedenimi banyo kovasının üzerine geri koymama ve tahtayı kazmaya başlamama neden oldu

daha da zor.

Bu sefer, ben kazırken diğ er çocuklar sırayla kovayı tuttular.

Paul' n arabası uzaklaştıktan sonra, Bay Edward ve Yağlı Sa 'ın birbirlerine ne söylediklerini pek duyamadım. Çoğunlukla, gazoz kutularını ya da belki bira kutularını par alıyorlarmış gibi geliyordu.

-Ve geğirip gülüyorlar.

Gidin, onlara aklımla söylemeye devam ettim. *Gidin*. Ama hiç gitmediler.

Ben de sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir sessizlikle kıymık kıymık kazımaya devam ettim.

Bir süre sonra kontrplakta açtığım çiziklerin sayısına göre zamanı saymaya başladım, çünkü başka türlüsü neredeyse imkansızdı.

   yüze geldiğimde, sırayla kovayı tutan Rose ağılamaya başladı. "İyi nefes alamıyorum.  leceğiz, değıl mi?" dedi fısıltıyla, sonra daha yüksek bir sesle. "Bu i e yaramıyor,  leceğiz."

Kova sallanmaya başladı ve dengemi yeniden sağılamaya çalışırken midem altüst oldu.

Bayan Jessa'nın sesi karanlığı yararak geldi. "Rose, sorun yok tatlım. Gerçekten iyi bir i  çıkarıyorsun ama bence biraz ara vermelisin. Biraz daha sandviç paylaşalım, tamam mı? Ne kadar güzel olduklarını unutma. Sage, senin de molaya ihtiyacın var mı?"

Tek d   nebildiğim Bayan Jessa'nın tıpkı annem gibi konu tuğuydu, bu yüzden ben de tekrar ağılamak istedim. Tahtada elimi sokabileceğim kadar büyük bir delik açmaya çok yaklaştığımı düşünüp duruyordum ama d   nd ğ mden daha zordu. Ben de oldukça zor olacağını d   nm   t m.

Başım bulanıktı ve birkaç kez d   p Rose'un ya da kovayı tutma sırası kimdeyse onun üzerine d   ceğimden emin oldum. Bu yüzden ara vermek isteyip istemediğimi sorduğunda Bayan Jessa'yla tartışmadım. *Sadece birkaç dakikalığına*, dedim kendime kararlı *bir* şekilde. Harriet bundan daha uzun bir ara vermezdi, ben de vermezdim.

"Tatil oyununu tekrar oynayabilir miyiz?" Bayan Jessa'nın dağıttığı sandviç parçalarını yerken Bonnie sordu.

"Evet," dedi Charlotte hevesle. Burnu tıkanmış gibiydi ve sesi yine ağlamış gibi boğuk çıkıyordu. "Ama nasıl olduğunu hatırlamıyorum."

"Tatile götürmek istediğin bir şey söylersin ve sonra..." Bonnie sözlerini yarıda kesti. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sage, bizimle oynar mısın?"

Karanlıkta kimse beni göremese de kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Sanki beynim pelteye dönüşüyordu. Sanki kokuşmuş sıcak hava hepimizin hayatını emiyordu. Ne kadar zamandır buradaydık? Bir gündür mü? Daha fazla mı?

"Daha fazla oyun oynamak istemiyorum," diye mırıldandım, yatak yığınının altına yaslandım ve ağzıma bir sandviç kırıntısı attım. Kontrplağı bu kadar uzun süre kazımak sahip olduğum tüm enerjiyi alıyordu. Ellerim kocaman bir kabarcık gibi hissediyordu.

Bonnie karşı koymadan "Tamam," dedi ve bu beni kötü hissettirdi ama kelimeleri toparlayamadım.

Sonra Bayan Jessa konuştu. "Bir oyunum var," dedi. "Biz dinlenirken kim oynamak isterse oynasın. Hepiniz yatakların etrafında bir daire oluşturup el ele tutuşabilir misiniz?"

Ben yataklardan uzaklaşırken Bayan Jessa ekledi, "Sage, başını biraz uzatmak istersen kazağım sandviçlerin yanında."

"Teşekkürler," dedim, kazaktan daha fazlasını kastettiğimi anlamasını umarak. Bayan Jessa artık gerçek bir yetişkin gibi hissediyordu. Bu da benim yeniden çocuk olabileceğim anlamına geliyordu, her ne kadar kontrplağa ulaşabilen tek kişi ben olduğum için onu kazımak zorunda kalan ben olsam da.

Gözlerimi kapalı tuttum ve yatak yığınının etrafında dolaşan bedenlerin sesini dinledim. Bayan Jessa çocukları sıraya diziyordu.

-Benden başka herkes, anlayabildiğim kadarıyla.

Olabildiğince yavaş nefes alıp verdim ve tek kulağımla dinlerken bile başka bir yerdeymişim gibi davranmaya çalıştım.

Bayan Jessa, "Tamam, bu kızım kendini iyi hissetmediğinde onunla oynadığım bir oyun," dedi ve bunu söyleme şekli

hala bir kızı olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Her seferinde bir kelime olmak üzere bir hikaye anlatacağız. İstedığınız kelimeyi söyleyebilirsiniz-"

"Haber var mı?" Ava sordu.

"Herhangi bir kelime," diye ısrar etti Bayan Jessa.

"Peki ya kötü sözler?" diye sordu Ked ciddiyetle ve birkaç kıkırdamaya neden oldu.

"Evet, otobüste küfür etmek yasak," dedi Ben her şeyi bilen biri gibi.

Bayan Jessa güldü. "Şey... artık otobüste değiliz, o yüzden istediğin kelimeyi söyle, tamam mı? Sadece ailene söyleme."

Bu herkesi yine güldürdü.

"Ben başlıyorum. Sözcüğünüzü söyler söylemez yanınızdaki kişinin elini sıkın ki sıranın onda olduğunu anlasın." Durakladı, sonra oyunu başlattı. "Biz."

Gözlerimi kapalı tuttum ve herkes duraksamalar ve aralarda birkaç kıkırdama ile sözlerini eklerken dinledim.

"Biz. B u r a d a y ı z . Buradayız. Buradayız. Buradayız. Kokuyor. Ama ben severim. Köpekleri. İstiyorum.

Biraz. İyi. Yemek. Osuruk. Berbat. Deniz kızları. Şarkı söyle. Gibi ..."

"Tavuklar," diye bitirdi Bayan Jessa ve bu sefer ben dahil herkes güldü.

Ellerimi ovuşturdum ve doğruldum. "Tekrar kazabilirim," dedim. "Biri benim için kovayı tutabilir mi?"

"Ben yaparım," dedi Bonnie hemen, kimse cevap veremedi ve ben de buradan çıkarsak ona bir daha asla bebek demeyeceğime dair kendime söz verdim.

* * *

Yirmi beş, diye kafamdan saydım, kemer tokasını tahtaya olabildiğince sert bir şekilde bastırdım.

Adamların söylediklerine çok fazla dikkat etmeyi bırakmıştım, çünkü dinlemek için durduğumda çok aptalca şeylerden bahsediyorlardı. Mesela arazi motosikleti için en iyi lastikler, sarhoş olmadan kaç bira içebilecekleri ve kimin annesinin

en kötüsüydü. Bunun gibi şeyler. Biz çocuklarla hiçbir ilgisi yoktu, ki bizi burada tuttukları için bu biraz garip geliyordu.

Çatlak.

Kontrplak tokenin altından geçerken ve elim aniden tahtaya doğru itilirken nefesimi tuttum.

Canım yanıyor, su toplamış, kanlı parmaklarımı zaten olduğundan daha fazla kaşıyordu ama hiç umurumda değildi.

Çünkü şimdi açtığım delikten tüm elimi geçirebilirdim.

Diğer çocuklar Bayan Jessa'yla birlikte "Sonuna kadar gidebildiniz mi?" diye soruyorlardı ama ben ayak seslerini dinlemeye çalışıyordum. Adamlar o çatırtı sesini duymuş muydu? Kulağımın dibinde yüksekti ama deliğin dışında ne kadar yüksekti?

Nefesimi tuttum ama erkeklerin seslerinin hiç değişmediğini fark etmem sadece bir saniye sürdü. Hâlâ birbirleriyle bira hakkında konuşuyorlardı.

Az önce ne yaptığım hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Evet, geçtim," diye fısıldadım, diğer elimi tavana dayayarak. "Sanırım şimdi daha hızlı yırtabilirim," diye ekledim, deliği biraz daha büyütürsem, tokayı kullanırken aynı zamanda parmaklarımla tahta parçalarını soyabileceğimi fark ettim.

Çok geçmeden tüm kolumu dirseğimi geçecek şekilde delikten geçirebilirdim. Sonra da biri bana destek verirse vücudumu.

"İyi iş, Sage!" Bonnie sessiz ve heyecanlı bir sesle ciyakladı.

"İnanılmaz," diye ekledi Bayan Jessa, her ne kadar sesinin titremesinden tekrar korkmaya başladığını anlasam da. Çünkü kontrplakta yeterince büyük bir delik açabilirsek, bu kokuşmuş sığınaktan gerçekten çıkabilirdik. Ama o zaman da adamlarla yüzleşmek zorunda kalacaktık. "Bir mola daha ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, devam edebilirim. Bonnie, sıranın Rose'a gelmesini ister misin?"

Bonnie, "Asla olmaz," dedi ve ben onu bu yüzden sevdim.

Parmaklarım yanıyordu ve bacaklarım daha önce olduğu gibi sertçe titriyordu ama yine dinlenmeyecektim.

Ne kadar zamanımız kaldığını bilemezdik.

Kuna'daki son bankaya giderken tıkanan trafikte otururken Cherished Hearts'ı aradım. Teknik olarak hala zamanında yetişiyordum. Hatta programın ilerisindeydim.

Kaçıranların beni meşgul etmek için kasıtlı olarak şehir dışına, yoğun trafiğin içine gönderdiklerinden şüpheleniyordum. Ama arabalar önce yavaşlayıp sonra durduğunda, bu bilgi panik içinde hayatım için koşuyormuşum gibi nefes almamı engelleyemedi. Bir bakıma öyleydim. Eğer kızlarımı bu yavaşlama yüzünden kaybedersem, hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Son yirmi dakikadır saatte beş mil hızla ilerliyordum. En az yirmi dakika daha otoyoldan çıkamayacaktım.

Cherished Hearts'taki resepsiyonist ilk zil sesinden sonra telefonu açtı. Arayanın kimliğini biliyor olmalıydı çünkü şöyle dedi: "Bayan Halverson, aradığınıza çok sevindim. Ron bütün gün sizi sorup durdu."

Suçluluk duygusu ve Haritalar uygulamamdaki uzun kırmızı çizgi midemin acıyla gerilmesine neden oldu. "Gerçekten çok üzgünüm. Zor bir gündü. Kontrol etmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Ağlama, diye tembihledim kendime. *Bankaya berbat bir halde gitme.*

"Hayır, hayır, tatlım. Kastettiğim bu değildi," dedi ve sesindeki nezaket neredeyse gözyaşlarının akmasına neden oluyordu. "O emin ellerde. Aradığın iyi oldu, hepsi bu. Kendini biraz kaybolmuş ve yalnız hissediyor. Bu onun ilk günü için tamamen normal. Bir dakika bekle, tamam mı?"

Babamı çağırmak için beni beklemeye almadan önce cevap vermeye çalıştım ama boğazımdaki yumru buna izin vermedi.

"Merhaba." Birkaç dakika sonra babam hatta geldiğinde sesi kaybolmuş ve yalnız gibi gelmiyordu. Sesinde sert, kırılmış bir ton vardı, sanki bir şeyin ortasında sözünü kesmişim gibiydi.

"Sesini duymak çok güzel," diye bocaladım, artık ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Dün geceden ne hatırlıyordu? Tekrar özür dilemeli miydim? Onu Cherished Hearts'a götürme kararımı açıklamalı mıyım? Kızlar hakkında hiçbir şey söyleyemezdim. Bu her şeyi daha da kötüleştirirdi. Ama bunu bu kadar ani yapmamın tek nedeni buydu.

Yeni bir suçluluk dalgası -bu seferki bir tsunamiydi- üzerime öyle bir çöktü ki, yükselen safrayı yutmak zorunda kaldım.

Arkamdaki yarı kamyon kornaya bastı ve trafiğin yeniden hareket ettiğini fark ederek sıçradım. "Baba, küçük bir kızken sana güvenmemi ve o kamp gezisinde hiç kıpırdamadan durmamı söylediğini hatırlıyor musun?"

Çok zor bir soruydu. Ancak, bazen o eski anıların başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde derinlere kazındığını öğrenmişim.

Ateş çemberindeki kömürlerin turuncu-mavi titreşimlerini, babamın bana doğru bakarken gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve sonra bir santim bile kıpırdamamam için bana nasıl havladığını hâlâ hayal edebiliyordum. Dönüp oturduğum kayanın üzerinden atlamak istedim. Ama onun sesi

-Ve babama güvenme şeklim beni olduğum yerde köklendirdi. "Evet," diye mırıldandı hoyratça ve ben kendime rağmen gülümsedim.

"Bir-" diye başladım ama sözümü kesti ve hikâyeyi kendisi anlatmaya başladı.

"Boynunda bir örümcek vardı," dedi babam, sesi keskinliğini biraz kaybetmişti. "Dul bir örümcek olduğunu biliyordum, çünkü o koca gövdeli bacakları vardı. Sen oturduğunda kayanın üzerinde olmalı. Süründüğünü hissetmiş olmalısın çünkü elini kaldırmış ona doğru hareket ediyordun. Eğer onu dürtmeye başlasaydın, seni ısıırırdı."

"Evet, nasıl hissettiğimi hatırlıyorum," dedim. "Çok korkmuştum. Ama sana güvenmişim. Bu yüzden paniklemek istememe rağmen kıpırdamadım."

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. "Evet," dedi sonunda.

"Ben farkına bile varmadan bir dal parçasıyla onu uzaklaştırmıştın. Yolculuktan eve dönene kadar bana ne olduğunu bile söylemedin."

"Evet," diye tekrarladı, sesi daha yumuşaktı.

"Bana güvenmeni istiyorum, tamam mı? Kötü hissettirse ve mantıklı gelmese bile. Sadece bana güvenmene ihtiyacım var. Çünkü seni seviyorum ve senin için geri döneceğim, tamam mı? Bana her zaman söylediğin gibi içgüdülerime güveniyorum. Sonra açıklarım, tamam mı?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kapattığını sandım. Sonra dedi ki, "Bunu neden dün gece söylemedin? Yerimde kalacağım, Sheen. Benim de seni sevdiğimi biliyorsun. Kızları da. Onlara babalarından selam söyle."

"Sağ ol baba," diye boğuk bir ses çıkardım. "Gitmem gerek, tamam mı? Çok yakında görüşürüz."

* * *

On beş dakika sonra son bankadan uzaklaşırken dikiz aynasındaki yansıma baktım.

Kendimi içimde hissettiğim gibi, bitkin bir kadın kabuğu görmeyi bekliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, bana bakan Sheena oldukça derli topluydu. Göz kalemim, bankaya para çekme işlemlerimle ilgili kırmızı bayrak çekmesi için bahane vermek istemediğim için o sabah saat 4:00'te sürdürdüğüm ince kanatlarla hala dışarı taşıyordu. Fondöten ve pudra, susuz kalmış cildimin altında gizlendiğini bildiğim lekeleri saklıyordu. Göz kalemim bile bulaşmamıştı.

Gözlerimi tekrar yola diktim ve arabayı hız sınırının beş mil üzerine çıkardım. Bu yöne, Boise'e doğru giderken trafik seyrekti ama daha hızlı gitme riskini almak istemiyordum. Biri beni izliyor olabilirdi. Eve varmak, parayı bana söylendiği gibi bir sırt çantasına yerleştirmek ve kaçıranlara eksiği kabul etmeleri için yalvaran bir not yazmak için bir saatten biraz fazla zamanım varken olmazdı.

Arabanın yolcu tarafındaki ayak bölmesinde toplam 44,243 dolar vardı. Kaçıranların talep ettiğinden 5.757 dolar daha azdı ama bu miktar bile polisin ve federallerin her an harekete geçip bana doğru bakmaya başlamasını istiyormuşum gibi hissettiriyordu.

Yine de bu düşünce kalp atışlarımı çok az hızlandırdı. Artık kızlarımı kurtarmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonunda ana otoyoldan çıkıp State Caddesi boyunca trafiğe girdiğimde dikiz aynasına tekrar baktım ve arabayı eve doğru çevirdim, bu sefer polis olup olmadığını kontrol ettim.

Çok yaklaştım.

Beş bankadan da para çekmeyi başarmıştım. Boise'den geçip şehir sınırlarının dışına çıkar çıkmaz doğruca Little Eddy Kamp Alanı'na gidecektim. Bundan sonra, fidyecilerin talep listesinde kalan tek şey iki milyon dolarlık Bitcoin transferi olacaktı ki bu da yetkilileri kesinlikle alarma geçirecekti.

Ya çocukları geri vermezlerse? Parayı bırakıp gittiğimi hayal ederken kafamın arkasındaki ses yükseldi.

Bu ses, bankadan çekilen her başarılı parayla, fidyenin ödenmesine her dakika biraz daha yaklaştıkça daha da yükseliyordu.

Direksiyonu daha sıkı kavradım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kenara çekmem gerekebileceğinden korktum.

Ya zaten ölmüşlerse? diye sordu bana ait olduğunu bildiğim ama bir yabancınınmış gibi hissettiğim ses. *Bunlar kötü insanlar. Verdikleri sözleri tutmazlar.*

"Ama hâlâ bir şans var," diye yüksek sesle haykırdım, sonunda yanaklarımdan aşağı süzülen ve özenle sürdürdüğüm göz kalemini lekeleyen gözyaşlarımı kırıştırarak.

Kızlarımın nerede olduğu ya da hala hayatta olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, onları geri getirebileceğime dair en ufak bir umut kırıntısı, hala iyi olduklarına dair bir şans olduğu sürece, bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapacağımdı.

Ping.

Telefonuma, mesaj güncellemesinde *kaçırılma* ve *şüpheli kişi* kelimelerinin başlığın bir parçası olduğunu görecektim kadar uzun süre baktım.

Sinyal vermeden arabayı o kadar hızlı bir şekilde yolun kenarına çektim ki, ben dörtlülerimi yakıp telefonumu kaparken sağımdaki bir kamyon kornaya bastı.

Manşette "Kreş Kaçırma Olayında Polis Şüphelinin Adını Verdi" yazıyordu.

Makaleye tıklamak için çabalarken ağzım kurudu. Bu, polisin bir şüpheliye yaklaştığı anlamına mı geliyordu? Bu çılgın fidyeyi tek başıma almak zorunda kalmama ihtimalim var mıydı?

Makale açıldığında şaşkınlıkla başımı salladım. Başlığın altındaki fotoğraf, kahverengi gözlerinin altında koyu halkalar olan sıska bir kadının sabıka fotoğrafını gösteriyordu. Benden çok büyük olamazdı ve fotoğrafta ağlıyor gibi görünüyordu.

Mümkün olduğunca hızlı okumak için çaresizce ama tek bir kelimeyi bile atlamak istemeyerek aşağı kaydardım.

Şok edici bir gelişme olarak, yetkililer 38 yaşındaki Jessa Landon'ı okul sonrası bakım için Bright Beginnings Rec merkezine giderken kaçırılan on çocukla ilgili davada şüpheli kişi olarak belirledi. Yaşları 7 ile 11 arasında değişen çocuklar en son Perşembe günü öğleden sonra ilkokullarından otobüse binerken görülmüş ancak kreşe hiç gelmemişlerdir.

Kızlık soyadı Jessa Palmer ile çalışan Jessa Landon şu anda yoğun bir soruşturmanın merkezinde yer alıyor. Eski kayınbiraderi Herriman, Utah'tan Gregg Landon, Jessa'nın geçmişi hakkında endişe verici bilgiler vererek, Jessa'nın kısa bir süre önce kocasını öldürdükten sonra kasıtlı adam öldürme suçundan üç yıl hapis yattığını ortaya çıkardı. Mahkumiyetinin ardından Bayan Landon kızının velayetini kaybetmiştir.

Gregg bugün öğleden sonra kaydedilen bir açıklamasında, "Kaçırılma olayıyla ilgili haberleri gördüğümde ve onun adını okuduğumda midemde kocaman bir çukur oluştu," dedi. "Tanrım, Jessa şimdi ne yaptı diye düşündüm. Bu kadının neler yapabileceğini ilk elden gördüm. O usta bir manipülatör. Çocukların yakınında olması gereken biri değil."

Bright Beginnings endişelerini ve inançsızlıklarını ifade eden bir açıklama yayınladı. "Jessa Landon'ın kızlık soyadını kullanarak bizi kasıtlı olarak yanlış yönlendirdiğini öğrenmek bizi dehşete düşürdü.

başvurusunda kız kardeşinin adresini yazmış. Bu aldatma, geçmiş kontrol sürecimizi atlatmasını sağlamıştır. Öncelikli kaygımız çocukların güvenli bir şekilde geri dönmesi olmaya devam ediyor."

Kayıp çocukları arama çalışmaları devam ederken, yetkililer bilgi sahibi olan herkesi öne çıkmaya çağırıyor. Emniyet yetkilileri, yeni bilgiler geldikçe bu haberin güncelleneceğini belirttiler. Bir polis sözcüsü, "Bu çocukların yerini tespit etmek ve güvenli bir şekilde geri dönmelerini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz" dedi. "Bu son derece zor zamanda düşüncelerimiz ailelerle birlikte."

Son cümleyi bitirdiğimde, telefonu tekrar gösterge paneline takmak ve trafiğe geri dönmek için kendimi zorladım.

Yine de titrememi durduramıyordum.

Makalenin parçaları kafamın içinde dönüp dururken, o kadının yüzü zihnimin gözünden bana bakıyordu.

Gönüllü adam öldürme. Usta manipülatör.

Kayıp velayet.

İlk kez, korkumun içinde bir öfke dalgası dalgalanıyordu. O pizzayla birlikte kapıma gelen fidyeye notunu yazan kişi *bu* muydu? Görünüşe göre iğrenç şeyler yapabilecek biriydi. Kendi kocasını öldürmüş ve kızının velayetini kaybetmişti.

Kendime bile itiraf etmek istemiyordum ama çocuklarımla bir anneyle birlikte olabileceğine dair içimde tuhaf bir rahatlama da vardı. Korkunç insanlar bile bazen çocuklarını severdi, değil mi? En üstünkörü anneliğin bile gerektirdiği kan, ter ve acıyı yaşamış biri empatiden tamamen yoksun olamazdı, değil mi?

Babamın bana tam da bu tür anneler hakkında anlattığı hikayeleri hatırlamayı reddettiler. Çocuklarını günlerce dolaba kilitleyen, bebeklerine köpek maması yediren, yeni yürümeye başlayan çocuklarını küvette boğan kadınlar.

Elbette bu kadınlardan çok fazla yoktu ama var olduklarını biliyordum.

Korkunç düşünceyi göz kırparak uzaklaştırdım ve ekranımdaki pikselli fotoğraftaki gözyaşı dolu gözlere baktım.

Bu gözyaşları nefretin, bencilliğin, aldatmanın gözyaşları mıydı?

Yoksa bu onun ruhundan bir parçanın yüzeye çıkması mıydı? Eğer yleyse, belki, sadece belki, bu kadın sözünü tutmaya ve talimatlarını harfiyen yerine getirirsem çocuklarımı bana geri vermeye istekli olabilirdi.

Telefonumun ekranı gelen bir aramayla aydınlandı; daha önce telefonuma sadece POLİS olarak kaydedilmişti.

Telefonu cevapsız bıraktım, sonra tekrar yola çıktım ve arabayı hız sınırının yedi mil üzerine çıkarmak için gaz pedalını ittim, kanım kaynıyordu ve kalbim göğüs kafesime doğru sertçe çarpıyordu.

"Siktir git, Jessa Landon," diye boğuk bir ses çıkardım, kızlarıma zarar vermemesi için sessizce yalvarırken bile.

"Vay anasını," diye mırıldandım telefonumda gezinirken üçüncü kez.

"Aman Tanrım, *ne oldu?*" Andy sordu, sonunda sarhoş kışını soğutucudan kaldıracak kadar sinirlenmiş ve sığınağın altındaki bir kayanın üzerinde oturduğum yere doğru yürümüştü.

Başımı salladım, bir şey söylediğime yarı pişman olmuştum. Ama haber beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Bu inanılmazdı.

"Otobüs şoförü," dedim, son bir saattir içtiğim sıcak birayı yere bırakıp artık sarhoş olmadığımıdan emin olmak için kendimi zihinsel olarak kontrol ettim. Soğutucu neredeyse boşalmıştı ama bu çoğunlukla Andy'nin suçuydu. Uyarılarıma rağmen neredeyse tüm zulayı bitirmişti. Aslında buna çok kızmıştım. Fidyeyi ben topluyordum ama ben yokken taş ocağına biri gelirse soğukkanlılığını kaybedecek kadar bok suratlı olamazdı.

"Peki ya otobüs şoförü?" Andy geveleyerek bana doğru bir adım daha attı, geçirdi ve kalın göbeğini sıvazladı, sonra elindeki boş teneke kutuyu önüne fırlatıp *çatırdarak kırdı*.

Önümdeki sabıka fotoğrafına baktım. "O bir suçlu, dostum. Şuna bir bak." Haber başlığını görebilmesi için telefonu uzattım. "Polis az önce onu şüpheli kişi ilan etti. Bunu *onun* yaptığını düşünüyorlar." Gömülü sığınağın yönünü gösterdim.

Andy yarı hıçkırık, yarı kahkaha gibi ıslak bir ses çıkardı. "Hayatta olmaz. *Asla olmaz*." Elindeki son kırılmış bira kutusunu tekmeledi ve parmaklarını uzun, kirli saçlarında gezdirdi. "Bunu kullanmak zorundayız dostum. Bu çok mükemmel. Sanki Tanrı bize bir işaret falan veriyor, değil mi?" Tekrar geçirdi, uzun ve yüksek sesle, sonra da kahkahalarla güldü. "Her şeyin suçunu üstlenebilir," dedi, daha hızlı ve daha hızlı konuşarak

Birlikte bir kez çarpıştığımız zamanki gibi. "Onun yaptığını düşünselerdi asla bizim için gelmezlerdi."

Başımı salladım. "Sus, tamam mı?" Artık neredeyse bağıırıyordu. Ve doğru düşünemiyordu. "Hayır. Suçu üstlense bile, çocuklar kafalarında külotlu çorapla onları otobüsten indiren iki adamı hatırlayacaklar..."

"Ama sadece onları serbest bırakırsak..." Andy şarkı söyleyerek konuşmasını sürdürdü, önümde durdu ve gözlerimin içine baktı. Elleri hâlâ saçlarını çılgınca bir at kuyruğu şeklinde yukarı doğru çekiştirirken, göbeği kot pantolonunun üstünden taşarken ve gözleri dağınık yüzünde kocaman açılırken, kendimi ondan uzaklaşmaktan alıkoymak zorunda kaldım. Kaçığın teki gibi görünüyor ve öyle konuşuyordu.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Biz zaten karar verdik. Kimsenin canı yanmayacak."

Andy homurdandı ve sanki birlikte oyun oynuyormuşuz gibi boş bir bira kutusunu daha bana doğru tekmeledi.

Bir an için gözleriyle karşılaşmaktan korktum. Artık içten içe ona haber makalesinden bahsetmemem gerektiğini biliyordum. *Ya da bu planı onunla birlikte yapmaya çalışmamalıydım*, diye tısladı beynim.

"Beni bir dinle," dedi Andy, hâlâ bu yeni plan üzerinde kararlıydı. Gözleri parlıyordu, alkolden parlıyordu. "Onları otobüs şoförü kadının her şeyin arkasındaki beyin olduğuna ikna edebiliriz. O yüz ifadesiyle bir beyne benzemiyor ama polisler zaten böyle düşünüyorsa..." Sesini alçalttı ve bakışlarımı Çukur'un kenarındaki toprakta yatan sac levhaya doğru takip etti. "Onu çukurdan çıkarıp her şeyin içindeymiş gibi konuşabiliriz, böylece çocuklar duyar, sonra kafasına bir silah dayayıp ..."

Ağzım kurudu. İnanılmaz bir şekilde Andy'nin gözleri daha da büyüdü ve parladı. "Bu çok iyi bir fikir," diye tısladı. "Kâğıdın var mı? Çocuklara bir şeyler okumasını sağlayabiliriz. Mesela... her şeyi nasıl berbat ettiğimizi ve artık fidye parasının hiçbir kısmını bizimle paylaşmayacağını çünkü bizim beceriksiz aptallar olduğumuzu anlatır. Sanki ikimizi de öldürmüş gibi iki el ateş edecektik ama kafasına sıkacaktık. Çocuklar polislere kadın otobüs şoförünün bizi öldürüp kaçtığını söyleyecekti."

"Sonra ne olacak?" Midemdeki düğüm bana bu konuşmanın tam olarak nereye gittiğini söylese de mırıldandım: Doğru

raydan çıktı.

"Ve sonra, bilirsin işte, cesedini Çukur'da yok edebilir ve parayla birlikte kaçabiliriz," diye bağırdı Andy usulca, önümde sallanarak ve ellerini neşeyle çırparak.

Beklentiyle bana baktı, sanki bu parlak plana itiraz edemezmişim gibi.

Kayadan kalkıp birkaç adım geri çekildim ve gömülü sığınağın olduğu yöne bir kez daha baktım. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. Kimseyi öldürmek istemiyordum. "Haydi. Küçük Eddy'ye gitmek için yola çıkmalıyız. Geç kalacağız." Honda Civic'ine doğru bir adım attım. "Arabada konuşabiliriz."

"*Biz mi?*" Andy gözlerini kıstı ve güldü. "Dur bakalım, parayı almaya gittiğini sanıyordum." Bunu kanıtlamak istercesine geçirdi.

Hızlıca düşündüm, bir neden bulmaya çalıştım. O haklıydı. Kovulmadan ve havaalanı servisini kaybetmeden önceki plan, o taş ocağında kalırken parayı *benim* almamdı. Haftalar önce bu planın son detaylarını belirlediğimizde, ona bir iyilik yapıyormuşum gibi konuşmuştum. O burada kalıp bira içebilirdi. Açık alana ikinci kez çıkarak kendimi riske atmış olacaktım.

Ama gerçek şu ki, parayı kendi başına alabileceğine hiç güvenmemiştim. Andy düşüncesiz biriydi, özellikle de sarhoşken. Eğer bir şeyler ters giderse, bunun benim gözetimimde olmasını isterdim, onun değil.

Aynı nedenle artık çocuklarla burada tek başına kalmasına da güvenmiyordum. Ne az önce söylediklerinden sonra, ne de o plan kafasında pişerken.

Kafamda yanıp sönen kırmızı bir uyarı vardı; eğer onu sarhoş beyninde dolaşan düşünceleriyle kendi haline bırakırsam, dünyadaki tüm paranın karşılayamayacağı bir manzarayla geri dönecektim.

Onu burada bırakamazdım. Araba kullanmasına da izin veremezdim, bunun için çok sarhoştı.

Düşün. Kendini uygula, Ted.

"Dostum, Honda'n harap olmuş," dedim, benimle gelmesi için yarı sağlam bir neden bulmaya çalışıyordum. "*Havaalanı servisini* benim kullanmam gerekiyordu, unuttun mu?" Lafı dolandırdım, düşünce zinciriyle ivme kazanıyordum. Minibüsün aksine Civic otomatik *vitesliydi*, yani teknik olarak onu kullanabilirdim ama kontağı bozulmuştu ve Andy'nin beni karavan parkından işe götürdükten sonra on dakika boyunca küfürler savurarak arabayı çalıştırmaya çalıştığını görmüştüm.

Andy bunu düşündü ve birasından bir yudum daha aldı. Birayı elinden çekip almak ve ona tokat atmak istedim.

"Tanrı aşkına." Havladım. "Sadece arabaya bin."

"Kulağa berbat bir şeymiş gibi geliyor..." diye mırıldandı ve midem daha da kötüleşti. "Ben burada kalıp rahatlayacağım." Benden uzaklaştı ve Çukur'un yanındaki üstü kapalı deliğe bakmaya devam etti.

Dişlerimi sıktım ve panik yapmamaya çalıştım. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Bu işi bitirmeye çok yaklaştığımız. Buradan parayla ve yarı yarıya temiz bir vicdanla çıkmaya çok yakındım. En azından benim için yeterince temizdi.

Andy sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi gözlerini bana dikti ve kaşlarını kaldırarak beline yanlamasına soktuğu silahın kabzasına uzandı. "Ne kadar kanayan bir kalbin var, Ayıcık Teddy. Bunu benim yöntemimle yapmak o *kadar* kolay olurdu ki..." diye geveleyerek devam etti.

"Doğaçlama yapmak için kötü bir zaman," diye ısrar ettim.

Hafifçe güldü, sonra ayağa kalktı, yeni ve parlak bir fikir bulmuş gibi başını eğdi. "Belki de haklısındır." Sonunda sesini alçalttı ve omuzlarını düşürdü. "Yine de bu konuda konuşmamız bitmedi. Bir düşünün. O sadece aptal bir sürtük. Kocasını öldürdü, Tanrı aşkına," dedi beni kolumdan tutarak. "Bu çok mükemmel. Tanrı bunu resmen kucağımıza bırakıyor."

Yüzümü nötr tuttum. Mükemmel değildi. Tanrı'nın yaptığımız her şeyden memnun olduğundan da şüpheliydim. Ayrıca, ben de aynı fikirde *olsam* bile, bu bir hevesle bir araya getirebileceğimiz türden bir plan değildi. "Sadece fidyeyi alalım," diye tekrar ısrar ettim. "Hadi ama. Arabada konuşabiliriz-"

"Peki," dedi Andy ve beni rahatlatmak için gerindi ve beni takip etmek için döndü.

Civic'e doğru ilerledim, binmek ve sürmek için sabırsızlanıyordum. Biraz zamanım olursa onu ikna edebileceğime emindim. Kimseye zarar vermemize gerek yoktu. Bu hâlâ işe yarayabilirdi.

Birkaç adım sonra Andy'nin nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duydum.

Midem kasıldı ve gecikmenin ne olduğunu görmek için arkamı döndüm.

Ama Andy bana dönüp bakmak yerine parmağını kaldırıp toprak yolun diğer tarafını, Civic'in aksi yönünü işaret ediyordu.

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum, belki Paul ya da bir başkası geri dönmüştür, cüruf kayasına ya da başka bir şeye erişmeye çalışıyordur diye düşünerek boynumu uzattım.

Andy beni görmezden geldi ve ters yöne doğru kararsız bir adım atarak minibüse doğru yöneldi. "Şu küçük *pislikler*."

"Andy, *hadi* ama, cidden paranın asıl düşüşünü kaçıracağız," diye patladım, artık sinirlenmeye başlamıştım. Bu saçmalık için vaktimiz yoktu.

Bir adım öne çıkıp kolunu tuttum ama omuz silkti ve gri minibüse doğru ilerlemeye devam etti, hızlı hızlı yürüyor, bir şeyi işaret ediyordu. "O küçük pislikler," dedi tekrar, daha yüksek sesle. "Bak ne yaptılar."

Tökezleyerek yürüyüşüne yetişmek için koştum, neye baktığını anlamaya çalışıyordum.

Sonra onu gördüm.

İçim lastik çimentoya döndü.

Minibüsün içini kaplamak için kullandığımız siyah boyanın üzerinde çeyrek büyüklüğünde bir delik vardı. Batan güneş arka camlardan eğik bir şekilde geliyordu, bu da tamponun arkasında toplanan gölgelerde soluk, küçük beyaz bir hale oluşturmak için açının tam doğru olduğu anlamına geliyordu.

"Lanet olsun," diye nefes aldım, ayaklarımın altındaki zemin kayıyormuş gibi hissediyordum ve zihnim görünmez bir akıntının altında sürüklenmemek için daha hızlı ve daha hızlı yüzmeye çalışıyordu.

Andy minibüsün kapısını açtı ve kendini içeri attı.

Yarım saniye sonra boyadaki delik kayboldu ve yerini bana bakan geniş kahverengi gözbebeği aldı.

Midem bulandı. O aptal çocuklar ne kadarını görmüşlerdi? Çocukları deliğe sokmadan önce Andy ve benim külotlu çoraplarımızı çıkardığımız her saniyeyi düşünmeye çalıştım. Ben kendiminkini çıkamamıştım ama taş ocağına döndüğümde Andy'nin yüzü çıplaktı.

Andy'nin kimliği açığa çıktıysa, benimki de açığa çıktı.

Lanet olsun. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Hâlâ hepsinin *gitmesine* izin verebileceğimizi mi düşünüyorsun?" Andy mırıldandı, ses minibüsün içinden boğuk geliyordu. "Yüzlerimizi gördüler. Kahretsin, hemen şimdi hava hortumunu kapatmalı, parayı almalı ve uzaklaşmalıyız. Kimse onları ya da bizi bulamaz."

Asit nefes borumu yaktı ve bağırsaklarımdaki akıntı beni daha fazla çekti.

Bu kötüydü.

Bu gerçekten, gerçekten, *gerçekten* kötüydü.

"Bunu hâlâ konuşmamız gerekiyor," diye kekeledim ve çenemi Çukur'a doğru eğdim. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, şu anda ben de kendimi oldukça sarsılmış hissediyordum.

Andy minibüsün arka kapısını yeniden açtı ve bana bir adım geri çekilmeme neden olan okunamaz bir ifadeyle baktı.

İlk defa, istediğini elde edemezse *bana* bir şey yapıp yapmayacağını ciddi ciddi düşündüm. Eğer sırtı yanlış duvara dayanırsa.

"Biz buraya dönene kadar hiçbir yere gitmiyorlar," diyerek sesimi onunki kadar sabit ve kararlı tutmaya zorladım. "Sadece parayı alalım ve sonra yapmamız gerekeni yapalım, tamam mı?" Sheena Halverson para tesliminde çocukların yanımda olmasını beklemiyordu. Önce Bitcoin transferini yapması ve ardından serbest bırakılmalarıyla ilgili talimatları beklemesi gerektiğini biliyordu. Bunu çözmek için hâlâ biraz zamanımız vardı.

Kaşlarını kaldırarak minibüsün arkasından bana baktı. "Tamam, Ayıcık Teddy. Madem öyle diyorsun. Hadi gidelim."

YIRMI ÜÇ SAAT, OTUZ DAKIKA GÖMÜLÜ

Yüzlerimizi gördüler. Hava hortumunu hemen kapatmalıyız... Kimse onları bulamaz...

Boyaya açtığım çizik gözetleme deliğini görmüşlerdi.

Artık bize korkunç bir şey yapıp yapmayacakları konusunda hiçbir soru işareti kalmamıştı. Bay Edward ve Yağlı Saç bizi burada bırakacak ya da öldüreceklerdi.

Ve yakında.

Daha da kötüsü, en azından kısmen benim hatamdı.

Bayan Jessa'nın yapmamamı söylemesine rağmen boyada o deliği açmışım. Ve tüm Harriet-the-Spying'lerime ve kontrplağı kazıyıp durmama rağmen, derimden ter akarken ve uzun süre ayakta durmaktan ayaklarım ağrırken, delik hala vücudumun sığabileceği kadar büyük değildi. Kollarımı sığdırabilirdim ama kontrplağı yerinde tutmak için üstüne koydukları büyük, ağır şeyin altındaki yeri kazarak değerli zamanımı boşa harcamışım.

Arabaların kapıları çarpıldı, iki adamın sesi kayboldu ve tekerlek sesleri bizden uzakta sessizliğe gömüldü.

Zorlukla nefes alarak dinledim. İkisi de parayı almaya gideceklerini söylemişlerdi. Ondan sonra yukarıdan başka ses gelmedi. İkisi de gitmişti, şimdilik.

"Ne dediler?" Bonnie kollarını kovaya dolayarak yatağa uzandığı yerden sordu.

Cevap vermedim. Sadece yutkundum, bacaklarım titreyerek kovanın üstünde durduğum yerde donup kaldım. Bonnie'nin benim duyduklarımı duymadığına sevinmişim. Ama duymaması onu ya da hiçbirimizi

Adamlar fidye parasını almaktan döndüklerinde ne olacaktı.

Ölebileceğimiz korkusu artık sadece korkunç bir fikir değildi.

Gerçektir. Bize doğru kükrüyordu. Mesele *ne zaman olacağı, olup olmayacağı* değil.

"Sage?" Ben bir şey söylemeyince Bayan Jessa seslendi.

"Seninle konuşmam gerek," diye boğazımdaki düğümleme hissini bastırmaya çalıştım.

Sonra şilteden indim, Bayan Jessa'nın kulağına yaklaştım ve az önce duyduğum ve anladığım her şeyi tekrarladım - Bay Edward'ın eski otobüs şoförü olması da dahil. Onun hakkında söyledikleri de dahil. Nasıl tutuklandığını. Bunun hapse girdiği anlamına geldiğini biliyordum.

Son kısım artık beni korkutmuyordu bile, çünkü ilk kısım için dehşete düşmekle çok meşguldüm.

Bayan Jessa sessiz kaldı ve diğer çocuklar duymasın diye ona yaslanıp kelimeleri boğarak söylememe izin verdi. Başka kimsenin, özellikle de Bonnie'nin şu anda benim korktuğum kadar korkmasını istemiyordum.

Ağzımı kulağına dayadığımda sümüğümün ve gözyaşlarımın iğrenç bir musluk gibi damladığını bildiğim halde geri çekilmedi.

Korkunç düşünce tekrar geldi: Hepimiz ölecektik ve bu benim hatamdı.

"Bay Edward'ın söylediklerinin çoğunu, Yağlı Saç'ın söylediklerinin de sadece bir kısmını duyabildim," diye kulağına tısladım, muhtemelen kendimi tekrarladığımı farkındaydım ama Bayan Jessa'nın işlerin ne kadar kötü olduğunu bildiğinden emin olmam gerekiyordu. "Ama minibüsün camındaki boyada çizdiğim deliği kesinlikle gördü. Özür dilerim, bana söylediğinde otumadığım için *çok* özür dilerim. Geri geldiklerinde bizi öldürecekler ve hepsi benim suçum."

Büyükbabamın deyişiyle "sinir krizi" geçirmek üzereydim. Yine de durduramadım. Çok paniklemiş ve çok korkmuştum.

Konuşmaya devam etmeye çalıştım ama birden Bayan Jessa beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. Sonra başını eğdi ve kulağıma fısıldadı, "Bu senin hatan *değil*. Bu *onların* suçu, Sage. Sadece onların. Anlıyor musun?"

Bunu söyleme şekli bana annemi yeniden hatırlattı. Bonnie'nin maymun demirlerinden itildiği ve teneffüs gözetmeninin anneme Bonnie'nin daha dikkatli olması gerektiğini söylemeye çalıştığı zaman telefonda nasıl huysuzlaştığını ve hiddetlendiğini.

Bonnie dikkatsiz değildi. Sorun onu iten beşinci sınıf öğrencisiydi. Annem de Bayan Jessa'nın şu anda kullandığı ses tonuyla aynen böyle söylemişti.

Gözyaşlarım daha da hızlı aktı.

Kimin hatası olursa olsun, ki benim hatam olduğundan hâlâ oldukça emindim, yine de ölecektik.

"Sorun ne?" diye soran minik sesler etrafımızı sarmıştı.

"Sage? Sage?" Bonnie defalarca tekrarlıyordu, onunkine benzeyen küçük bir el terli tişörtümün arkasını okşuyordu.

Sadece daha çok ağladım.

"Sage kendini çok yorgun hissediyor," dedi Bayan Jessa, sanki pipetle hava emiyormuş gibi bir sesle. O kadar havasız ve sıcaktı ki, hepimiz bu şekilde nefes alıyorduk. Ağır nefes alıp, ağır nefes veriyorduk. Yine de Bayan Jessa kollarını bana sımsıkı dolamıştı ve çok daha fazla terlememe ve ham ellerimdeki kabarcıkların ve derinin acımasına rağmen bunu yaptığına memnun olmuştum. "Bu mantıklı, çünkü bu zor bir dönem." Kulağa acı veren bir nefes daha çekti. "Sanırım hepimiz oldukça zor zamanlar geçiriyoruz, ha?"

"Evet", "Öyleyim", "Ben de Sage" ve "Ağlamakta sorun yok" gibi birkaç mırıldanma oldu.

"Hepimiz zor zamanlar geçiriyor olsak da, herkesin benim için bir şeyler yapmasını istiyorum, tamam mı? Hepimiz Sage'e yardım etmeliyiz," dedi Bayan Jessa.

Delikteki karanlığın içinden anlaşma mırıltıları dalgalanıyordu.

"Nasıl yapabiliriz ki?" Rose sordu. "Biz onun gibi tavana ulaşamayız."

Daha iyi duyabilmek için burnumu çekmeyi bırakmaya zorladım kendimi.

Bayan Jessa'nın böyle bir şey söylemesini beklemiyordum ve Rose'un sorduğu sorunun aynısı benim de aklıma geldi. Biri bana nasıl yardım edebilirdi?

Boğazımı sıkmaya çalışan hıçkırık çığlığını yuttum. Bir yanımda tam burada, şu anda boğulacağımdan emindi. Ciğerlerime hava girmesi imkânsız gibi geliyordu. Bayan Jessa ve

Bonnie ve diğer çocuklar bana güveniyorlardı ama ben çok yorgun ve çok korkmuştum. Adamların bahsettiği fidye parası ne kadar uzaktaydı? Ne kadar çabuk döneceklerdi? Sorular panayırdaki pamuk şeker makinesindeki şeker gibi yapış yapıştı.

Delikten çıkabilsem bile, yardım bulmam ne kadar sürerdi? Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

Kontrplağın üstüne çıkabilirsem belki daha uzun boylu çocukları da yanıma alabilirim?

Çaresizlik içinde başımı salladım. İlk tırmandığımız o dar baca çok geniş değildi. Sadece kazdığım kontrplak levhaya ve üstüne konan ve sürekli çarptığım ağır şeye yetecek büyüklükteydi.

"Sage, kontrplakta açtığın delik ne kadar büyük şimdi?" Bayan Jessa korkunç düşüncelerini bölerek sordu.

Diğer çocukların beni anlayabilmesi için boğazımı temizleyerek, "İki kolumu da içine sokabiliyorum," dedim.

"Bu gerçekten çok iyi," dedi Bayan Jessa. Sonra daha yüksek sesle, "Sage'e bir zamanlar gerçekten zor zamanlar geçirirken nasıl yapılacağını öğrendiğim bir şeyi yaparak yardım edeceğiz. Üç yıl boyunca kızımdan ayrı kalmak zorunda kaldığımda." Sesi kırıldı. "Ve ben de onu sizin anne ve babalarınızı özlediğiniz gibi özledim."

Yatağın etrafından birkaç sessiz "Oh" sesi geliyordu. Yığın.

Saatten bahsediyor olmalı diye düşünerek gözlerimi sildim. hapisteydi.

"Öğrendiğim şey," dedi daha hızlı konuşarak, "gerçekten akıllı bir danışmanın bana yapmamı söylediği şey, ne *istediğimi* hayal etmektir. Ne *istemediğimi* düşünmek yerine. Mesela sürekli kızım Sophie'yi tekrar görene kadar ne kadar zaman geçeceğini düşünüyordum. Ya da onu ne kadar özlediğimi. Ama bu beni sadece sıkışmış ve korkmuş hissettiriyordu. Danışman bunun yerine ikimizin birlikte kahvaltıda mısır gevreği yediğimizi, sıcak bir yaz gününde fıskiyelerin arasından koştüğümüzü ya da yatmadan önce sadece iyi geceler dediğimizi düşünmemi söyledi." Sesi takıldı. "O bizi buradan çıkarmak için çok ama çok uğraşırken siz de Sage için bunu yapmama yardım eder misiniz?"

Bayan Jessa'nın bunu yapmasını danışmanın *söylediğini* fark ettim.

Gerçekten yaptığından değil.

Bu işe yarayacakmış gibi gelmedi.

Bonnie hiç vakit kaybetmeden "*Evet*," dedi.

ardından koro halinde aynı şeyi tekrarlayan sesler duyuldu.

Bir an için onlara zahmet etmemelerini söylemek istedim. Bu beni daha hızlı kazdırmazdı. Yağlı Saç ve Bay Edward geri gelmeden önce yeterince zamanımız olmadığını.

Ama diğer çocuklar bu kısmı bilmiyordu. O en kötü, en korkunç kısmı.

Her nasılsa, bu bende tekrar deneme isteği uyandırdı. Onları hayal kırıklığına uğratmamayı çok istiyordum ve bana çok inandıkları için onları bu kötü şeyden elimden geldiğince koruyacaktım. Daha önce hiçbir şey için böyle hissetmemiştim ve yanaklarımdan daha fazla gözyaşı damlamasına neden oldu.

"Ben başlıyorum," dedi Bayan Jessa. "Dışarı çıktığımızda, tüm malzemeleriyle birlikte bir dondurma yiyeceğim. Krem şanti, vişne ve bolca sıcak karamel."

Ked söze girdi, sesi sessiz ve kararlıydı. "Dışarı çıktığımızda anneme ve babama kocaman sarılacağım. O kadar sıkı sarılacağım ki gülecekler ve 'Dur bakalım kaplan!' diyecekler."

Sonra Bonnie. "Kız kardeşim Sage ile televizyon izleyeceğim ve diziyi o seçecek. Beğenmediğimi söylemeyeceğim. *Family Guy* bile olabilir ve anneme söylemeyeceğim."

Acımasına rağmen gülümsedim. Şaşırtıcı bir şekilde, Bayan Jessa aslında haklıydı. Yerdeki bu deliğin dışında bizi nelerin beklediğini düşünmek iyi hissettirdi, belki çok zorlama olsa bile.

Sadece oraya gitmemiz gerekiyordu.

"Kalkmama yardım et," diye mırıldandım, ayağa kalkarken.

YIRMI BEŞ SAAT, OTUZ DAKIKA GÖMÜLÜ

Sage kontrplağı bir makine gibi kazırken ben ve çocuklar konuşmaya devam ettik.

Ellerini kapladığını hissettiğim kaygan kanı, parçalanmış parmaklarına dokunduğumda yüzünü buruşturuşunu düşündüm.

Defalarca ona kaçtığımızda bizi bekleyen tüm güzel şeylerden bahsettik.

Kaçtığımızda.

Kaçarsak asla.

Yalanlar, diye hırlayıp durdu zihnim. *Sahte umutlar*. Ancak, beni şaşırtan bir şekilde, yaptığımız şey gerçekten işe yarıyor gibi görünüyordu. Olumlamalarımızın sesinin üstünde, Sage tahtaya tırmalıyor ve pençeliyordu, daha hızlı ve daha hızlı.

Uzaktan, bu on çocuğun hepsinin, özellikle de Sage'in sırrımı bildiğini fark ettim. Ben hüküm giymiş bir suçluydum. Eğer buradan çıkarsak, yeni bir hayata başlama girişimlerim paramparça olacaktı. Yeni işimi kaybederdim. İş başvurusunda yalan söyleyerek şartlı tahliyemi ihlal ettiğim için hapse bile geri dönebilirdim.

Yine de bir hayatım *olurdu*. Bu cehennem çukurundan kurtulursak, hepimiz kurtulacağız. Önemli olan da buydu.

O kadar başım dönüyordu ve yorgundum ki ayakta zor duruyordum. Yine de oturmayı reddettim. Eğer Sage o yatak yığınının tepesinde saatlerce, her zamankinden daha çok kazıyorsa, en azından bana ihtiyacı olursa diye bir kol mesafesinde kalabilirdim.

Hapishane danışmanının tavsiyelerine rağmen -ki çocuklara kendimden çok emindim- bunu kendi hayatıma hiç uygulamamıştım. Ama o küçük seslerin büyük bir cesaretle bağırması ve

Bu sıcak, havasız cehennem çukurundaki iyimserlik bana bunun bir hata olduğunu düşündürdü.

Belki de umut edecek bir şeyler vardı -her türlü umut- sonuçta.

YIRMI ALTI SAAT GÖMÜLÜ

Deliği büyütürken ne kadar zaman geçtiğini anlayamıyordum. Sadece olabildiğince hızlı olmam gerektiğini biliyordum.

Vücudumun ne kadar acıdığını düşünmeme izin vermedim. Ya da Bay Edward ve Yağlı Saç'ın söylediklerini. Sadece altımdaki seslerin ne söylediğini düşündüm. Sonunda, sürpriz bir şekilde, kontrplaktaki delik o kadar büyüdü ki kollarımı ve omuzlarımı içeri uzattım ve onları yırtılmış tahtanın sivri kenarlarına bastırdım. Sağ elimin parmak uçları başka bir tahta parçasına, daha önce sürünerek indiğimiz baca oluşuna değdi. Sol elimin parmak uçları kontrplağın üstündeki büyük şeyin sıcak, kirli meteline değdi.

"Sanırım şimdi kendimi delikten yukarı çekebilirim, eğer biri bana destek verebilirse," diye kekeledim, haklı olduğumu umarak.

Sıkışık bir yer olacaktı ama kıvrılırsam oluşa çıkabileceğimden emindim. Büyükbabam hala eski evinde yaşarken, Bonnie ve ben alt kattaki banyonun dolabında, üst kattaki banyonun dolabındaki bir deliğe açılan bir delik bulduk. Annem bunun bir "çamaşır oluşu" olduğunu ve içinde oynamamamızı söyledi.

Yine de bulduğumuz ilk fırsatta yaptık, dar kare tünelde bir aşağı bir yukarı sallanırken kıkırdadık.

Kontrplakta açtığım deliğin yaklaşık o büyüklükte olduğundan emindim, ama çok azdı ve kenarları çamaşır oluşu gibi pürüzsüz değildi.

"Evet, Sage. Bu inanılmaz. Herkes şilte yığınının kenarlarından tutabilir mi?" Bayan Jessa sordu. "Evelyn, ben şiltelerin üzerine çıkıp yanına uzansam ve Sage'i yukarı kaldırsam kovayı Sage için sabit tutabilir misin?"

"Yapabilirim," dedi Evelyn, sanki bu an için doğmuş gibiydi.

"Tamam, Ben ve Rose, gelin bana destek olun. Geri kalanınız, çok fazla sallanmaması için şilte yığınının doğru itin. Yavaş gideceğim."

Bayan Jessa yanıma tırmanırken elimi sivri deliğin kenarına dayadım. Ayaklarımın altındaki şilteler ve kova biraz sallandığında bile tutunabileceğim bir kenar olduğu için artık daha kolaydı.

Çok geçmeden Bayan Jessa'nın ellerinin kovanın üstünde ayakbaşılarımı aradığını hissettim. "Hazır mısın, Sage?"

Midem kasıldı ve sanki az önce bir sürü Pixy Stix yutmuşum gibi damarlarımda köpüklü, sıcak bir his dolaştı. "Hazır."

Bayan Jessa çömeliş başcıklı parmaklarını tutması için kaldırdığım ayağımın altında gezdirirken şilteler tekrar dalgalandı.

Kontrplağın kıymıklı kenarlarını sıkıca kavradım. "Tamam, git," dedim.

dedi.

Kollarım ve başım delikten yukarı çıktı.

Koltuk altlarım sivri kenarlara değdiğinde paniklemeye başladım.

I değildi. gidiyor için Fit. Bitler . keskin Ahşap kazılmış içine benim

Koltuk altlarımda iki yerde, deriyi delip geçecekmiş gibi bir his vardı. Her şeyi yeniden kazımaya başlamam gerekecekti.

Bonnie altımdan, "Sage, tepeye çıktığında çok gurur duyacaksın," diye seslendi ve sert kenarlar acıtmasına rağmen daha sert kıvrıldım.

"Beni yukarı itmeye devam et," dedim Bayan Jessa'ya, çünkü bir an için durmuştu.

Bayan Jessa ayaklarımı yukarı iterken göğsümü büktüm ve kıymıkların battığını hissettim.

Çığlık atmak istediğimde kendimi tuttum ve ellerimi kontrplağın üst tarafına yerleştirmeyi başardım.

Evet, evet, evet.

Avularımı kirli, kıymıklı tahtanın üzerine yayarak, elimden geldiğince sert bir şekilde ittim ve Bayan Jessa'nın ellerine yaslandım. Karnımdaki deri o kadar acıyordu ki, yarım saniyeliğine kıymıkların göğüs kafesimi delip ciğerlerime girdiğini hayal ettim.

Ama olan bu değildi.

Yavaş yavaş keskin kenarların baskısı azaldı ve bacanın içine doğru ilerlemeye başladım.

"Kalktım, kalktım," diye tısladım, buna inanmakta güçlük çekiyordum. Yumuşak tezahüratlar beni selamlamak için yükseldi.

"Sage, başardın!" "Dışarı çıkacağız!"

YIRMI ALTI SAAT GÖMÜLÜ

"Bayan Jessa, şimdi beni de kaldırabilir misiniz?" Ben sordu. Bir sonraki en uzun boylu oydu.

"Evet, Sage kuyuya çıkmanın bir yolunu bulur bulmaz."

Kesik kesik nefes aldım. Burada, yüzeye daha yakınken nefes almak zaten daha kolaydı. Ufacık bir esinti kollarımdaki tüyleri gıdıkladı.

Ayaklarımı kontrplağın dar çıkıntısında gezdirirken titreyen kollarımdan yeni bir sıcak, ıslak kan tabakası damlıyordu. Sonra ellerimi dar oluğun duvarlarını oluşturan çarpık kontrplak levhalara dayayarak, tahtanın ortasındaki büyük, ağır kare şeklindeki şeyin üstüne tırmandım.

Üstümden oluğa doğru küçük bir ışık geliyordu. Deliğin girişini kapatan o büyük metal parçasının bir kenarının etrafındaki küçük şeritler.

Yavaşça ayağa kalktım, metal levhaya ulaşabileceğimi ummaya bile cesaret edemiyordum. O kadar da uzakta değildi.

Ellerimi uzattım, parmak uçlarım gökyüzüne doğru uzanıyordu. Kalbim sıkışmıştı.

Ağır nesnenin üzerinde dursam bile parmak uçlarımdan bir metre kadar yüksekteydi. "Hâlâ tepeye ulaşamıyorum," diye seslendim aşağıya.

"Rose ya da Ben'i de yukarı çekebilir misin?" Bayan Jessa umutla sordu. "Sanırım ayakta duracak yer varsa onları delikten geçirebilirim."

Başımı salladım ve gözlerimi kısarak bana doğru eğilen kontrplak duvarlara baktım. Burası hatırladığımdan daha dardı.

daha önce tırmanmıştık. Kollarımı ve bacaklarımı ayakta duracak pozisyona getirmek bile bir mücadele olmuştu. Merdivenin buraya nasıl sığıdığından emin değildim. Kanalin daha büyük, kontrplak duvarların daha düz olduğunu hatırlıyordum. Buraya benimle birlikte başka birini kaldıramayacağım kesindi.

Bir elimi kontrplağın üzerinde gezdirdim ve kaşlarımı çattım. Islaktı.

Birden dün geceki yağmurun sesini hatırladım, uyumadan önce üzerimizdeki metal levhaya hızlı ve sert bir şekilde çarpıyordu. "Birden fazla kişi için yer olduğunu sanmıyorum. Yağmur... ahşap duvarları ıslattı, çok fazla eğiliyorlar. Kovayı uzatır mısın? Sanırım bunun üstüne koyabilirim ..." Üzerinde durduğum büyük siyah şeyi tekmeleyerek ne kadar sağlam olduğunu test ettim. Hareket etmedi. "Kovayı üstüne koyabileceğim büyük kare bir şey var."

Bayan Jessa kovayı delikten yukarı itmeye çalışırken altımdan yumuşak bir çingirak sesi geldi, ardından kovayı zorlamaya çalışırken sert bir *gümbürtü* duyuldu.

"Şekli yanlış," dedi Bayan Jessa. "Deliği daha büyük yapmamız gerekecek. Kontrplaktan daha fazla parça koparabilir misiniz?"

Onu bir anlığına görmezden geldim, çünkü aklıma gelen bir fikre odaklanmıştım.

Bu bir tür Harriet-the-Spy fikriydi ve içimde küçük bir umut püskürmesine neden oldu.

"Kovaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Artık nasıl çıkacağımı biliyorum," diye karşılık verdim.

Little Eddy kamp alanı sapağına girdiğimde o kadar terlemiş ve yorulmuştum ki dağ yolunda araba kullanmak yerine koştuğumu sanırdınız.

Tam yedi dakika erken geldim.

Nemli enseme sıvazladım ve gözlerimi dağın zirvesindeki en uzak ağaç çizgisinin ardında hızla kaybolan gün ışığına doğru kaydardım. Yarım saat daha gerçek gün batımı olmayacaktı ama güneş dağların arkasından battığında alacakaranlık çoktan çökmüş gibi hissediyordum. Little Eddy'nin dağınık kamp alanlarına serpiştirilmiş sık lodgepole çam ağaçları, kamp alanına giden dar toprak yoldan birilerinin gelip gelmediğini görmemi zorlaştırıyordu ama yine de birkaç saniyede bir gözlerimi ileri geri hareket ettiriyor, karanlık görüntünün bir insan olduğunu düşünüyordum.

Bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Nefesimi bıraktığımda ağaçların arasından gelen ani bir hareket parmaklarımı direksiyona daha sıkı dolamama ve tekrar dik oturmama neden oldu.

Küçük bir kızdı - belki on bir, Sage'in yaşına yakın - engebeli toprak yollarda bisikletini sürüyordu.

Camımı açıp ormanın bu huzurlu küçük noktasında kötü bir şeyler olduğunu haykırmak, kamp yerine geri dönmek ve iki tekerlekli aracıyla olabildiğince hızlı uzaklaşmak istedim.

Bunun yerine dişlerimi sıktım ve uzun soluk saçları gri ışıktaki dalgalanarak, çenesi yukarı doğru eğik ve yüzünde bir gülümsemeyle Bull Creek Trailhead tabelasını geçip ağaçların arasında kaybolurken yamaçtan aşağı inişini izledim.

Arabanın camını biraz araladım ve kamp ateşi yemeklerinin dumanlı, tuzlu kokusu havaya yayıldı ve her zaman var olan mide bulandırıcı korkuya rağmen midemin guruldamasına neden oldu. O sabah yarım fincan günlük kahve içmiştim ama bugün içtiğim tek şey buydu. Midem asitle dolu, gergin ve ekşi hissediyordum.

Dört dakika. O zamana kadar yerimde kalmalıyım.

Gözlerim yolcu tarafındaki zeminde duran para dolu sırt çantasına, sonra tekrar ön paneldeki saate kaydı. Tam olarak dört dakika içinde aracımdan inmem ve tüm parayı kaçıranlara bırakmam gerekiyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Talimatlar daha açık olamazdı. Ve onları dün gece ilk gördüğüm andan beri ezberlemiştim.

Parayı bir sırt çantası içinde saat tam 7:00'de Little Eddy kamp alanındaki Bull Creek patika başına getireceksiniz.

O zaman uzaklaşın. Sen gitmeden parayı geri almayacağız.

Git.

Ancak geçen her saniye tedirginliğimi daha da artırıyordu.

İçim bir mengene gibi daha da sıkılmıştı. Çocuklarımı alan kişinin pazarlıktaki sözünü tutacağına ve eve döndüğümde Bitcoin transferini yapar yapmaz çocukları geri vermek için benimle iletişime geçeceğine güvenerek arabamı sürmeye nasıl cesaret edebilirdim?

Çünkü sahip olduğun tek şey bu, diye yanıtladı yorgun içim.

Otobüs şoförünün makaledeki ölü gözlü sabıka fotoğrafı aklıma geldi.

Midem daha da daraldı ve gözlerimi tekrar gösterge panelindeki saate çevirdim.

Üç dakika kaldı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, yarı kelime, yarı inilti. Aslında parayı almanın en zor kısım olacağını düşünmüştüm.

Ama değildi. Şu anda burada tek başıma olmak, kızlarımın hayatı söz konusuken doğru şeyi mi yaptığımı yoksa her şeyi berbat mı ettiğimi bilmemek en zor kısmıydı.

Bundan sonra olanlar tamamen benim sorumluluğumdaydı. Fidyeye notunda ne isteniyorsa harfiyen yerine getirmiştim. Polisi aramamıştım. Kimseye söylememiştim. Paranın çoğu bende idi,

Her neyse. Ve o Bitcoin'i transfer etmek için deli gibi eve gitmek üzereydim.

Umutsuzca birinin bana doğru şeyi yaptığını söylemesini istiyordum. Yarın sabah Sage ve Bonnie kollarını boynuma öyle sıkı sarmış olacaktı ki zar zor nefes alabilecektim.

Sonra nihayet alternatifini hayal etmeme izin verdim. Bu gece polis ve FBI kapımda belirecek, evi kuşatacaktı, çünkü tahvil parasını şehrin hesaplarından boşaltan Bitcoin transferi dijital bir tuzak telini tetiklemişti.

Fidyenin son adımını tamamladığımda neler olduğunu çok çabuk anlayacaklardı. Kim olduğumu ve çocuklarımın o otobüste olduğunu öğreneceklerdi.

Takım elbiseli, kırmızı suratlı bir FBI memurunun, neden sessiz kalarak bu işi kendi başıma yapabileceğimi düşünecek kadar aptal olduğumu tekrar anlatmamı istediğini hayal ettim. Elbette daha iyi biliyordum. Sırt çantasındaki paranın kaçırana aramızdaki son somut bağlantı olduğunu söylediğini hayal ettim.

Ve şimdi benim çocuklarım -ve diğer ebeveynlerin çocukları- basitçe gitmişlerdi.

İçgüdülerini dinle, Sheen. Mindy Falcrest'i düşün. "Doğru" şey her zaman doğru şey değildir.

Yanağımın iç tarafını o kadar sert ısıırıyordum ki kan tadı alabiliyordum. Babamın akli başında olsa bana söyleyeceğı şey gerçekten bu muydu? Yoksa doğru düşünemeyecek kadar korktuğum için kendime anlattığım bir hikâye miydi?

Ne yaptım ben?

İki dakika.

Ellerim titreyerek arabanın kapılarını açtım ve sırt çantasının koluna uzandım.

Hareket ettiğimde, arabanın bardak tutucusundan bir altın parıltısı gözüme çarptı.

Babamın kırık Rolex çıkması.

Duygu ve panik içinde elimi uzattım. "Ne yapmalıyım baba?" diye fısıldadım.

Bir cevap beklemiyordum.

Ama sonra aklımın köşelerinde belli belirsiz bir fikir titreşti.

Saatin saniye ibresi saat yediye doğru ilerlerken, ben bağlantıların uzunluğunun açılmasına izin verdim, sırtımdan aşağıya doğru soğuk bir ter aktı.

"Kahretsin," diye tekrar fısıldadım, sesim çatlıyordu. Bu iyi bir fikir miydi yoksa kötü bir fikir mi? Yorgun beynim bocaladı. Bunu enine boyuna düşünmek için yeterli zamanım yoktu.

Bir dakika.

Yap, diye bağırdı içgüdülerim, tüm hissettiklerimden daha yüksek sesle ve daha sert bir şekilde.

Gün.

Saati koltuğa geri attım ve bir kalem aldım.

ve bir banka makbuzu, bir çift güneş gözlüğünün altında, cihazın hala çalışıyor olması için dua ediyordu.

Sonra bir not karaladım, kırık saatin etrafına sardım ve her iki eşyayı da sırt çantasının en üstüne yerleştirdim.

Paranın hepsini alamadım. 5,700 dolar eksik. Bu babamın Rolex'i. Tokasını tamir etmek çok kolay olacak ve değeri 12.000 dolar.

Saate baktım. *Sıfır dakika.*

Kendimi bırakmadan önce sırt çantamı aldım, arabanın kapısını açtım ve Bull Creek Trailhead'e doğru birkaç adım yürüdüm.

Kamp alanındaki toprak yolun daha aşağısında bir yerden, bir karavan jeneratörünün sesi sessizce geliyordu. Birisi havlayan bir köpeğe seslendi. Birinin kamp ateşinde pişen et ve patatesin hafif kokusu güçlendi.

Ama patika başındaki ormanın içinde görebildiğim tek şey karanlık ağaçlar ve gittikçe kararan gri bir gökyüzüydü.

Bacaklarım titriyordu ama onları ileriye doğru ittim, ta ki yaprakları yüksek rakımdaki serin gecelerden dolayı kırmızıya çalan bir küme huckleberry çalısının yanında durana kadar. Sırt çantamı çalıların arasına bıraktım, sonra toprak yolun kenarından görünüp görünmediğine bakmak için geri çekildim.

Çok az. Ancak ne aradığınızı biliyorsanız.

Sonra kendimi ölçülü adımlarla arabama doğru yürümeye zorladım, ormanda yürüyüşe çıkan bir yürüyüşçünün iki kez bakmasına neden olacak hiçbir şey yapmadım.

Omzumun üzerinden geriye bakmadım.

Kamp alanından çıkıp Sunset Springs yönündeki kırsal otoyola girerken hiç tereddüt etmedim.

Yine de eve geri dönmedim.

Andy başını bir köpek gibi Civic'in açık yolcu tarafındaki camından dışarı uzattı, adeta ağzından salyalar akıyordu. Sonra dürbününü indirdi.

-Günün erken saatlerinde kullandıklarımızın aynısı ve Bull Creek ile kesişen karanlık, dar geyik patikasını işaret etti. "Dostum gitti, hadi gidelim," diye tısladı sabırsızca üçüncü kez.

Son yirmi dört saattir -belki de daha uzun süredir- taranmamış olan saçları hiç görmediğim kadar vahşi görünüyordu ve çenesini çerçevesiyordu. Kesinlikle hâlâ bira sarhoşuydu.

"Gerçekten çoktan gitti mi? Emin misin?" Rölantideki motoru durdurmak için anahtara uzanarak sordum.

Başını pencereden içeri çekti ve dürbünü kucağıma itti. "Kafam iyi, sıçıp batırmadım. Evet, kardeşim, o *gitti*."

"Ve bizi görmüş gibi görünmüyordu?" Ben talep ettim.

"Hava kararıyor. Bir bok görmedi," diye ısrar etti ve Scout'un onuruna elini kaldırdı.

Anahtarları kontaktan çekip arabadan inerken kalbim güm güm atıyordu ve gerçek patika başlarının ve kamp alanlarının bulunduğu kamp alanının uzak ucuna giden çalılık patikadan aşağı doğru onu takip ettim. Little Eddy'nin bu tarafı tamamen tonozlu tuvaletler ve büyümüş kamp alanlarından oluşuyordu, üzerinde KAPALI işareti ve yol boyunca bir zincir vardı.

"Sırt çantası biraz küçük görünüyordu," diye homurdandı Andy. "Kaltak bütün parayı getirmiş olsa iyi olur."

"Şışt," diye tısladım. Yakınlarda kimse yoktu. Tüm güncellenmiş kamp alanları çeyrek mil ötede, ana toprak yolun yakınındaydı. Akşam yürüyüşüne çıkan herhangi biri muhtemelen Bull Creek gibi işaretli patikalardan birine yönelirdi. Ama ses sessizlikte taşınırdı ve aptal olmanın bir anlamı yoktu.

"Eminim hepsi oradadır," diye fısıldadım, Andy'nin ruh halini tekrar bozmak istemiyordum. "Çocuklarını geri istiyor."

Bunu söylemek midemin çukuruna bir tuğla düşmüş gibi hissettirdi.

Yol boyunca tartışmamıza rağmen çocuklar ve otobüs şoförüyle ne yapacağımıza hâlâ karar verememiştik.

Andy hâlâ o bulanık sesiyle söylediği gibi "Onlarla ilgilenmek" istiyordu.

Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum. O çocukların Andy'nin yüzünü görmüş olabileceklerini öğrendiğimden beri. Ve taş ocağını.

Elbette, hiçbirinin Andy'nin kim olduğunu bilmesine imkân yoktu. Ancak, otobüs şoförü ya da çocuklardan biri polisler taş ocağını ve Andy'yi gösterebilirse, hapi *yutmuştum*. Herkes Andy ile aramızın çok iyi olduğunu biliyordu. Onu yakalarlarsa, beni de yakalarlardı.

Tanrı aşkına.

Düşünceleri bir kenara ittim ve kendime parayı alacağımızı, sonra da bir şekilde işleri yoluna koyacağımızı söyledim. O noktada planımız - fidyeyle birlikte ortadan kaybolma hilesi dışında- tamamlanmış olacaktı.

Bull Creek patikasına yürüyerek yaklaşırken etrafta hiç araba yoktu. İnsan da yoktu. Sadece karanlık, uzun çam ağaçlarının derinliklerine yerleşmişti.

"Bak," diye tısladı Andy, çalıların arasından geçerken. Ürkmüş bir kuş bir çe sesi çıkardı ve ayaklarımızın aksi yönüne doğru uçtu.

Andy eğilip duyamadığım bir şeyler mırıldanırken durup baktım.

Kamp alanlarının olduğu yönden bir köpek havladı ve irkildim ama etrafıma yarım yamalak bir şey yapıyormuşum gibi bakmamak için kendimi zor tuttum.

Öyle olsan bile, dedi kafamın içinde anneme benzeyen bir ses.

Onu ittim. Sanki bana ahlaki öğütler verecek yeri varmış gibi.

Andy'nin elinde siyah bir sırt çantası vardı. Beni rahatlatmak için açmadı. Konuştuğumuz gibi omuzlarına astı.

ve Civic'i bıraktığımız noktaya geri döndü. Tam olarak düz bir çizgide yürümüyordu ama düşmüyordu da ve bu şimdilik yeterliydi.

"Çok ağır," diye homurdandı, o kadar hızlı yürüyordu ki yetişmek için neredeyse koşmam gerekecekti. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

Cevap vermedim. Arabaya dönüp kapıları kilitleyene kadar.

Aracın içine girer girmez Andy fermuarı indirdi ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle sırt çantasına bakmaya başladı.

Hayranlık, belki. Ve biraz da kafa karışıklığı.

Çantaya uzandı ve altın renkli bir şey aldı. Etrafında katlanmış bir kağıt parçası vardı ve yumuşak, metalik bir çınlama sesi çıkarıyordu.

Burnumu kırıştırdım. Kopçası kopmuş bir kol saatiydi.

Andy gazeteyi açtı, okudu ve gülerek bana doğru itti.

"Aptal sürtük. On iki bin değerinde olsa bile bir saati nasıl paylaşacağız? Üstelik nakit bile olmayacak artık," diye yakındı Andy, ama gülüyordu. "Sence gerçek mi?" diye sordu saati yüzüne yaklaştırarak. "Ağır gibi. Muhtemelen gerçektir, değil mi? Bizimle böyle dalga geçmez, değil mi?"

Kulağa gerçek gibi gelen bir kahkaha attım. "Sen al."

Andy parmaklarını saatin etrafına daha sıkı sardı ve beni inceledi. "Bunu neden yaptın?"

"Bırak da bitireyim," dedim daha hızlı düşünerek. "Parayı eşit olarak bölüşürüz ve Rolex'i sen alırsın." Sonra ekledim, "Çocuklara ne olacağına ben karar veririm."

Kaşlarını çattı ve kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar derinleşerek koyu on bire dönüştü. "Sırf yapmamız gerekeni yapacak cesaretin yok diye yakalanmayacağım. Lanet olası bir *Rolex* hapishanede işime yaramayacak."

Başımı sertçe salladım. "Yok artık. Yakalanmak istediğimi mi sanıyorsun? Mecbur kalırsak yapmayacağımı söylemiyorum... Sadece düşünmek için bir şans istiyorum. Zamanımız var. Yarın pazar. Taş ocağı hafta sonu için hâlâ kapalıyken koca bir gün."

Andy yolcu koltuğunda arkasına yaslandı ve başını salladı ama cevap vermedi.

Arabayı çalıştırdım. "Anlaştık mı? Rolex sende kalsın ve ben bu konuyu düşünene kadar çocukları öldürmekten bahsetme." Tereddüt ettim ve "Daha iyi bir plan yapacağım." dedim.

Bu onu gülümsetti; büyük, çarpık, dişlek bir şeydi ve tüylerimi diken diken etti. Rolex'i kot pantolonunun ön cebine yerleştirdi. "Eh, böyle söyleyince..."

Karanlık çökerken dağ yolunun kıvrımlarından aşağı uçtum ve bankette gizlenen alacakaranlık renkli şekillerin orada kalması için dua ettim.

İhtiyacım olan son şey bir geyiğe çarpıp yoldan çıkmaktı.

Babamın saatini para çantasına koyarak yaptığım numarayla zaten işler kontrolden çıkıyormuş gibi hissediyordum. Bir şeyden şüphelendiler mi?

Hayır. Yapmazlar. Neden yapsınlar ki? Tıpkı gerçek bir Rolex.

Yine de her seferinde içimde oluşan korkuyu atamıyordum. geçen mil. Hangi yöne baksam, çalıların arasında başarısızlık gizleniyordu.

Arkamda henüz hiç far yoktu. Son on dakika içinde, ters yöne, Little Eddy'ye doğru giden sadece iki araç geçmiştin. Ama bu dağları ikiye bölen tek bir otoyol vardı. Ve eğer fidyeciler I-55'ten ters yöne, ulusal ormanın derinliklerine doğru yüz mil boyunca gitmeyi planlamıyorlarsa, parayı alır almaz hemen arkamda olacaklardı.

Ben de buna güveniyordum zaten. Çünkü cep telefonlarını Bitcoin transferini tamamlayıp tamamlamadığımı kontrol etmek için kullanmayı planlıyorlarsa - nakit olarak istedikleri elli bin dolara kıyasla gerçek fidye - ormanda kalamazlardı.

Lütfen Tanrım, ormanda kalamazlardı.

Eğer bunu yapsalardı, o saatin kimseye faydası olmazdı.

Birkaç saniyede bir telefonumun ekranındaki SOS-ONLY mesajına bakıyor, bana tek bir çubuk vermesi için yalvarıyordum.

"*Hadi* ama," diye bağırdım sonunda hayal kırıklığı içinde.

Ve sanki benim sormamı bekliyormuş gibi, bar ortaya çıktı.

"Sikeyim evet," diye tısladım.

Onları şimdi takip edebilirim.

Frene bastım ve telefonuma bakmak için arabamı birkaç dakikalığına gözden uzak bir yere çekebileceğim bir orman-hizmet yolu aramaya başladım.

Kaçıranların aracının neye benzediğini bilmiyordum. Ancak, benimkini bildiklerinden emindim. Bitcoin'i transfer etmek için aceleyle eve gitmek yerine yolun kenarında durduğumu görürlerse

-Her şey tamamen raydan çıkacaktı.

Bir an sonra farlarımda dar bir çakıllı yolun soluk toprağı belirdi ve frene öyle sert bastım ki lastikler gıcırdadı.

Dönüşü yapmayı başardım, sonra arabamın ana yoldan görünmeyeceğinden emin olana kadar çam ağaçları ve çalılıklarla çevrili bir virajdan geçtim. Sonra farları kapattım, sürücü tarafındaki camı bir santim araladım, telefonumu aldım ve parlaklığı kısıtım.

Hala bir bar hizmetim vardı.

Tiz bir fısıltıyla "Lütfen çalış," diye mırıldandım ve tanıdık altın saat kadranı simgesini bulana kadar ekrandaki uygulamaları karıştırdım.

Yüklenirken nefesimi tuttum, en iyisini umarak ama kendimi de hazırlayarak.

Dün tokası kırıldığından beri babamın saatini gece şarj etme zahmetine girmemiştim ve o da Cherished Hearts'ta kalmaya gitmişti.

Yine de en azından biraz suyu vardı.

Yoldaki hafif tekerlek sesleri ve ardından bir far parıltısı gözlerimi yukarı kaldırdı. Kaçıran kişi bu muydu? Ses ve ışıklar, arabamı gördüklerini gösterebilecek herhangi bir yalpalama olmadan kaybolduğunda kalbim göğsümde çarptı.

Gözlerimi tekrar yükleme uygulamasına çevirdim. "Hadi, acele et," diye yalvardım.

Birkaç uzun ve acı dolu saniyeden sonra giriş ekranı belirdi. Parolamı yazmak için çabaladım, merhamet ederek ilk denemede doğru yazdım ve açılış sayfası yüklenirken bakakaldım.

Gözlerim üst köşedeki DÜŞÜK SAAT PİLİ-%8 yazan bildirime kaydı. Yumuşak bir nefes verdim. Saatin içinde hâlâ biraz meyve suyu kalmıştı.

Bu işe yarayacaktı. Ama fazla zamanım yoktu.

Ana ekranda, ID-55 üzerinde hızla hareket eden bir noktanın üzerinde DAD kelimesini gösteren noktaya baktım.

1.4 mil uzaklıkta.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Az önce yanımdan hızla geçen araba beni kaçıran arabaydı. Ve burada durduğumu bildiklerine dair hiçbir belirti yoktu. Bütün gün takip edilip edilmediğimi merak etmişim. Şimdi bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordum.

Gözlerimde yeni yaşlar birikti ve onları öfkeyle silerek kontağa uzandım.

Arabam yeniden canlandı ve ayağımı gaz pedalına bastırdım, arabamı hızlandırıp aradaki farkı bir mile indirirken bir gözüm yolda, bir gözüm de hareket eden o küçük noktada oldu.

Ne kadar gaz pedalına basıp onu sollamak için deli gibi sürmek istesem de daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemedim.

Bir kere, şu anda bu ıssız otoyolda neredeyse hiç başka araba yoktu ve kaçıranlar bir yerden saptıkları anda -ki ben de onları takip ettim- arkalarındaki arabaya dikkat etmeye başlamaları an meselesiydi. O zaman da beni çocuklara götürmeyecekleri kesindi.

Bir diğeri, saatin piline güvenemiyordum.

Uygulama ekranındaki hareketli noktaya tekrar baktım. Pilin yüzde yedisi. Saatin uygulamayla bağlantısı ne kadar uzun süre aktif olursa, cihazım ve GPS arasında konumunu bildirmek için ping atarsa, pil o kadar hızlı tükenecekti.

Sertçe yutkunarak kendimi uygulamayı kapatmaya zorladım ve titrek bir nefes alarak gözlerimi hız göstergesine çevirdim.

Bu işe yarayabilirdi. Sürekli kontrol etme ihtiyacımla paniğe kapılıp saatin pilini bitirmeseydim, işe yarardı.

Babamın takip cihazı GPS ile çalışıyordu, bu da menzilin mükemmel olduğu anlamına geliyordu ancak uygulama tarafından aktif olarak kullanıldığında pili oldukça çabuk bitiyordu. Birkaç ay önce sipariş ettiğim web sitesinde farklı takip cihazlarının tüm avantaj ve dezavantajları açıklanmıştı. GPS, şarjı yettiği sürece saati neredeyse gittiği her yerde takip edebileceğim anlamına geliyordu. Dolu bir pille bu saatler demektir. Pili bitmişse bu dakikalar demektir.

Uygulamayı her seferinde sadece birkaç saniyeliğine açmaya ve her konumun ekran görüntüsünü almaya karar verdim. Kaçıranlar bu saati yanlarında tuttukları sürece, benim ve polisin takip etmesi için gerçek bir harita oluşturuyorlardı.

O pilin bitmesine izin veremezdim.

Direksiyonu kavradım ve arabayı sabit tuttum, uygulamayı en az beş dakika boyunca tekrar açmamaya karar verdim.

Ne zaman içimde paniğin yükseldiğini hissetsem, ayağımı gaza basma isteği duysam, beni kızlarıma götürmek için bekleyen o güzel mavi noktayı düşündüm.

Bu bağlantıyı kaybedersem, bir psikopatın çocukları güvenli bir şekilde geri getireceğine dair sözüne güvenerek en başa dönecektim.

Başımı salladım ve yola odaklandım. Şu an için düşünmem gereken tek şey fidye notunda istenileni yapmaktır. Talimatları tamamlamak. Böylece aceleyle eve dönüp Bitcoin transferini gerçekleştirecektim.

Sonra ne yapacaktım? Notta açıkça uyarılmış olmama rağmen polisi mi arayacaktım?

Bitcoin transferinden sonra bir sonraki adımımın ne olacağından emin değildim. Bu beni korkutuyordu. Ne halt edeceğimi bilmiyordum ama yakında bunu çözmem gerekecekti.

Dağlar eteklere doğru açılmadan ve Treasure Vadisi'nin eteklerindeki ilk evlerin ışıkları görülmeden hemen önce, farlarım yola doğru ilerleyen bir geyiğe çarptı.

"Kahretsin."

Frene bastım. Hayvan başını kaldırdı ve farlara baktı, gözleri geniş ve burun delikleri açıktı. Bir dişi geyik.

"Kımılda, lütfen kımılda," diye yalvardım ona, arabayı ilerletmek için tekrar gaza bastım, onu ürkütüp kaçmasını sağlayabileceğimi umuyordum. Arkamızdaki dağ yolunda, kaçırانların bir sonraki duraklarının neresi olacağını kimse tahmin edemezdi ve ben de çaresizce yerlerini tekrar kontrol etmek istiyordum. Ya Sunset Springs'in yirmi mil ötesindeki Kuna ya da Caldwell'e kadar gitmeyi planlıyorlarsa?

Geyik ürperdi ama ayaklarını dikti ve olduğu yerde kalarak başını yolun kenarına doğru salladı.

"Çekil, lanet olası!" Çığlık attım ve kornaya bastım. Buraya kadar onların her talebine uyarak gelmişim. Senaryonun dışına çıkmadan önce doğruca eve gitmeli ve o transferi yapmalıydım.

Çünkü ben gittiğimde çocukları bırakma ihtimalleri hâlâ vardı.

Ve eğer yapmazlarsa, yerlerini biliyordum - ama sadece saat pinglemeye devam ettiği sürece.

Dik setteki yabancı otların arasından gelen bir hareket beni çaresiz ve yıpranmış düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Belki de birkaç aylık olan iki yavru, annelerini takip etmek için uzun farlarımın önünden yolun ortasına doğru koşmaya başladı. Yavruları yanına gelir gelmez, anne ayağa kalktı ve otoyolun diğer tarafındaki çalılıkların arasında kayboldu.

Kıl payı kurtulmanın dehşeti ensemdede keskin bir karıncalanmaya neden oldu. Titreyen bir nefes verdim, yanaklarımdan süzülen taze gözyaşlarını sildim, sonra arabayı ilk şehir ışıklarına doğru tekrar hızlandırdım.

YIRMI ALTI SAAT, OTUZ DAKIKA GÖMÜLÜ

İşe yarıyordu. Gerçekten, *gerçekten* işe yarıyordu.

Bacadaki kontrplağın eğik duvarları tamamen ıslanmıştı ve arkalarında kalın bir çamur vardı. Bu da ıslak ahşabı, sığınağın tavanını kaplayan kuru kontrplakla yapabildiğimden çok daha kolay kazabileceğim anlamına geliyordu.

Islak ahşabın ne kadar ufalanmış ve pul pul olduğunu fark ettiğimde, Sunset Springs'teki oyun parkı gözümün önüne geldi. Tırmanabileceğiniz bir duvara oyulmuş küçük tutamakları ve el tutamakları olan.

Hâlâ Bayan Jessa'nın kemer tokasını kullanarak, parmaklarımın arasından ve kollarımdan aşağı sızan kanı hissetmeme aldırmadan ıslak tahta ve çamuru daha hızlı ve daha hızlı kazdım.

Önce iki, sonra üç, sonra dört ayak dayama yeri yaptım, daha da yükseğe çıktım. Sonra ayaklarımı vıcık vıcık tahta ve çamurdan yaptığım dayanaklara soktum ve daha fazla kazmak için kendimi yukarı ittim.

Hiç zaman yokmuş gibi hissettiren bir sürede neredeyse zirveye ulaşmıştım. Çok yaklaşmıştık.

Neredeyse bitmek üzereydi.

Üzerimdeki büyük metal levhanın altından gelen ışık her geçen saniye azalıyordu. Dışarıda hava kararıyordu. Bu, adamların bizi bu korkunç sığınağa tıkmalarından bu yana neredeyse yirmi dört saat geçtiği anlamına geliyordu.

Ve her an geri gelebilirler, bunu biliyordum.

Ama yakında yardım için koşabilirdim. Adamlar kontrol etmezlerse gittiğimi bile anlamayabilirlerdi.

"Zirveye ulaştıım," diye mırıldandım birkaç dakika sonra, buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Parmaklarım metal levhanın üst kısmına sürtünürken, ben de yanların çökmemesi için dua ederek son bulduğum vıcık vıcık dayanağı tutundum.

Sac levhanın altındaki toprağı son kez eşeleyip kazarken altımdan heyecanlı sesler fısıldadı.

Loş gri ışık şeridi genişledi.

Bir hayvan gibi kazmaya devam ettim, nefes nefese kaldım ve ağladım, kendimi yavaş yavaş yukarı ittim. Bu açıdan metal levhanın altını kazmaya devam etmek için vücuduma açi vermek zorlaşıyordu. Bir dayanak daha yapmam gerektiğini düşündüm, ama biraz daha eğilirsem, metalin altından çıkabileceğim kadar büyük bir son delik açabileceğimden emindim.

Gözlerim toz ve terden o kadar kararmıştı ki artık ne yaptığımı zar zor görebiliyordum. Hava hortumu gözümün ucuyla yanımdaki bacanın içine doğru sarkan küçük siyah bir yılan gibi görünüyordu. Açıklık avucumun içiyle kapatabileceğim kadar küçüktü. Deliğe on bir kişiye yetecek kadar hava getirecek kadar büyük görünmüyordu. Hepimizin nefes almakta zorlanmasına şaşmamalı.

Ama artık tek umursadığım şey, sonunda önümdeki çelik grisi gökyüzünün büyük bir dilimini görebiliyor olmamdı. Parmak uçlarımdaki çamur ile başımın üstündeki büyük metal parçası arasında açtığım delik neredeyse o kadar genişti ki, vücudumu yukarıya doğru kıvrıp içinden geçebilirsem sığabileceğimden emindim.

Hafif bir inleme sesi duydum ama duymazdan geldim. Ellerim, komşunun köpeğinin evimizin yanındaki tepelerde bir sincabın peşine düştüğünü gördüğümde yaptığı gibi, parmaklarım ve ellerim çok acıdığı için nefes nefese ve yüksek sesle bağırarak kazdı, pençeledi, kazdı.

Spor ayakkabımla son dayanağı sertçe ittim, kaldıraç için ihtiyacım olan son santim için savaştım.

"Başardım," diye bağırdım ve bir elimle metalin sivri kenarını tuttum. Bacaklarımdaki çıglık atan kasları görmezden gelerek kendimi son bir kez daha yukarı doğru ittim.

Sertçe kıvranarak sırtüstü döndüm ve omuzlarımı kullanarak kendimi metal levhanın altından santim santim çıkarmaya çalıştım.

Altımdan anlam veremediğim garip bir inleme sesi daha geldi.

Omuzlarımı kıpırdattım ve metalin ellerimi kesmesine aldırmadan ona dayandım ve kendimi delikten dışarı çektim.

Özgürdüm. Sonunda, yüzde yüz özgürdüm. Taze, temiz havada nefes nefese kaldım ve karnımın üzerine yuvarlandım. Sonra aceleyle ayağa kalktım, diğerlerine seslenmek için arkamı döndüm - tam o anda inleme sesinin yerini bir çatırtı ve alçak bir gümbürtü aldı.

Bacayı bir arada tutan eğik kontrplak duvarların kendi üzerine çökmesini dehşet içinde izledim.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı, sonra da dehşete kapıldım.

Olanları anlamaya yetecek kadarını gördüm.

Artık oluk yoktu çünkü ıslak kontrplak levhaların arkasındaki çamur, az önce tırmandığım yerden kırılmış ve boşluğu tamamen ıslak, paketlenmiş toprakla doldurmuştu.

"Bayan Jessa? Bonnie?" Seslendim, sonra yanıt alabilmek için ağzımı kapattım.

Herhangi bir cevap.

Sadece sessizlik vardı.

"Bonnie," diye tekrar tekrar bağırdım. "Bonnie!"

Sığınak da çamurla mı dolmuştu? Herkes ezilmiş miydi? Yaşıyorlar mıydı? Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ve bacaklarım o kadar kötü titremeye başlamıştı ki ayakta zor duruyordum.

Delikten hiçbir şey duyamadım. Hiçbir şey.

Ama toprak yoldan bana doğru gelen tekerleklerin sesini duyabiliyordum.

"Hayır," diye bağırdım ve hala sac levhanın bir tarafının altından çıkan siyah hava hortumunun güdük ucunu yakaladım.

Kulağımı dayadım, sonra ağzımı, nefes alıp alamayacağımı görmek için.

Ciğerlerim küçük bir hava kabarcığıyla doldu.

Kalbim bir nebze olsun ferahladı.

Hortumu daha sert emdim - ve sonra ciğerlerim bir duvara çarptı, tıpkı plastik bir su şişesinden havayı emdiğinizde oksijen kalmadığı için buruşmaya başlaması gibi.

Çamur, bacada olduğu gibi sığınağı tamamen çökertmemiş olsa bile, hava hortumu artık sığınağa hava getirmiyordu.

Ve o tekerleklerin sesi her geçen saniye daha da yaklaşıyordu.

Andy taş ocağına dönerken yol boyunca çok mutluydu. Elini sürekli sırt çantasının içine sokuyor ve paralara dokunuyordu. "Saymak için dönene kadar bekleyeceğim, kardeşim. Böylece izleyebilirsin. Hepsinin orada olduğundan emin ol. Birlikte bölüşebiliriz, böylece her şeyin eşit olduğunu bilirsin," dedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedim, sesimin tonunun onunkine uymasına dikkat ederek. Ancak taş ocağına yaklaştıkça midemdeki düğümler daha da sıkılaştı.

Düşün, Tanrı *aşkına*, kendi beynime yalvardım. Ama beynimin geri püskürttüğü tek fikir hayatımın geri kalanını hapiste geçirmeme neden oldu ya da ellerimi o kadar çok kana buladı ki kendimi kilitleyip anahtarı da atabilirdim.

Onlar çocuktuk, Tanrı aşkına. *Çocuklardı*.

İlk kez, paramla birlikte ortadan kaybolma, yepyeni bir hayata başlama ve bok çukuru Idaho'dan kurtulma fantezime dirsek atmaya çalışan dikenli pişmanlık hissini uzaklaştırmaya çalışmadım. Ve bu pişmanlığa bir santim verdiğimde, göğsüme öyle bir çarptı ki zar zor nefes alabildim.

Kendin uygula, Ted.

Ya annem haklıysa? Ben sadece aptal, umursamaz bir çocuktum. Kaza yaptığım motosikletin sahibi duruşmamda ifade verirken böyle demişti. Sanki benden nefret etmesine rağmen bana acıyormuş gibi.

Hiçbir yöne doğru bir geleceğim yoktu. Kapana kısılmıştım, tıpkı yeraltına koyduğum o çocuklar gibi.

Ağzımın tadı, çok fazla bira içtiğim ve kusacağım gibi mide bulandırıcı bir şekilde tatlı gelmeye başladı. Andy bana bok atmaya başlasa da camı indirdim çünkü

sırt çantasını kapatmak zorunda kaldı. "Arabana kusmak istemiyorum" demek aklıma gelen tek şeydi ve bu onu en azından birkaç dakikalığına susturdu.

Taş ocağı Little Eddy kamp alanından arabayla bir saatten biraz daha uzaktaydı ama zihnim dönerken bana dakikalar gibi gelmişti.

Ne halt edecektim ki? Avuçlarım direksiyonun üzerinde kaygan ve nemli hissediyordum ve Andy'nin Civic'e sinmiş vücut kokusu midemi daha da bulandırıyordu.

Ne olduğunu anlamadan önce, farlarımız taş ocağının arka girişini gösteren paslanmış alüminyum tabeladan yansıyor.

Ve hala bir planım yoktu.

Gerçekten birini öldürebilir miydim - ya da ölmesine izin verebilir miydim, ki bu da temelde aynı şeydi?

Sadece biri değil. Aşağıda on bir kişi var,
aklım ısrar etti.

Eğer bunu yapmazsan, tüm hayatını hapishanede geçirirsin, diye hırladı daha derin, daha karanlık bir kısım.

Hapse geri dönemezdim. *Dönemezdim.* Birkaç ay bile bana cehennem gibi geliyordu. Sonsuzluk gibi. Sanki ASPCA reklamındaki köpeklerden biriydim, birisi beni küçücük bir kafese o kadar uzun süre kilitlemişti ki hayvan titremeye ve korkmaya başlamıştı ve artık nasıl köpek olunacağını bile bilmiyordu. Arka planda Sarah McLachlan'ın şarkı söylediğini duyabiliyordum.

Hapishane anıları beni tekrar başa döndürdü.

Göğsüme bağlanmış bir bomba varmış gibi hissediyordum. Ya kendimi havaya uçurabilirdim ya da onu çözüp kendimden uzağa fırlatabilirdim - tam olarak kimi vuracağını bilerek: O çocukları.

"Parayı burada, arabada mı sayalım, yoksa minibüsün zeminine mi yayalım-?" Andy anahtarı kontaktan çıkardığım anda söylemeye başladı.

Hâlâ biraz geveliyordu. Fidyeye parasını alıp zafer kazanmış olarak döndüğümüze göre, son sıcak biraları içmek için doğrudan soğutucuya gideceğinden hiç şüphem yoktu.

Ondan ve kendimden o kadar tiksindim ki boğazımdaki safra dilime döküldü. Tek kelime etmeden, kemerimi çözdüm.

Emniyet kemerini taktım ve midemdeki yanma ve bulantı ortaya çıkmadan arabadan uzaklaştım.

Andy'nin kıs kıs güldüğünü duyduğumu sandım ama ben yarı tökezleyip yarı koşarak gömülü sığınağa doğru giderken o yolcu koltuğunda olduğu yerde kaldı.

Sonra iki büklüm oldum ve iğrenç bir fıstık ezmeli ve reçelli sandviç ve bira çorbası olan bağırsaklarımı kustum.

Tekrar ve tekrar kustum, çok kötü bir mide rahatsızlığı geçirdiğimde olduğu gibi yüzümden akmasını engelleyemediğim sıcak gözyaşlarımı kırıştırdım. Bu ağladığım tek zamandı.

Sonra toprağın üzerine oturdum, ağzımı sildim ve sac levhaya baktım.

Başka bir mide bulantısı dalgası beni vurdu, ama boğazımda tekrar safra yükselmesine neden olacak türden değil. Kussanız bile geçmeyecek olan dikenli, terli türden.

Çünkü bir şeylerin -yeni bir şeylerin- çok ama çok yanlış olduğunu fark etmişim.

Büyük metal parçası, onu son gördüğümde olduğu gibi oturmuyor gibiydi.

Çömeldiğim yerden kalktım, gözlerimin karanlıkta bana oyun oynadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Güneş daha yeni batmıştı, yani hava henüz tam olarak kararmamıştı. Sac levhanın kenarlarında hâlâ belli belirsiz gölgeler vardı. Yine de bu gölgelerden biri diğerlerinden daha büyüktü.

O kadar büyüktü ki, yaklaştıkça bir gölgeden çok bir deliğe benziyordu.

Bu bir delik olamaz. Hiçbir yolu yoktu. Göğsümdeki uğultu, elektrik hissi daha da güçlendi, keskinleşti, sanki görünmez tırnaklar derimin her tarafına bastırıyordu.

Bir adım daha yaklaştım ve eğildim, böylece yüzüm o şüpheli gölgeden sadece birkaç metre uzaktaydı. "Lanet olsun."

Bir delikti.

Arabanın kapısı arkamdan çarptı. Andy'nin ayak sesleri kulübeye ve bira soğutucusuna doğru ilerliyordu. Bir şeyler söylüyordu ama kelimelere odaklanamıyordum.

O delikten başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Küçük bir insanın -bir çocuğun- geçebileceği kadar büyüktü.

Sonra bakışlarım sağa doğru kaydı ve nemli, sert toprakta, çöp yığınının kenarına ve yola doğru giden silik, çamurlu ayak izlerini gördüm.

Karanlıkta zar zor görülebilen bu izlerin görüntüsü beni o donmuş, dikenli duygudan kopardı ve başımı sağa sola salladım.

Andy'nin ayak sesleri şimdi bana doğru geliyordu. Biranın tablasının patladığını ve yüksek sesle höpürdetildiğini duydum. Bir şeyler söylüyordu ama dinlemedim. Bunun yerine, ayak izlerinin izini takip ederek hurda yığınının kenarına doğru ilerledim, gölgeleri araştırdım, rastgele molozların ve kırık ekipmanların köşeli şekillerini taradım.

Belki elli metre kadar yürüdüm, ta ki Çukur'un en ucuna, yarı kırık bir ekskavatörün hantal gövdesinin bir açıyla eğildiği, lastiklerinin taş ocağından çıkan toprak yolun kenarına sarktığı yere gelene kadar. Sığınak için çukur kazarken kullandığımız ekskavatörün aynısıydı. Kapısı için kullandığımızla aynıydı.

Sonra o kadar sessizdi ki, duyularım bıçak gibi keskin olmasaydı fark etmeyecektim, arkasından sessiz bir sürtünme sesi geldi. Sanki biri ağırlığını değiştiriyordu.

Sese doğru atıldım.

"Dostum, neredesin? Kusmuğun berbat kokuyor-" Andy arkamdaki karanlıktan sesleniyordu.

Onu görmezden geldim. Çünkü gözlerim az önce hareket eden bir gölgeye kilitlenmişti - çöp yığınındaki diğer şekiller olduğu yerde dururken.

Ekskavatörün çerçevesinin etrafında dört hızlı adım attım. Sonra onu gördüm.

Uzun boylu, sıska bir kız baştan ayağa çamur içindeydi; ellerinde, kollarında ve hatta yüzünde kan olduğu anlaşılan koyu bir şey vardı. Adını bilmiyordum ama kim olduğunu hemen anlamıştım: otobüsü kullandığım zamanlardan tanıdığım çocuklardan biriydi. Ve göz göze geldiğimizde onun da beni tanıdığına hiç şüphe yoktu.

Dizleri hafifçe çömelmişti ve onu tam koşmaya başlayacakken yakaladığımı söyleyebilirdim. Ama şimdi, far ışığına tutulmuş yavru bir geyik gibi donmuş bir halde bana bakıyordu.

"Dostum, *neredesin?*" Andy'nin sesi yine arkamdan geldi, yüksek sesle ve sinirli bir şekilde ve kötü sarhoşluğa doğru yöneldi. Belli ki yeni deliği ya da gömülü sığınaktan uzaklaşan çamurlu ayak izlerini görmemişti.

Kızın zaten bir oyuncak bebeğinki gibi kocaman olan gözleri, göz bebeklerinin etrafındaki beyazlıkları görebileceğiniz şekilde genişledi. Yanaklarında ağlamaktan oluşan koyu renkli yapışkan maddeden aşağıya doğru soluk çizgiler vardı.

Benden uzaklaştı, bir yay gibi kıvrıldı.

"Bay Edward," dedi, sesi titrek ve fısıltılıydı. Tüm söylediği buydu, ama bağırsaklarımı o kadar şiddetli bir şekilde ele geçirmeye yetti ki neredeyse tekrar iki katına çıkıyordum.

Ellerini vücudunun önünde birleştirerek "*Lütfen*," diye yalvardı. Gözleri toprak yola doğru kaydı.

Öne atlarsam onu yakalayabileceğimden emindim. Dürüst olmak gerekirse, neden çoktan kaçmadığını bilmiyordum.

Küçük bir adım attım ve gözlerini ona dikti.

Ayak.

Bakışlarını takip ettim ve aniden ayağının Çukur'un kenarında, arkasında kirli strafor ve kırık çimentodan oluşan bir arapsaçına takılmıştı. "*Lütfen*," dedi tekrar, kanlı ellerini yavaşça ayak bileğine uzatarak onu kurtarmaya çalıştı.

Bunu yaparken gözleri yoldan uzaklaştı, yanımdan baktı. İlk başta, sığınak yönünde gürültü yapan Andy'den korktuğunu düşündüm. Şimdiye kadar kazılan yeri görmüş olmalıydı, çünkü homurdanmalarından ve çınlamalarından deliğin içine girmek için sac levhayı kendi başına hareket ettirmeye çalıştığını anlıyordum.

Sonra kız sesi titreyerek şöyle dedi: "Duvarlar çamurdan çöktü. Kız kardeşim, çocuklar ve Bayan Jessa... Artık hava alamıyorlar. Onlara yardım edin. Lütfen yardım edin."

Ayağını çekerken ona göz kırptım.

Hayır, bu imkansızdı. Sadece dikkatimi dağıtmaya ve kaçmaya çalışıyordum.

Ama sonra Andy, "V a y anasını, delik ağzına kadar dolmuş.
kir."

Sesi üzgün gibigelmiyordu. Sadece şaşırmıştı. Kız bir kez
daha "Lütfen" diye mırıldandı.

Andy'den onu yakalamama yardım etmesini istemek için
dudaklarımı araladım, sonra
ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ama az önce bağırsaklarımı toprağın üzerine kusmuş olan yanımda,
onun yalvaran bakışlarla adımı söylediğini duyan yanımda, küçük kız
benden iki adım uzaklaşırken bile beni olduğum yerde tuttu. Sonunda
ayağını enkazdan kurtarmayı başardı ve şimdi yola doğru geri geri
gidiyordu. Eğer ekskavatörün çerçevesi ve çöken karanlık olmasaydı,
Andy de onu şimdiye kadar görmüş olurdu.

"Orada ne halt ediyorsun, seni aptal?" Andy'nin sesi ve ayak
seslerinin çitirtisi giderek yaklaşıyordu. Küçük kızın gözleri fincan
tabağına döndü.

Ve sonra kaçtı. Lanet
olsun.

Onu kovala, diye bağırdı beynim. *Bir şeyler yap.*

Orada öylece durdum.

"Alo? Göt herif?" Andy damperli kamyonun yanından geçerken
seslendi. Fidyeye çantasını takmıştı ve taze biranın etkisiyle hızlı ve
heyecanlı konuşuyordu. "Kardeşim, her şey *çöktü*. Önce küçük
pisliklerden biri kaçtı sandım, çünkü toprak bir tarafa çökmüş. Ama
sanırım öyle olmadı. Tanrı devreye girdi ve bizim için karar verdi.
Muhtemelen aşağıda ölmüşlerdir."

Gözlerimi kırıştırdım, ağzımın seğirdiğini hissettim ama
kelimeler çıkaramadım. Sonra başımı çevirip karanlık, toprak yola ve
dik taş ocağı duvarlarının derin gölgelerine baktım. Küçük kızı artık
göremiyordum. O kadar uzağa gitmiş miydi?

Görünüşe göre Andy çamurlu, silik ayak izlerini fark etmemişti.
Tam şu anda, kan ve tozla kaplı sıska küçük bir kızın toprak yolda bizden
olabildiğince hızlı koştuğunu bilmiyordu.

"Hadi ama. Bütün parayı saydım. Yarıyı soğutucuda. Buradan
çıkmalıyız, bakalım o kaltak Bitcoin transferini yapmış mı?"

Andy sırtındaki çantayı ayarlayıp tekrar benden uzaklaşırken şöyle diyordu.

Söyle ona.

Hayır, çenenin kapalı tut.

Ama diğer çocuklar aşağıda hâlâ hayatta olabilir. Ama uzun sürmez.

Hayır! Defol git buradan ve arkana bakma.

Dışarıdan bakıldığında uyuşmuş ve donmuş durumdaydım ama kafamın içi, sert ve hızlı bir şekilde gelen çelişkili taleplerden oluşan bir kasırgaydı.

Daha önce, minibüsün arka camlarındaki boyaya kazınmış o küçük deliği gördüğümde, planın kontrolden çıktığını düşünmüştüm.

Ama şimdi işler çok, çok daha kötüydü.

Ben onu takip etmeyince Andy'nin ayak sesleri kesildi. "Felç falan mı geçirdin? İstersen bütün gece burada kalabilirsin ama ben çıkıyorum-" Sonra nefesini içine çekti. "Bu da ne böyle?"

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. Bakışlarını takip ettiğimde ben de görebiliyordum.

Sıska bir insan silütiydi; bir yetişkin olabilecek kadar uzun boyluydu ama kollarını ve bacaklarını hantal bir at yavrusu gibi sallaması o kadar acı verici bir şekilde çocuksuydu ki, neredeyse karanlıkta bile ne olduğu anlaşılmıyordu.

"Onlardan biri kaçtı mı? Biri dışarı çıktı ve sen onun gitmesine izin mi verdin?" diye kükredi. Andy silahını belinden çıkardı ve tökezleyerek çılgınca bir koşuyla yanımdan geçti. "Bana yardım et, seni pislik," diye bağırdı omzunun üzerinden, ben onu takip etmeyince, neredeyse bir kontrplak parçasına takılıp düşecekti.

"Siktir git," diye bağırdım, onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Çünkü bunun onu geri döndüreceğini biliyordum.

Ve çünkü ciddiydim. "*Siktir git.*"

Çarparak durdu, silahı kafama doğrulttu ve orada tuttu.

Yine de kılımı bile kıpırdatmadım. Gözleri şokla açıldı, sanki sinmemi ve sonra da ona yardım etmemi bekliyordu. Yardım ettiğimde

İkisi de olmadı, silahı doğrulttu, şaşkınlıkla duraksadı, sonra kafasını çevirip koşmaya başladı. Çünkü kız kaçıyordu.

Kaç, diye bağırdı beynim. Koşabildiğin kadar hızlı koş.

Bir kez kendim için, bir kez de o korkmuş küçük kız için.

YIRMI ALTI SAAT, KIRK DAKIKA GÖMÜLÜ

Kulaklarımdaki çınlama oturmaya çalışmama yetecek kadar azaldı.

Bu bir hataydı.

Hiç hareket edemiyordum.

Beş dakika önce, şilte yığınının tepesinde dengede durmuş, kalbim boğazımda, Sage'in aşağıya seslenmesini ve kendini tamamen yukarı çekip oluktan çıkmasını bekliyordum.

Bunu yaptığına inanamıyordum. Onunla çok gurur duyuyordum. Hepimizle gurur duyuyordum. Savaşmıştık ve kazanacaktık. Her şeye rağmen burada ölmeyecektik.

Sonra kükreme, kontrplağın çatlaması, toprak ve çamurun oluğa - ve üstüme- akması o kadar hızlı oldu ki destek almaya bile zamanım olmadı.

Çarpmanın şiddetiyle sırtüstü yere düştüm ve üst üste yığıldığımız şilteler çığlık çığlığa etrafa saçıldı.

"Kolum ağrıyor," diye hıçkırarak ağladı biri.

"Karnımda büyük bir kıymık var!" diye tekrarladı tiz bir ses. "Büyük bir kıymık!"

"Bayan Jessa? Bayan Jessa?" diye soran bazı çocuklar, vücudumu yarı yarıya kaplayan ağır, ıslak çamur parçalarını itmek için etrafıma toplandılar.

Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar hareket etmeye çalıştım, vücudum hâlâ tepki vermeyince dehşete kapıldım. Acı hissetmiyordum. Kulaklarımdaki çınlama ve başımdaki gümbürtü dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Şimdi cehenneme ulaştın, diye fısıldadı zihnim.

"Sage! Sage'e ne oldu?" Bonnie'nin tiz ve dehşet dolu sesi, ağlayan ve bağırarak diğer seslerin üzerinde sormaya devam ediyordu.

"Bize yardım getirecek," diye mırıldandım, Bonnie'nin benim de en az onun kadar ağladığımı anlamamasını umarak.

Az önce ona söylediklerime inanmamıştım. Tek bildiğim, kontrplak duvarların çökme kuvvetinin onu tekrar kuyuya çekmiş ve canlı canlı gömmüş olduğuydu.

Bizim gibi.

Eğer sığınak daha önce bir mezar gibi geldiyse, şimdi kesinlikle öyle olduğuna şüphe yoktu.

Çığlıklar ve ağlamalar yerini iniltiye bırakırken biri usulca "Başım dönüyor," dedi.

"Ben de."

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülüşüne odaklandım. "Herkes uzansın ve gerçekten yavaş ve sakın bir şekilde nefes alsın, tamam mı?" Boğulmayı başardım. "Teker teker herkes bana kimin yaralandığını ve kimin iyi olduğunu söylesin?"

Teker teker, karanlıkta birbirlerini ararken mırıldanarak ve burnunu çekerek yaptılar ve itaatkâr bir şekilde yanıma uzandılar.

Dokuza ulaşana kadar sesleri saydım. Sage hariç herkes. Hepimiz burada hâlâ hayattaydık ama bu uzun sürmeyecekti.

Şimd

i. Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. Göçükten önce bile, bunu söyleyebilirdim

Kendi nefesimizden çıkan karbondioksit, sığınağa gelen az miktardaki temiz havayla yarışmaya başlamıştı. Ne kadar süre sonra başımız dönecek ve sersemleyip bayılacaktık? Ondan ne kadar sonra nefes almayı tamamen bırakacaktık?

Çok üzgünüm, Soph. Çok üzgünüm.

Her şey bir hiç uğruna olmuştu. Sophie'yi üç yıl önce kaybetmiştim ve artık onu asla ama asla geri alamayacaktım.

Ve bunu bilmek dayanılmazdı.

Birkaç nefes boyunca bu umutsuzlukla yüzdüm.

Burada ölecektim. Hepimiz burada ölecektik, hem de yakında.

Sonra aklım hapishane danışmanının bana verdiği tavsiyeye geri döndü.

En çok ne istediğinizi hayal edin.

Geçmişimi kabul ediyorum, bugünümü anlıyorum ve geleceğime umutla bakıyorum.

Kelimeler zihnimde donuk bir şekilde dönüp duruyordu. Onları pek çok kez duymuş, hatta tekrarlamıştım. Yine de onlar sadece kelimelerdi. Danışmanımı memnun etmek için kullandığım bir şey. Son zamanlarda da çocukları rahatlatmak için.

Ama bu sefer değil. Bu sefer sert vurdular. Çünkü tutunacak tek şeyim onlardı.

Hapishanede geçirdiğim onca zaman boyunca -ve hatta çıktığımda bile- geri sarmaktan kendimi alamadım. Sophie'yle kaçırdığım anlara takılıp yas tutuyordum.

Olanları kabullenemiyordum. *Yaptığım* şeyi. Beni getirdiği yeri. O korkunç geçmişe bağlı bir geleceğe bakmaya kendimi ikna edemiyordum. Çünkü ya kızım beni asla affetmezse? Ya artık beni sevmeye ya da bana tekrar "anne" demeye cesaret edemezse? Ya hasarı onarmanın bir yolu yoksa?

Ama birdenbire bir düğmeye basılmış gibi oldu. Zihnim, gözümde canlandırmaktan ve hatta kendime itiraf etmekten korktuğum anlara doğru ileri sarıldı. Çok istediğim ve sonsuza dek kaybetmek üzere olduğum anlara.

Tüm o ikinci şanslar, tüm o umutlar, gelecek için tüm o olasılıklar yok oldu. Gerçek olabileceklerini umut etmeme bile izin vermeden önce.

Kendimi Soph'la kaybettiğim zamanın, anıların ve güvenin yasını tutmakla o kadar meşgul etmişim ki, hayatına geri dönmek için yaptığım ilk girişimlere ne kadar direndiği konusunda cesaretimi kırmakla o kadar meşguldüm ki, önümde hâlâ ne kadar çok güzel şey olabileceğini düşünmeme bile izin vermemiştim. Yaşanmamış koca bir ömür, aldığım her nefeste parmaklarımin arasından kayıp gidiyordu.

Hıçkırıklarımı tutmak için dişlerimi sıktım ama iniltimi tutamadım.

"Bayan Jessa, kötü mü yaralandınız?" Rose sordu.

"Özür dilerim," diye yutkundum, çocukları zaten korktuklarından daha fazla korkutmak istemiyordum. Kalan zamanımızda en azından bunu yapabilirdim. "Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Bonnie kulağımın dibine fısıldadı, sesi benimki kadar titriyordu: "Çıkınca güzel bir banyo yapacağım," dedi.

Gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına engel olamayarak gözlerimi sıkıca kapattım. "Teşekkür ederim Bonnie." Son üç buçuk yıldır sürekli yoldaşım haline gelen umutsuzluk daha hızlı, daha sert bir şekilde, bir akıntı gibi hissedene kadar dönmeye devam etti. Kaçınılmazdı, karşı koymak imkânsızdı.

Ama beni şaşırtan bir şekilde, başım dönmeye ve kendimi uzaklarda hissetmeye başladığımda bile içimden bir şey hala direnmek, akıntıya karşı tekme atmak istiyordu.

O an karar verdim ki, eğer burada öleceksem, umutla ölecektim. Kalbim açık bir şekilde, tıpkı bu çocuklardan yapmalarını istediğim ama aslında kendim hiç yapmadığım gibi.

Dışarı çıktığımda Soph'a onu ne kadar sevdiğimi ve ne kadar üzgün olduğumu anlatan bir mektup yazacağım, hiç okumasa bile.

Dışarı çıktığımda, henüz orada kalmaya hazır olmasa bile dairemdeki boş yatak odasını onun için dekore edeceğim.

Her dişini kaybettiğinde yastığının altına bir dolar koyacağım - hala Lisa'nın evinde olsa bile.

Benimle alışverişe gelmese bile ona en iyi okula dönüş ayakkabılarını ve yeni bir elbise alacağım.

Sonunda bana izin vereceği güne kadar ona sarılmayı teklif edeceğim.

Ve sonunda bana izin verdiğinde, hayatımın en güzel günü olacak.

Beni tekrar içeri almaya hazır olana kadar her gün, her an onun yanında olacağım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sıcak ve hızlı bir şekilde süzüldü. Çocuklardan biri -kim olduğunu anlayamadım- omzuma yaklaştı. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım, bulabildiğim son umut kırıntısına uzanarak.

Bitcoin transferi fidye notunda söylendiği kadar basit değildi.

Üçüncü denemede ellerim o kadar çok titriyordu ki, bitmek bilmeyen menüler ve doğrulamalar arasında gezinmek bir yana, ofis masamın üzerindeki bilgisayar faresini bile zor tutuyordum. Kalbim göğsümde çarpıyor, her atış kulaklarımda bir uyarı gibi yankılanıyordu. Şehir için fonları idare etmek bir şeydi, ama bu... bu gerçekten başka bir şeydi.

Eve geleli sadece sekiz dakika olmuştu. Bitcoin transferini bitirene kadar saat takip cihazının konumunu kontrol etmeyeceğime dair kendime söz vermiştim ama aklımı kaybetmeye başlamıştım.

Sürecin her adımı bana çelme takmak için tasarlanmış gibiydi. Bankanın çevrimiçi portalını daha önce birçok kez açmıştım, ancak standart transferlerin ötesindeki seçenekler, her biri bir öncekinden daha sinir bozucu olan güvenlik katmanlarının altına gömülmüştü. Her biri muhtemelen daha üst düzey yetkilileri uyaracak uyarı alarmlarını tetikliyordu. Yine de ben hazırdım. Patronumun kimlik bilgileri ve iki faktörlü gereksinimler için kodlar bende idi. Bürokrasiden kaçınmak için bunları pek çok kez kullanmıştım. Yine de daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.

Kendime sakın kalmam gerektiğini, odaklanmam gerektiğini söyleyip duruyordum ama her hata felakete doğru geri sayım gibi geliyordu.

"Hadi ama," diye boğuldum, umutsuzca başka bir doğrulamaya tıkladım. Her seferinde şehir hesabını Bitcoin cüzdanına bağlamaya çalıştım,

bir güvenlik sorusu, iki aşamalı bir doğrulama süreci, işlemde bir gecikme gibi başka bir engel ortaya çıktı. Duvardaki saat her başarısız denemede daha yüksek sesle işliyor gibiydi, her aksilik beni tam panik sınırına yaklaşıtıyordu.

Ellerimi kotuma silmeye devam etmek zorunda kaldım, ter parmaklarımı tuşların üzerinde kayganlaştırıyordu. Hata yapmayı göze alamazdım. Bir yanlış rakam, bir yanlış tıklama ve para boşlukta kaybolabilirdi.

Ama hayır. İşte son onay kodu. *Transfer etmek istediğinizden emin misiniz?* Ekrandaki mesajı okuyun.

Altında beliren uzun uyarı metnindeki diğer ayrıntıların hiçbirini okumadan tıkladım.

Transfer onaylandı. Sonra bir onay mesajı.

Ona baktım ve bir anlığına rahatladım. Ama bu his hemen kayboldu, yerini korku ve panik dalgası aldı.

Eve geleli dokuz dakika olmuştu.

Para gitmişti, artık kontrolüm dışındaydı. Bu da bundan sonra ne yapmam gerektiğini bulma zamanının geldiği anlamına geliyordu. Hâlâ bilmiyordum. Yapabileceğim her hamle bana bir el bombasının pimini çekmek gibi geliyordu.

Saat takip uygulamasını yeniden açmak için titreyen ellerimle ana ekran kilidini açarken telefona baktım.

Yüklenmesini beklerken, ekranımda bilinmeyen bir telefon numarasının görünmesini istedim, Bitcoin transferini aldıklarını ve çocuklarımın sağ salim serbest bırakılacağını onaylayan biri.

Telefon sessiz kaldı.

Saat takip uygulaması açıldığında, saatin pilinin yüzde dörde düştüğünü bildiren bir bildirimle karşılaştım.

"Hayır," dedim dehşet içinde. En son on dakika önce noktanın yerini kontrol ettiğimde, saat yirmi mil uzaktaydı

-I-55'in dağlara doğru kıvrılmaya başladığı yere yakın bir yerde. Şehir sınırlarına paralel olarak dağ eteklerinden geçen kırsal bir yan yola sapmışlardı.

Haritaya baktım, topografya ve sokaklar arasında geçiş yaptım. bak.

Mavi nokta yine hareket halindeydi, ancak hala ve batıya doğru sürünüyor.

Bir ekran görüntüsü aldım ve tam uygulamayı kapatmak üzereydim ki, adı verilen bir yol (Sugarloaf Lane) haritanın çevresinde parladı. Şaşkınlıktan alnımın çatladığını hissettim. Aklımın bir köşesinde korku vardı.

O sokak adını, o genel konumu bildiğimden emindim.

Kaçıranlar neden o tarafa gidiyorlardı?

Fidye notundaki kelimeler aklımdan geçti.

Yetkililerle iletişime geçmeyin.

Bu talimatları HARFİYEN uygulayın.

Evinize gidin ve talimatları bekleyin. Biz sizi izliyor olacağız. Nakit teslimatı ve Bitcoin transferini onayladıktan sonra çocukları size teslim edeceğiz.

Adrenalin ve korku bacaklarımı titretmeye başladı. Bağırsaklarım düğümlenmişti ama yine de benimle konuşması için yalvardım. Şimdi polisi arayayım mı? Birkaç dakika daha beklesem mi? Ya çocukları bırakmak üzereyseler ve ben polis sirenlerini onlara doğru göndersem?

Tuş takımına 9-1-1 yazdım, o kadar şiddetli titriyordum ki başparmağımı arama düğmesinden birkaç santim uzakta tuttum. Her şeyden sonra bunu gerçekten yapacak mıydım? Bu her şeyi berbat ettiğim ve en başından polise haber vermem gerektiği anlamına mı geliyordu? Kaçıranlardan haber almak için biraz daha beklemeli miydim?

"Söylediğin gibi bana ulaş, lanet olsun," diye bağırdım.

Babamın davaları ve bir gece önce uyanırken Google'da araştırdığım başlıklar hala beynime kazınmış, bir marka gibi zonkluyordu.

Adam Kaçıran Tehditlerini Gerçekleştirence Polis Baskını Ölümle Sonuçlandı.

Polisin Müdahalesi Rehinenin Korkunç Ölümüne Yol Açınca Aileler Yıkıldı.

Kaçırılan Kurbanlar Polisin Fidye Taleplerini Yanlış Okuması Sonucu Öldürüldü.

Ve sonra en kötü şey oldu.

O küçük mavi nokta kayboldu, "%4 pil" mesajı aniden yerini uygulamanın köşesinde GPS BAĞLANTISI KESİLDİ yazan bir bildirime bıraktı. CİHAZLA BAĞLANTI KURULAMIYOR.

"Hayır, hayır, hayır," diye haykırdım şaşkınlık içinde. Çok dikkatli davranmış, çok az kez kontrol etmişim. İz sürücü öylece ölemezdi. Şimdi olmazdı. Her şeyden sonra olmaz.

Ama vardı.

Saat ölmüştü, mavi nokta isimsiz bir toprak yol ile Sugarloaf Lane'in kesiştiği yerde donup kalmıştı.

Ölü, ölü, ölü, ölü, ölü, zihnim gittikçe daha yüksek sesle yankılandı, bedenim olduğu yerde donup kalırken bile.

As'ımı yeni kaybetmişim.

Uzun zamandır gömülü olan bir anı, doğrudan güneşe bakarken oluşan bir görüntü gibi, yüzen beynimin önüne fırladı. Bonnie'nin yeni yürümeye başladığı ve Sage'in altı yaşında olduğu yaz, kızları tek başıma Oregon Sahili'ne götürmüştüm. Gelgit havuzlarını keşfettikten sonra kiralık dairemize doğru kayalıklardan yukarı doğru yürüyorduk - Sage atlamaktan sırlıslık olmuş, Bonnie uykuya hazır olduğu için ağlıyordu- o sırada arkamızdaki sahilden bağırışlar duydum.

Tam zamanında döndüm ve spor ayakkabı dalgasının okyanusa doğru yuvarlandığını, sarp gelgit havuzlarının üzerinden hızla geri çekildiğini gördüm.

Lav kayalarının üzerinde yalınayak koşan bir kadın, geri çekilen köpüğün peşindeydi.

Çalkalanan beyaz sörfte yuvarlanan küçük kırmızı bir ceket görene kadar ne olduğundan emin değildim.

Aralarında kadının kocası olduğu anlaşılan bir adamın da bulunduğu dehşete kapılmış seyirciler, karısının durması ve geri dönmesi için çığlık atıyordu. Spor ayakkabı dalgası o kadar hızlı girip çıkmıştı ki, o küçük kırmızı kapüşonluyu çoktan deniz kayalıklarına ve kumsal boyunca kümelenmiş masum gelgit havuzlarının çok ötesindeki dalga kırana doğru çekmişti. Dalgalar kayalıkların çıkıntılarına çarpıyordu. Orada okyanusa girmeye çalışan herkes kayalıklara çarpıp parçalanacaktı.

Suya girerse iki kişinin ölümünü izleme ihtimalimin yüksek olduğunu fark ettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi.

Adam kadının durması, geri gelmesi için tekrar bağırdı, birinin Sahil Güvenliği aradığını, yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi.

Yine de anne durmadı.

Çocuğuna ulaşana kadar, çalkantılı sörfte inanılmaz bir hızla kapüşonluya doğru yüzdü. Sonra sıkıca tutundu, bir tutam kahverengi saçını çekti ve bir sonraki dalga ikisini de uçurumun kenarına savurduğunda bile ellerini boynuna götürdü.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Bonnie boynuma sokuldu. Sage elimi çekiştirirken titreyerek inledi.

Ve sonra, her şeye rağmen, o kadın bir şekilde bebeğini sağ salim kıyıya yüzdürdü.

Buna kalkışmakla aceleci davranmıştı. İzleyenlerin şaşkın yüzlerinden ve kafa sallamalarından, neredeyse kendi ölüm belgesini imzaladığını düşündüklerini anlayabiliyordum. Ama bazen başka bir yol yoktu.

Bazen tek seçenek berbattır ve her şeyin tekrar yoluna gireceğine dair çok az umut vardır. Ve siz yine de birini seçersiniz.

Çocuğuna doğru yüzen o çaresiz anne gibi ben de çoktan boyumu aşan bir işe kalkışmıştım. Fidyeye notundaki talimatları harfiyen yerine getirmeye karar verdiğim andan beri öyleydim.

Tehlikeli ve aptalcaydı.

Daha sonra haberi okuyan herkesin, pizza kutusuna iliştirilmiş o mektubu gördüğüm andan itibaren polisi ve FBI'ı aramam gerektiğini söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Ama Oregon Sahili'ndeki o anne? O değil. O anda yapabileceğim tek şeyin, çocuklarımı kurtarmak için en küçük bir şans kırıntısının olduğu yere doğru çılgınca bir koşu yapmak olduğunu bilirdi.

Aklımda o sallanan kırmızı kapüşonlu ile sonunda telefonuma 911'i tuşladım.

Sonra, kadrana bastığımda, garaja geri döndüm, o donmuş mavi noktayı gördüğüm son yere doğru cehennem gibi sürmeye hazırdım.

Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum.

Koşma konusunda hep iyiydim. Her sonbaharda bir kilometre koştığımız gerektiğinde sınıfın en hızlısı ben olurdum. Herkes hep şikâyet ederdi ama ben etmezdim. Mia ve havalı kızların bana kıskançlıkla baktıkları tek zamandı.

Beden eğitimi öğretmeni Bay Tamura, ortaokulda atletizm takımına katılmam gerektiğini söyledi. Büyükbabam da aynı şeyi söyledi. "O çirkin bacaklarını en iyi şekilde kullan," dedi bana. "Küçük bir geyik gibisin."

Toprak yolda koşarken, İsa'dan uzaklaşırken bunu düşünüp durdum. *Küçük bir geyik gibi.*

Çatlak.

Arkamdan gelen yüksek bir ses beni o kadar korkuttu ki neredeyse dengemi kaybediyordum ve kırık kayaların ve toprağın üzerine sertçe düştüm.

Bunun bir silah olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Yağlı Saç bana silahla ateş ediyordu.

Önce sağa, sonra sola sıçradım, daha da hızlı hareket ettim. Düz bir çizgi dışında ona vurması kolay bir şey verecek herhangi bir şey.

Küçük bir geyik gibi.

Bir geyik olmalıydım. Çünkü tam arkamda bir avcı vardı, ne kadar hızlı koşarsam koşayım ağır ayak sesleri sertçe gümbürdüyordu.

"Dur, seni küçük sürtük," diye soluk soluğa bağırmaya devam etti, ama bu sadece benim daha hızlı koştumamı sağladı. Gümbürdeyen ayak seslerinden onun benim kadar hızlı koşmadığını anlayabiliyordum.

Belki de buna gerek yoktu. Çünkü silahı vardı.

Çatlak.

Kurşunun başımın arkasına çarpıp beni yere sermesini bekledim. Bunun yerine, her şeyden daha güçlü bir enerji akışı hissettim.

Pixy Stix yüksek.

Daha hızlı, daha hızlı, bir geyik gibi daha hızlı, dedim bacaklarıma ve beni dinlediler.

Karanlık ve dar yolda çok uzağı göremiyordum. Bu korkutucuydu ama aynı zamanda iyiydi de. Çünkü Yağlı Saç'ın önünde kaldığım sürece o da beni pek iyi göremiyordu.

Omzumun üzerinden geriye bakmaya cesaret edemedim.

Bizi gömdükleri yerden sürünerek ilk çıktığımda - çamur ve toprak içine çökmeden önce - çok yorgun olduğumu ve zar zor yürüyebildiğimi düşünmüştüm. Ama şimdi, bacaklarımın durdurulamaz olduğunu hissediyordum. Sanki gerekirse bütün gece hiç yavaşlamadan koşabilmişim gibi.

Nereye *doğru* koştuğumu bilmiyordum. İlk başta, minibüsün boyalı camına çizdiğim delikten gördüğüm uçurum benzeri yüksek duvarlar, toprak yolu her iki taraftan da yakından takip ediyordu. Ben koşmaya devam ettikçe uçurum duvarları alçaldı ve toprak yol başka, daha küçük yollara ayrılmaya başladı. Bu yollar devasa çukurlara benziyordu. Ve farklı yerlerde devasa ekskavatörler ve diğer makineler vardı, sanki bir inşaat alanıydı. Buranın ne olduğunu anlayamıyordum; sadece büyük, boş, toprak, taş ve çöplerle dolu, dünyanın kimsenin gitmemesi gereken unutulmuş bir bölgesi gibiydi.

Tek bildiğim bunun bir kâbus gibi geldiği idi ve eğer uyanmak istiyorsam koşmaya devam etmeli, Yağlı Saç'ın önüne geçmeliydim. Bonnie, Bayan Jessa ve diğerleri için yardım bulmalıyım.

"Lanet olsun, dur!" Yağlı Saç tekrar nefes nefese kaldı ama sesi gittikçe uzaklaşıyordu ve sadece daha da hızlı hareket etmemi sağlıyordu.

Ondan daha hızlıydım.

Arkamdan bir kayma sesi geldi, sonra bir gümbürtü, ardından spor ayakkabılarının çakıllar üzerinde sürünme sesi ve keskin bir *gümbürtü*.

Belki de silahı düşürmüştür, aklım bana öyle söyledi. *Devam et, şimdi onu kaybedeceksin.*

"Kahretsin," diye bir kez daha tükürdü ve çakılların üzerinde yine o itiş kakış sesleri duyuldu.

Yine de durup arkama bakmadım, sadece kollarımı ve bacaklarımı pompalamaya devam ettim, onun gibi kaymamak için dua ettim.

Çünkü eğer yapsaydım, beni yakalayacaktı.

Koşarken başımı iki yana salladım. Ama görebildiğim kadarıyla saklanacak hiçbir yer yoktu. Sadece kaya, boşluk ve karanlık vardı. Çoğunlukla etrafımdaki her şey aynı görünüyordu; gri ve karanlık.

Birkaç saniye sonra, artık arkamda onu duyamıyordum. Sadece koşan, koşan, koşan kendi ayaklarımın sesi vardı.

Nefes nefese kaldım. Göğsüm birdenbire çok kötü ağrımaya başladı ve bacaklarım da öyle. Derin bir nefes aldım ve devam etmeye çalıştım ama Pixy Stix'in enerjisi hızla tükeniyordu. Ve işleri daha da kötüleştirmek için, yol artık dik bir şekilde yokuş yukarı çıkıyordu, bu da hızımı korumamı daha da zorlaştırıyordu.

Ancak tepenin zirvesine doğru sendeleyerek yaklaştığımda güzel bir şey gördüm.

Işık titreşimleri, küçük ve uzak. Yıldızlar gibi, ama yerde.

Gece bir kamp gezisinden eve döndüğümüzde ve uzakta parıldayan ilk şehir ışıklarını gördüğümüzde Bonnie hep böyle söylerdi. *Yer yıldızları.*

O tarafta evler ve insanlar vardı. Sadece oraya gitmem gerekiyordu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve her an pes edecekmiş gibi hissetmeme rağmen bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Altımdaki zemin değişmeye başladı, hâlâ pürüzlüydü ama daha az çakıllı ve daha çok gerçek bir yol gibiydi. Spor ayakkabılarımla yere vurmadığım sürece ayaklarım burada daha sessiz hareket edebiliyordu.

Birkaç metre sonra bir kapı ve az önce koşarak çıktığım yolun kenarına dikilmiş büyük, paslı beyaz bir tabela vardı. Yüksekti ama aralıklı basamakları tırmanmak çok zor olmayacaktı.

Kendimi kapının basamaklarından kolayca yukarıya doğru salladım, ancak tırmanmaya başladığım anda kapıdan yüksek bir ses geldi, sanki kapı "İşte burada, bu tarafa gel!" diye bağıırıyordu.

Kapının diğerk tarafında yere düştüğümde bacaklarım neredeyse tutmuyordu ama devam ettim. Bonnie ve diğerk çocukların -ve Bayan Jessa'nın- fazla zamanı yoktu. Onlara yardım etmeliydim, çukurdaki çamuru kazabilecek birini bulmalıyım.

Ya aşağıda yaralanmışlarsa? Ya o kadar çok çamur vardı ki hiç havaları kalmamışsa...

Bu düşünceleri aklımdan çıkardım.

Bu gibi düşünceler bacaklarımı eritecekti.

Jöle.

Paslı beyaz tabeladaki yazıları görmek için başımı çevirdim.

geçti.

BATI GİRİşİ: KUZEY TARAFI TAş OCAğI

Bu kelimeleri ezberledim ve kendimi koşmaya devam etmeye zorladım.

Andy'nin küçük kızın peşinden kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana bağırdığı son şey, "Lanet olası arabayı getir. Kaldır kışını!"

Anahtarların Civic'in kontağından sarktığını hayal edebiliyordum.

Arabayı alıp onu takip etmem gerektiğini kastettiğini biliyordum.

Kaçan küçük kıızı yakalamasına yardım edecektim.

Ama aklımın ilk gittiği yer orası değildi.

Kontak anahtarını çevirip taş ocağından ve Andy'den olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşarak Florida'ya gitme fikrine kapıldım.

Çünkü telefonuma gelen bir bildirim, Bitcoin cüzdanımda yaklaşık iki milyon dolara eşdeğer bir para olduğunu bildiriyordu.

Şaşkınlık içinde bakakaldım. Bitcoin transferinin de şu anda planın diğer tüm parçaları gibi çöktüğünü düşündüm.

Yine de planın bu kısmı başarısız olmamıştı. Para oradaydı.

Hayatım boyunca görmediğim ya da göremeyeceğim kadar çok.

Bir an için, ayaklarım yere sağlam basarken, o dolar işaretleri Andy'yle birlikte parayı helikopter ebeveynlerden ve Bright Beginnings'in kaltak yönetiminden kurtarmak için Robin-Hood planını ilk yaptığımız günkü kadar cazip geldi.

Mükemmel bir soygun yapabilirsek, tüm o para bizim olacaktı.

Kendimi, Andy'nin soğutucuya tıktığı için muhtemelen vıcık vıcık olan paradan payıma düşeni aldıktan sonra, nefes alabileceğim kadar uzağa ve olabildiğince hızlı bir şekilde eyalet sınırlarını geçerken hayal ettim

Yine. Bir süre ortalıkta görünmemek. Sonra temiz bir sayfa ile yeni b i r hayata doğru kaymak.

Belki sonunda Andy'ye Bitcoin parasından payını gönderirdim, ama belki de göndermezdim. Belki de, eğer gerçekten çok şanslıysam, tüm bu karmaşanın suçunu üstlenirdi. Ya da suçu otobüs şoförüne atmanın bir yolunu bulurdu.

Çöp yığınının bir adım uzaklaştım. Andy'nin o küçük kızı yakaladığında ne yapacağına dair düşüncelerimi bir kenara iterken bir adım daha, bir adım daha attım.

Gözlerim son yirmi dört saat içinde defalarca baktığım metal levhaya kaydı ama yürümeye devam ettim.

Bundan sonra ne yaparsam yapayım, geleceğimin başımın üstüne çökmek üzere olduğu gerçeğinden kaçış yoktu, tıpkı sığınak kuyusunun yerin yirmi metre altına gömdüğümüz tüm o çocukların üstüne çöktüğü gibi.

Muhtemelen ölmüşlerdi.

O kadar pislik içinde ölmüş olmalılar, değil mi?

Haberlerde benim ve Andy'nin adımızı gördüğünde annemin yüzünün nasıl buruştuğunu düşündüm. Alnındaki ve yanaklarındaki o derin çizgiler neredeyse gözlerinin kaybolmasına neden olacaktı. Motosiklet kazasından sonra hastaneden çıkıp doğruca hapse girdiğimde beni ziyarete geldiğinde de aynı surat ifadesini takınmıştı.

Şaşırmadım. Hayal kırıklığına bile uğramadım, gerçekten. Sadece tamamen tiksindim. Sanki beni yargılayacak ahlaki bir üstünlüğü varmış gibi.

"Ne büyük kayıp," derdi, sanki uçurtma gibi uçtuğu pis karavanında içten dışa çürümüyormuş gibi. *"Kendini nasıl kullanacağını asla bilemedi."*

Çenemi sıktım ve daha hızlı yürüdüm, yapmak üzere olduğum şey için kendimi çelikleştirdim. Yapmak zorunda olduğum şey için.

Çünkü siktir et.

Her şey çoktan boka sarmıştı. O çelimsiz küçük kız gidiciydi ve bu onun suçuydu. Yaptığım hiçbir şey 315 numaralı otobüsteki çocuklara yardım edemezdi. Muhtemelen.

Muhtemelen. Bu kelime zihnimdeki bozuk bir ses parçası gibi her düşüncenin sonunda tekrarlanıyordu. Başımın yan tarafına bir tokat attım.

ama artık yürümüyordum. Sadece boşluğa bakıyordum.

Kendin uygula.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu sözler bir kez olsun annemin değil de kendi sesimmiş gibi geldi.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadım, adrenalinin bir yumru gibi güçlü bir şekilde vurduğunu hissediyordum.

Her şey cehenneme dönmüştü.

Toprak yolun kenarına park etmiş olan Andy'nin Civic'ine baktım. Sonra sığınağın gömülü olduğu noktaya, arkasında Çukur'da yükselen devasa şekillerin önüne baktım.

Kendin uygula.

İçimde bir şeyler koptu ve her şey boka sardığından beri ilk kez ne yapacağımı kesin olarak biliyordum.

Şu anda önemli olan tek şey elimdeki anahtarların verdiği histi.

YIRMI ALTI SAAT, ELLİ SEKİZ DAKİKA GÖMÜLÜ

"O da ne?" Bonnie küçük bir sesle düşüncelerimi bölerek sordu.

Ağırlaşan göz kapaklarım açılmaya çalıştı ama bu çok zor bir görevdi. Zaten görecektik bir şey de yoktu. Onun yerine sadece dinledim, bulanık zihnim Sophie'ye geri dönmeye devam etse de odaklanmaya çalıştım. Hafif bir gümbürtü vardı, yeryüzü başımızın altında hafifçe titriyordu ve tepemizden gelen donuk bir hırıltı sesi giderek yükseliyordu.

Üzerimize daha fazla toprak yağmaya başladığında çocuklar "Hayır, hayır," diye çığlık attılar.

Bu gözlerimin açılmasına neden oldu. Yukarıda her ne varsa göçüğe daha fazla baskı yapıyordu. Çamur dolu kuyunun üstünde giden bir araba mı?

Bir şey ürkütücü bir gıcırdama sesiyle sac levhanın üstünü sıyırdı ve ardından ağır bir şey gümbürdedi.

Üzerimizdeki kontrplaktaki delikten aşağıya daha fazla toprak yığını yağdı.

Girişin geri kalanını gömüyorlar, diye fısıldadı zihnim. *Böylece kimse seni bulamayacak.*

"Rose, Ben, Ked, acele edin. Yatakları yukarı kaldırın ve altına saklanabileceğimiz bir sığınak yapın!" Bağırdım, sesimi gürleyen sestem ve üzerimize yağın toprak parçalarından daha yüksek çıkarmak için elimden geleni yaptım.

Bu sığınak bize sadece, Sage'in sığınağın tepesinde kazarak açtığı kalın kontrplak tahta, çamur çığının ve üzerimizdeki o gürültüyü çıkaran şeyin ağırlığıyla tamamen çökene kadar birkaç değerli dakika kazandıracaktı.

Yine de birkaç dakika birkaç dakikaydı.

Gözlerimi kapattım ve balo gecesi verandada Sophie ve flörtünün fotoğraflarını çektiğimi hayal ettim. Mezuniyette ona sıkıca sarıldığımı. Soph'un en sevdiği tatil yeri olan Bear Gölü'nde ayak parmaklarımızı kuma batırdığımızı. Onun sevinç çığlıklarını duyduğumu hatırladığım son yer.

Yıkılmak üzere olan birkaç umut daha.

Ama bu, parmaklarımın arasından kayıp gitmelerine izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Taş ocağından çıktıktan sonra ne kadar koştuğumu bilmiyordum. Muhtemelen sadece birkaç dakika, ama ciğerlerimin yanma şekli sonsuza dek sürecekmış gibi hissettirdi.

Yol biraz genişlemiş ve topraktan kaldırıma dönüşmüştü ve daha önce iğne ucu kadar olan ışık kümeleri nihayet büyüyor, daha parlak hale geliyordu. Uzaktaki diğer her şeyi gölgede bırakan en yakınları, ağaçların arasından ilerideki bir grup binaya bağlıydı. Gecenin karanlığına gömülmüşlerdi ve etrafları beyaz bir çitle çevriliydi.

Yerle ilgili bir şeyler tanıdık geliyordu ama henüz nerede olduğumu söyleyebilecek kadar değil.

Neredeyse geldik.

Tüm bu ışıklar ve binalar arasında birilerinin evde olması gerekiyordu. Biri beni içeri almalı, bana yardım etmeli, beni Bonnie'ye ve artık parmaklarımı ve kollarımı zar zor hissetmeme rağmen kazdığım, kazdığım ve kazdığım o deliğe geri götürmeliydi.

Birinin beni dinlemesini ve benimle gelmesini sağlamanın en hızlı yolu olarak ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. "Yardım edin! Polisi arayın! Northside Taş Ocağı'nda gömülü çocuklar var. Silahlı adamlar var. Bu taraftan." Evet. Kelimeler bunlardı. Bunlar olmak zorundaydı.

Onları ağızımda tutuyordum, biri o kapılardan birini açtığı anda onları dışarı çıkarmaya hazırdım.

Sendeleyerek ilerledim.

Sonra tanıdığım bir ses duydum. Ama bu sefer çığlık yerine fısıltıydı.

Birkaç dakika önce üzerinden tırmandığım metal kapıydı. Aynı tiz, gıcırtilı sesi çıkarıyordu.

kendimi onun üzerine kaldırdım. Zihnim çılglık atarken mesanem neredeyse kendini bırakıyordu,

Tam arkanda. Bu tarafa doğru geliyor.

Bacaklarımı olabildiğince hızlı pompaladım, ki bu artık çok hızlı değildi, beyaz çit için. Gittikçe yaklaştıkça nefes alışım da hızlanıyordu. Yağlı Saç beni yakalayacaktı.

Her an, yol bu ışıklara doğru alçalırken beni görebilirdi.

Doğruca onlara gideceğimi biliyordu.

Ellerimi beyaz çitin üzerinde gezdirdim, bir mandal aradım, çılgılık atmak istedim ama bunun onu bana daha hızlı getireceğinden korktum.

Bu kapıyı daha önce gördüğümünden emindim, tıpkı Bay Edwards'ın sesini daha önce duyduğumdan emin olduğum gibi, ama nasıl olduğunu çözecek zamanım yoktu.

Mandalı buldum. Diğer tarafta bir kilit vardı. Büyük, kalın bir Kilitle.

"Hayır! Hayır, yardım edin," diye bağırdım yumuşak bir fısıltıyla.

Tırmanırken

Çit çok ses çıkaracaktı ama ayağımı alttan geçen raya koyarsam üstten tutup kendimi çekebileceğimden emindim. Sığınaktan çıkmaya kıyasla hiçbir şeydi.

Neredeyse varmıştım, sadece diğer tarafa geçmem gerekiyordu, sonra bir koşu daha ve verandanın ışığı yanarken ilk kapıya vuruyor olacaktım.

Ayağım küpeştedeyken bir saniye tereddüt ettim. Arkamdan bir sesin, "Orada kalırsan seni vurmam," dediğini duyacak kadar.

Uygulamada donmuş mavi noktayı gördüğüm son yere ulaşmak için çaresizce hoparlörden 911'i arayarak karanlık sokaklarda hızla ilerledim.

Bu tempoda devam etsem bile Sugarloaf Lane'in tepesine daha on beş dakika vardı.

"Adım Sheena Halverson," dedim aceleyle, başka türlü davranmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Muhtemelen zaten ekranlarında ismim ve telefon numaram vardı. "Kızlarım dün öğleden sonra kaybolan otobüsteydi. Ve kaçırın ya da kaçırınların yeri hakkında güvenilir bilgilerim var. I-55 ve Sugarloaf Lane'in dışında."

"Bayan Halverson, sizi anlamakta zorlanıyorum. Yavaşlamanızı istiyorum. Ada County'deki Sugarloaf Lane mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Açıklamaya nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ama kaçırınların bu bölgede olduğundan eminim. Polisi aramamam gerekiyordu. Dediler ki... çocuklara zarar vereceklerini söylediler."

Gözyaşlarım yine akmaya başlamıştı ama onları uzaklaştırmak için ellerimi direksiyondan çekmedim.

"Anlıyorum ve yardım gönderiyorum," diye beni rahatlattı görevli. "Aramakla doğru şeyi yaptınız."

Sertçe yutkundum. Keşke ikimiz de bunun doğru olduğunu bilseydik. "Bana söyleyebilir misin-"

"Kaç memur göndereceksiniz?" Hasta kadının sözünü keserek sordum. "Siren kullanmayacaklar, değil mi? Lütfen, siren kullanamazlar. Size verdiğim yerin yakınında herhangi bir yerde olabilirler."

"Hanımefendi, verdiğiniz yere şu anda birden fazla birim gönderiyorum. Benimle hatta kalmanız gerekiyor. Konumunuz nedir?"

Yeterince tereddüt ettim çünkü sesi sertti: "Olduğunuz yerde kalmanızı ve benimle konuşmanızı istiyorum hanımefendi. Verdiğiniz yerden uzak durmanız ve benimle konuşmanız gerekiyor."

Konuşmaya, cevap vermeye çalıştım ama çıkan tek ses boğuk bir çığlıktı.

"Söylediğiniz her şeyi olay yerine giden polis memurlarına aktaracağım," diye beni rahatlattı santral görevlisi, sesi o kadar sakindi ki ona bir can simidi gibi sarılmaktan kendimi alamadım. "Bu yüzden polisin durumu yönlendirmesine yardımcı olabilecek her türlü bilgiye ihtiyacım var. Hanımefendi?"

Yavaşladım ve arabayı yolun kenarına çektim, batıyormuş gibi hissediyordum. Boğuluyordum belki de, gerçeğin ağırlığı altında eziliyordum.

Polis yoldaydı. Bu da şu anda yapabileceğim tek şeyin yollarından çekilmek ve benim başarısız olduğum yerde onların başarılı olmasını ummak olduğu anlamına geliyordu.

Suya atlamıştım ama ne kadar yüzersem yüzeyim, o sallanan kırmızı kapüşona tek başıma ulaşamayacağımı iliklerime kadar biliyordum.

Zihnimin gözünde, dalgaların altında kaybolmaya başlamıştı bile.

Yakında, gitmiş olacaktı.

Ellerim beyaz çitin üzerinde donup kaldım, arkamdaki karanlığa bakmaya cesaret edemedim.

Kelimeler kafamda bir döngü halinde tekrarlandı. *"Eğer orada kalırsan, seni vurmam."*

Yağlı Saç ne kadar yakınımıdaydı? Sesi benim hissettiğim kadar düzensiz ve yorgun geliyordu ve kelimeleri birbirine karışıyordu.

Casus zihnim fırıl fırıl dönüyor, çitin parmaklıklarında donup kaldığım o bir saniyede bilmem gereken her şeyi bana söylüyordu.

Daha önce silahı ateşlediğinde seni ıskaladı. Şimdi o zaman olduğundan daha uzakta.

Eğer çiti aşabilirsen, onu engelleyecektir.

Tek yapmaları gereken, adam çitlere ulaşıp tekrar ateş etmeden önce kapıyı yeterince hızlı açmak.

Ayaklarımda yaylar varmış gibi bedenimi yukarı fırlattım, bir şekilde bedenimi beyaz çitin üzerinden atmayı başarırken çırpındım ve tırmaladım.

Yanından koşarak geçtiğim çalılar ve çiçekler tarafından kısmen gizlenmiş yürüyüş yolunun yanında bir tabela vardı ama okumak için durmadım. Buranın ne olduğu önemli değildi. Sahip olduğum tek şeydi.

Yağlı Saç'ın homurdandığını duydum, sonra ağır ayak sesleri yere çarptı ve giderek yükseldi.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde verandaya koştum, bir elimle kilitli olan kapı kolunu tuttum, diğer elimle de kapıyı yumrukladım. "Yardım edin, yardım edin, yardım edin, lütfen bana yardım edin!"

Çığlıklarım arasında binanın içinden gelen belli belirsiz sesleri duyabiliyordum.

Sanki biri içeride çok yüksek sesle televizyon izliyormuş gibi.

Bir nefes aldım ve hafif bir silah sesi duydum, ardından bir atın kişneme sesi geldi. Beni orada duyabilirler miydi?

Gözümün ucuyla kapıda bir tabela gördüm: HOŞ GELDİNİZ, ARKADAŞLAR. Sonunda nerede olduğumu anlamamı sağlayan da bu oldu. Annem birkaç hafta önce bizi buraya bir tura getirmişti. Huzurevi gibiydi ama demans ve Alzheimer hastaları içindi. Büyükbabam gibi.

Yağlı Saç'ın vücudu çitlere çarptı ve benim gibi üzerinden tırmanmak yerine onu devirecekmiş gibi salladı. Belki de benim yaptığım gibi kendini yukarı çekemiyordu. Benden daha iriydi ve nefes nefese kalmıştı-

Tepemde bir ışık yandı; verandanın ışığından daha parlaktı, gözlerimi kısmama neden olacak kadar parlaktı.

"Yardım edin!" Yağlı Saç'ın duymasını artık hiç umursamadan, beni spot ışıklarının altında gördüğü anda silahını tekrar ateşlemesini bekleyerek çığlık attım.

Kapıya doğru sinmişim, sanki yeterince yaklaşırsam beni yutup binanın içine çekecekti.

Kapı gıcırdadı. Gözümü kırpmama fırsat kalmadan sonuna kadar açıldı ve beni pembe fayans zemine yuvarladı.

Başım döndü, televizyonun sesini ve "Vahşi sınır" hakkında bir şeyler bağırان bir adamın derin sesini, kurabiye kokusunu ve önümde çömelmiş, saçları yanaklarına dökülen, kıyafetleri hastane gibi kokan bir kadını aldım.

"Aman Tanrım," diyordu. "Çocuğum, bu da ne..."

Ayağa fırladım ve uzun, karanlık koridorda etrafıma bakındım, televizyonun oynadığı odadan gelen titrek ışıklara odaklandım. Yarım bir kapı koridordan ayırıyordu, bu yüzden sadece üstten görebiliyordunuz. Pijama ve cüppe giymiş küçük bir grup yaşlı insan o yarım kapının yanında toplanmıştı.

Nefes nefese kaldım ve ayağa kalkmaya çalışırken fayansın üzerinde kaydım. Kafamın içinde sakladığım ve bayana söylemek istediğim tüm kelimeler birdenbire o kadar zor tutulur olmuştu ki. Sanki her biri bir helyum balonuna bağlıydı ve elimden kayıp gidiyordu.

Ona Yağlı Saç'tan, Bonnie'den, Bayan Jessa'dan ve gömülü sığınaktaki kaçırılan çocuklardan bahsetmek için ağzımı açtım.

Ama ilk başta ağzından çıkan tek şey hıçkırıklar, sümükler ve gözyaşlarıydı.

"Sus, sus, sus," diye mırıldanıyordu kadın. Bir elinde telsiz vardı ve ona dönerek, "Burada güvenliğe ihtiyacım var," dedi. Sonra bana, "Artık güvendesin tatlım. Her şey yoluna girecek."

Bu sadece beni daha çok ağlattı. Kelimelerimi dökmek imkânsız gibi geliyordu.

"Hayır!" Düşündüğümden daha yüksek sesle çığlık attım. "Bizi aldılar. Bonnie'yi aldılar! Toprak, çamur, her şey çöktü. Taş ocağı! Hemen oraya gitmelisin, benimle geri gelmelisin, onlara yardım etmelisin, havaları yok!"

Kelimeler şimdi çıkıyordu ama istediğim gibi değil. Koyu kahverengi gözlerinden ve büzülmüş dudaklarından sesimin düşündüğüm kadar karışık çıktığını görebiliyordum.

"Sadece bir dakika sakinleşin ve bu işi halledelim-"

Koridorun aşağısından televizyondan daha yüksek bir ses geliyordu. Sonra birinin sesi üzerimde diz çöken kadının sözünü kesti, "Kahretsin, çocuğu dinle!" diye bağırdı.

Kadın şok olmuş bir şekilde başını kaldırdı.

Zihnindeki her şey hareketsiz kaldı.

O sesi tanıyordum.

O sesi severdim.

Büyükbaba. O buradaydı.

"Ve biri şu şeyi açsın." Önündeki yarım kapıyı tıkırdattı. "Bu benim torunum."

Bu imkansızdı, hiç mantıklı değildi. Henüz burada olmaması gerekiyordu. Ama işte oradaydı, buruşuk, çilli yüzü ve mavi gözleriyle koridorun aşağısından bana bakıyordu. Kapının üzerinde, onun hemen altında küçük beyaz bir tabela vardı ve üzerinde CHERISHED HEARTS STAFF AND RESIDENTS ONLY BEYOND THIS POINT yazıyordu.

"Neler oluyor Mindy?" dedi dedem, önlüklü bir adam onu koridora çıkarırken ve bana doğru koşarken.

Mindy'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmaması umurumda bile değildi.

Büyükbabam yeşil pazen pijamalarını giyiyordu. Bana ve Bonnie'ye iyi geceler diye sarıldığında meyan kökü ve diş macunu gibi kokan yıpranmış, yumuşak kumaşlı olanlardan.

Yanımda diz çöktü ve kirli, kanlı ve titriyor olmasına rağmen elimi sıktı. Sonra ön kapı arkamızda yumuşak bir gıcırta sesi çıkarınca başı dikleşti.

Kapı tekrar açılmaya başlamıştı.

Büyükbaba ayağa fırladı, onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu. Hastalanmadan önce hatırladığım o ağır aksak, yumuşak konuşan dedeme hiç benzemiyordu.

Vücudum dondu ve kadın beni içeri çektikten sonra kapının kilitlendiğini hiç duymadığımı fark ettim.

Henüz kimse Yağlı Saç'ı ve silahı bilmiyordu. Çünkü onlara söylememiştim.

Hemşire dedeme bir şeyler bağırırken dünya ağır çekimde yüzüyordu ve ikimizi de iterek kapıyı o kadar hızlı ve sert bir şekilde açtı ki sanki menteşelerinden sökmek istiyordu.

Birisi kapının dışından bir "oof" sesi çıkardı, ardından itiş kakış sesleri ve bir şey takırdadı.

Bum! Silah patladı ve cübbe giyen bazı yaşlı insanlar çığlık attı. Ben de onlarla birlikte çığlık attığımı fark ettim.

"Büyükbaba, hayır!" Onun yere yığıldığını ve Yağlı Saç'ın binaya zorla girip beni vurarak öldürdüğünü hayal ettim.

Ama olan bu değildi.

Bunun yerine, Büyükbaba silahı elinde tutarak ve zor nefes alarak içeri girdi. Dudağı kanıyordu. Kapıyı çarpıp kapatırken, kilidi çevirip önünde dururken, "Kaçtı," diye mırıldandı. Ve ilk kez onu anlattığı hikâyelerde bahsettiği polis dedektifi olarak hayal edebildim.

Sonra aynı hızla omuzları çöktü ve elindeki silaha bakarken kaşları çatıldı, ardından silahı dikkatlice kapının yanındaki masaya bıraktı. "Kimse ona dokunmasın. Ve... bence biri polisi aramalı," diye ekledi tereddütle.

Büyükbabam yaklaştı ve kollarını bana doğru açtı. Ve bu, korkmuş zihnimde dönen kaosu yatıştırmak için ihtiyacım olan şeydi.

Kollarına yuvarlandım ve bana sıkıca sarıldı. Onunla telsizi tutan korkmuş görünümlü kadının arasına baktım ve "Ben Sage Halverson. İki adam beni ve kız kardeşimi kaçırdı. Ve otobüste başka çocuklar da var. Onları taş ocağında tutuyorlar."

Büyükbabam beni tekrar sıktı, sonra elinde radyo olan kadına döndü. Telsiz elinde biplenmeye devam ediyordu. "Kızı duydun. Acele et ve polisi ara!"

Sonunda biri diğer odadaki televizyonu kapattı, tam o sırada ten rengi gömlek giyen iki adam, başka bir kadının masa telefonuna ulaşmak için çabaladığı resepsiyon masasının yanındaki kapıdan içeri daldı.

Telefonu çevirdi ve kulağına götürerek bana ve büyükbabama seslendi. Az önce ona söylediklerimi polise anlatırken, kalbim koşarken olduğu gibi hızlı hızlı atıyordu.

Sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, sanki duyduklarına inanamıyormuş gibiydi.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama polis gelmek üzere," diye kekeleyerek telefonu bana uzattı. "Al, çabuk, onlara bildiğin her şeyi anlat."

SHEENA

Sevk memuruna bildiğim her şeyi anlattım, son yirmi dört saatte aklımda kalan her ayrıntıyı on dakika boyunca anlattım.

Artık doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyordum. Belki de bu kâbus öyle ya da böyle sona erene kadar bunu bilmenin bir yolu yoktu.

O anda, telefonum kulağımda bipleyerek bana haber verdi. Gelen bir arama vardı. Hızlı bir bakış bilinmeyen bir numarayı gösteriyordu. "Bu telefona cevap vermem gerekiyor," diye nefes nefese dik oturdum. "Sanırım

Sanırım kaçırılanlar beni aramaya çalışıyor."

Görevlinin ne diyeceğini duymak için beklemedim.

Ya kaçırılanlar beni arayıp çocukları hemen serbest bırakacaklarını söylemek için aradıysa? Ya da alternatif olarak, polisi çağırdığımı bildiklerini söylemek için arasalardı?

Dehşet gözyaşlarımdan arasından ter damlacıklarının süzülmesine neden oldu. Çenemi sıktım ve çağrıyı kabul ettim.

Hemen hatta bir kadın sesi duyuldu. "Bayan Halverson?"

İlk başta, sabıka fotoğrafındaki tel tel saçlı, gözleri yaşlı kadını hayal ettim. Jessa Landon.

Ama hayır, telefondan gelen ses Jessa'ya ait değildi.

"Sheena, ben Cherished Hearts'ın güvenliğinden Rashida. I

... Burada kızınızla birlikteyim ve-"

Arabayı çoktan durdurmamış olsaydım, o anda kaza yapabilirdim. Kelimeler zihnimde dönüp duruyor, bir anlam ifade etmeyi reddediyordu. Bu kelimeler doğru olamazdı. Babam Cherished Hearts'taydı. Benim çocuklarım değil.

"Kızım mı? Ne?" Vücudum baş döndürücü bir inançsızlık, rahatlama, kafa karışıklığı ve dehşet kokteyli ile dolup taşarken boğuldum.

"Kayıp çocuklar otobüsünde olduğunu söylüyor. Az önce polisi aradık-"

"Telefonu ona ver."

"Neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz-"

"Onu hemen telefona ver!" Kendi sesime zor benzeyen bir sesle talep ettim.

Kısa bir sessizlik oldu. Ve sonra, inanılmaz, mucizevi bir şekilde, hatta bir ses geldi. *Sage*.

"Anne," diye bağırdı, sesi titrek ve gözyaşlarıyla doluydu.

"Aman Tanrım, *Sage*. Sen iyi misin? Bonnie nerede?" Olan biten hiçbir şeye anlam veremiyordum ama bu soruların cevabı evet olduğu sürece o an için yeterliydi.

"Ben iyiyim. Kaçtım anne," diye inledi. "Büyükbabamla birlikteyim."

Sadece bir saniyeliğine taşıdığım tüm korku ve dehşet Kaldırıldı.

Ellerim otomatik olarak arabayı SÜRÜCÜ vitese geçirdi, ayağım Gaza bastım ve bir kez daha uygulamada gördüğüm mavi noktaya doğru hızlandım: Sugarloaf Yolu, şehrin dış mahallelerinde çıkmaz bir sokaktı. Sakinlerinin güvenliği atlatıp farkında olmadan şaşkınlık içinde dolaşmaları ihtimaline karşı kasıtlı olarak şehrin gürültüsünden izole edilmiş olan Cherished Hearts'a sadece bir mil uzaklıktaydı.

Çocuklarımın neden orada olduğunu hâlâ anlamıyordum. Önemli olan tek şey hayatta olmalarıydı.

Sonra aklıma geldi: *Sage* soruma cevap vermemişti. Ve güvenlik görevlisi de Bonnie hakkında bir şey söylememişti.

Midem çalkalandı ve gözlerimi önümdeki yola odaklamak için mücadele ettim.

"*Sage*, Bonnie nerede?" Dünya, ön camın ötesindeki turuncu sokak lambalarının parıltısıyla noktalanan gölgeler içinde yüzerken talep ettim.

"Anne, ona bakmaya çalıştım. Çok uğraştım." Sonra o kadar şiddetli ağlıyordu ki konuşamıyordu bile.

Gaza bastım ve mavi-kırmızı ışıkların aydınlattığı bir otoparka girene kadar hıçkırıklarının sesini dinledim.

polis araçlarını iki gün içinde ikinci kez vurdu.

"Buradayım, Sage, buradayım!" Subaru'dan inip tesisin açık kapısından bana doğru koşan polisleri gördüğümde ellerimi havaya kaldırarak boğuk hıçkırıklarımın arasından seslendim. Onları görmezden geldim ve Sage ya da Bonnie'den bir iz bulabilmek için umutsuzca etrafıma bakındım, hâlâ belki de yanlış anladığım, Bonnie ve diğer çocukların yakınlarda olduğu umuduna tutunuyordum.

"Ben onların annesiyim," diye bağırdım beni tutan memura, gözyaşlarım ve sümüğüm ağzımdan akarken, sadece yirmi dört saat önce babamla vedalaştığım geçit kapısından onlara doğru tökezleyerek ilerledim.

En yakındaki memur telsiziyle bir şeyler söyledi ve kolumdaki tutuşunu yumuşattı. Ben ayrılırken ikisi de beni durdurmaya çalışmadı.

Ana kapı açıldı ve içeride bir hemşire ve babam vardı.

Ve Sage, tepeden tırnağa kir ve kanla kaplıydı.

Sevgi ve inançsızlık kalbime öyle bir çarptı ki nefes alamadım.

Tek yapabildiğim dizlerimin üzerine çöküp onu kendime doğru çekmekti.

Göğüs.

Kazıcının motorunun gürültüsünden arkamdaki polis arabalarını bile duymadım.

Kendimi bu kadar zorluyordum.

Ayak gazda, ayak frende, sol, sağ, sol, sağ.

Kaz, kaz, kaz. Çocukları dışarı çıkarın. Kurtarın onları. Onlara yardım edin. Tanrım, ölmüş olamazlar.

Uzun zaman önce kendime bir daha asla sincap ya da başka bir şey öldürmeyeceğimi söylemiştim. Midemdeki o boş, hasta his dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ve bunlar lanet olası sincaplar değildi. Onlar çocuktu.

Hayatta olma ihtimalleri varken onları orada bıraksaydım, bir daha hiçbir şeyin düzelmeyeceğini biliyordum.

Ben kötü bir insandım. Bunu biliyordum. Ama bir katil değildim. Değildim.

Bu yüzden onları dışarı çıkaracaktım, bunun için hapiste çürümem gerekse bile. Elimde kalan tek şey buydu. Ve o çocuklardan geriye kalan tek şey bendim.

Polis taş ocağına doğru bağıırken her şey hızlı ve yavaş gelişti.

Yüzüme spot ışığı tutup ellerimi havaya kaldırmamı ve ekskavatörden inmemi söylediklerinde hızlıydım. Yavaş, topraktaki deliğe doluşup kazmayı bırakmayı reddettiğimde silahlarını çekerken.

Yine hızlı, içlerinden biri beni koltuktan çekip devraldı ve umutsuzca sığınağın tepesine ulaşmaya çalıştı.

Beni yere yatırdılar ve kelepçelediler ama götürmediler. Bunun yerine, iri yarı, sakallı bir memur büyük makinenin gürültüsü arasında bana hızlı hızlı sorular sordu. "Ne kadar aşağıdalar? Ne kadar zamandır aşağıdalar? Sığınağı tarif et."

Ve yaptım da. Sığınağın üstündeki kalın kontrplak çatıya ve onu tutan bataryanın boyutuna kadar.

O kadar derine inmiştim ki, sığınağın tepesini kazımalarına bir dakika bile kalmamıştı.

"Şurada bir merdiven var," diye seslendim, hurda yığınının karanlığını işaret ederken, daha fazla polis çukura üşüşmüş, alanı açmak için bulabildikleri her şeyle gevşek toprağı çekiyorlardı. O ağır pilin nereye düşmüş olabileceğini düşündüm ve midemin bulandığını hissettim.

Ekskavatörden çıkan egzoz gazı ve vücudumdaki her hücreye işleyen korku, son çamuru da çıkarmalarını beklerken boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden oldu.

Yine de boğulmuyordum ve gerçekten havasız kalan çocuklarla yüz yüze gelmek üzereydim.

Çünkü o çamurda ezilerek ölmemiş olsalardı, geçmişte kendi karbondioksitlerini solumuş olurlardı - Andy o küçük kızın peşinden kaçalı ne kadar olmuştu? Şimdi neredeydi? Bilmiyordum, ama dağın eteklerini tarayan el fenerleri bana polisin onu aradığını düşündürüyordu.

Ekskavatör titreyerek durdu ve sessizliğe büründü.

Ve sonra onu duydum. Öldüğüm güne kadar kemiklerimde yaşayacağını bildiğim sesi.

Yardım için yalvaran zayıf bir ses korosu.

Karanlık hastane odasındaki monitör ekranlarının yumuşak yeşil ışıltısı, Bonnie ve Sage'in sonunda uykuya dalmasına yetecek kadar gece lambası oluşturdu.

Bonnie'nin gözleri kapanmadan önce mırıldandığı son şey "Şu parlak ışıkların sönmeyeceğine söz verir misin?" oldu. "Söz veriyorum.

Seni seviyorum, Bonnie Bear," dedim ona, elini sıkarak. bulabildiğim, üzerinde kesik olmayan tek parmağımla, serumunu sarsmamaya dikkat ederek.

Diğer eli sıkıca Sage'in koluna kilitlenmişti. Hemşireler iki yatağı yan yana koymamıza izin vermişti, böylece kızlar hâlâ birbirlerine dokunabiliyorlardı.

Sage bir kez olsun kolunu çekmeye çalışmamıştı.

Güzel kızlarımın şekillerine bakarken taze gözyaşlarımı kırptırdım.

Güvendeydiler.

Hayattaydılar.

Otobüs 315'teki diğer dokuz çocuk da öyleydi.

"Bir dakika sonra bile polisi arasaydınız, o çocuklardan bazıları neredeyse kesinlikle ölmüş olacaktı."

Polis şefinin bu sözleri hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacaktı. Elbette alt metinde, bu kadar uzun süre beklediğim için aptal olduğum yazıyordu. Şanslıydım. Çok şanslıydım.

Çocukların semptomlarının ciddiyetine göre, sığınaktaki CO2 seviyesi yüzde on beşe yakındı. Ölümcül olabilir. Onları o delikten tam zamanında çıkarmışlardı.

Ama yine de o birkaç dakikanın şansı sadece bana ait değildi.

Eğer Sage polisi taş ocağı yoluna yönlendirmek için Cherished Hearts'a gitmemiş olsaydı, yine de çok geç olabilirdi.

Ve eğer o on dokuz yaşındaki çocuk - "Bay Edward," Bright Beginnings'ten kovulmuş olan kaçıranlardan biriydi- ekskavatörle kazmaya başlamasaydı, aralarında sadece bir kürek olan memurlar, ekskavatörün anahtarlarını bulmak için çabalayarak zaman kaybetmek zorunda kalacaklardı. Ya da onları hiç bulamayacaklardı.

Bu kısım hakkında ne hissedeceğimi bilemedim.

O serseriden nefret etmek istedim. Geceyi ilçe hapisanesinde geçirip kefalet duruşmasını beklediği için mutluydum. Ama tek bildiğim, yaptığım seçimlerden, kaçıranların yaptığı seçimlerden, kızlarımın yaptığı seçimlerden her yönde sıralanan domino taşlarının sayısını düşündüğümde, kendi nefesimi bulmanın zor olduğuydu.

Fidye notunu alır almaz polisi arasaydım, Sage'in elleri dirseklerine kadar sargılı olur muydu? Açıkta kalan kaslar, sıyrıklar ve kanla o kadar kaplıydılar ki, derileri bir eldiven gibi çekilip çıkarılmış gibi görünüyordu.

Yoksa o ve diğer çocuklar farklı bir kaderle mi karşılaşacaklardı?

Ve eğer Sage bir gün boyunca pençeleriyle o çukurdan çıkmasaydı, çukur çökmek yerine sağlam kalır mıydı?

Yoksa çocukları kaçıranlar, Sage'in onları mezara koymadan önce kazıyıp attığını söylediği minibüsün boyalı camındaki delikten kimliklerinin ortaya çıkabileceğini fark ettiklerinde, çocuklar fıçıdaki balık mı olacaklardı? Sage hastane yatağında yatarken oksijen maskesinin arkasından polise ve FBI'a hikayesini anlatırken son birkaç saat i ç i n d e olayları bir araya getirmiştım.

Gözlerimi kapattım ve yaşların çatlamış yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim.

"Anne," diye inledi Bonnie uykusunda ve gözlerim yuvalarından fırladı.

Açık.

Elindeki serumları yerinden çıkarmamaya dikkat ederek kolunu ovdum.

"Ben buradayım bebeğim. Güvendesin," dedim ve göz kapaklarının titremesi durdu.

İçini çekti ve ben de hastane sandalyesini yaklaştırdım, böylece başımı onun yanına, temiz beyaz çarşafların üzerine koyabildim.

Kapının altından, koridordan gelen ışık huzmesi değişti ve ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Kapımızın önünde her zaman bir nöbetçi bulunurdu.

İlk başta onun orada olduğunu düşündüm çünkü polis, kurtarma ve tutuklama haberlerinin duyulmasının hemen ardından basında adı geçen ikinci kaçıran kişiyi -Andy McQuain- hala yakalayamamıştı. Ancak bir fincan kahve almak için kısa süreliğine odadan çıktığımda başka bir memur bana eşlik etti.

Seçimlerim için hâlâ verecek cevaplarım ve belki de daha fazlası vardı. Polis, banka hesaplarımdaki paranın tam olarak yarısını sığınağın yakınındaki bir soğutucuda bulmuştu. Ve neyse ki Ted Barrett'in avukatı Bitcoin fonlarının şehir hazinesine geri dönmesini sağlamıştı. Paranın diğer yarısı hâlâ Andy McQuain'in yanında duruyordu. Geri ödemenin benim sorumluluğumda olup olmayacağını bilmiyordum. Ayrıca önümüzdeki aylarda okul bölgesinden ya da belki de şehirden kendi davamla karşı karşıya kalıp kalmayacağımı da bilmiyordum. Ama henüz o endişe çukuruna düşmeme izin vermedim.

Bunu sadece zaman gösterecek.

Yine de, ateşle oynayan pervane gibi, son dakika haberlerinin yorum bölümlerini okuyordum. Henüz olaya karışan bir taraf olarak adlandırılmamıştım. Bunun için çok erkendi. Basın bu gece olanlarla ilgili ayrıntıların çoğunu bilmiyordu ama öğreneceklerdi. Bazı insanların bana cesur, kahraman diyeceğini biliyordum. Diğerleri ise yaşayan en aptal insan olduğumu söyleyecekti. Pervasız ve aptal.

Bu gece tek bildiğim yanımda kızlarımın nefes alışlarının yumuşak sesini duyabildiğimdi.

Bir noktada soruşturmayı yürüten bir dedektif bana şoför Jessa Landon'ın kaçırılma olayına karışıp karışmadığı ortaya çıkana kadar hastanede gözaltında tutulduğunu söylemişti. Ama onun çocuklarımı tehlikeye atmakla hiçbir ilgisi olmadığını tüm kalbimle biliyordum.

Sage ve Bonnie, Bayan Jessa'nın o karanlık, korkunç sığınakta kaldıkları süre boyunca tüm çocuklara kendi çocukları gibi davrandığına defalarca yemin etmişlerdi. Hepsine iyi bir anne olmuştu.

Yirmi dört saatten fazla uyumamış olmama rağmen, uykunun benim için hâlâ çok uzak olduğunu biliyordum. Kahve ve gözlerimi kapatırsam kızların tekrar kaybolacağı korkusu arasında, gözlerimi çok uzun süre kırpmama izin veremiyordum.

Çok fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek, yerdeki çantamdan bir kalem ve not defteri çıkardım ve o anda nasıl hissettiğimi anlayabileceğini düşündüğüm diğer tek kişiye bir not yazmaya başladım.

Beyaz çizgiler yorgun gözlerimin önünde bulanık bir şekilde yüzüyordu ama kalemi kâğıda koydum ve yazmaya başladım.

Sevgili Jessa

İKİ GÜN SONRA

Annem hastanedeyken Bonnie ve benim istediğimiz kadar televizyon izlememize izin verdi.

Bonnie dizileri benim seçebileceğimi söyledi. Sevdiğini bildiklerimi seçtim -*My Little Pony* ve *Puffin Rock*- ama ikimiz de yataklarımızın üzerindeki ekrana gerçekten dikkat etmiyorduk.

Annem çoğu zaman yanımdaydı ama odadan çıktığında Bonnie kolumu yataklarımızın arasındaki boşlukta bulmaya devam ediyordu. Hâlâ korktuğunu anlayabiliyordum. Ve bunu yapmaya devam etmesinden duyduğum memnuniyetten, benim de hala korktuğumu anlayabiliyordum.

Güvende olduğumuzda, o delikten çıktığımızda her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

Ve o delikten kurtulduğumuz için gerçekten çok mutluydum. Ama bugün üst üste ikinci sabah terli ve panik içinde uyanmış, sargılı ellerimi hâlâ kontrplağı kazıyormuşum gibi aşağı yukarı oynatmıştım.

Bu sabah uyandığımda birkaç saniye boyunca temiz hastane odasının mı yoksa sığınağın mı gerçek olduğundan emin olamadım.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. Annemi ya da Bonnie'yi uyandırmamak için nefes alışımı normale döndürmeye çalışırken kendime tekrar tekrar "*Bu gerçek*" dedim. Henüz erken bir saatti; hastane odamızın pencerelerini örten tül perdelerin dışında hava henüz aydınlanmamıştı.

Ama bu sözleri kendime ne kadar tekrarlarsam tekrarlayayım, etrafımda sessizce vızıldayan makinelere ne kadar bakarsam bakayım ve bir tür temizleyicinin kokusunu ne kadar içime çekersem çekeyim, sanki bir parçam hala deliğin içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

O sığınakta mahsur kaldığımda bana yardımcı olan tek şeyi yaptım. Bayan Jessa'nın hepimize yapmamızı söylediği şeyi. İyi şeyleri düşündüm. Ve iki gün öncesinin aksine, şimdi etrafımda o kadar çok iyi şey vardı ki. Hastane menüsünden kahvaltı için ne seçeceğimi düşündüm - krem şanti ve Nutella'lı gözleme. Eve döndüğümde trampolinde zıplamanın, parmaklarım üstümdeki akçaağaç yapraklarının uçlarına değene kadar bacaklarımı pompalamanın ve kollarımı sallamanın ne kadar iyi hissettireceğini. İkimiz de iyileştığımızda Bonnie'nin elini temiz, sıcak ve bandajsız olarak elimde hissedebileceğimi.

Annemin diğer tarafımda uykusunda iç çektiğini duyabiliyordum, siyah saçları bacaklarımı örten beyaz çarşafların üzerine dökülüyordu. Güvendeydim. Bonnie güvendeydi. *Bu gerçektir.*

Gözlerimi daha yeni kapatmıştım ki kapı çalındı ve gözlerim tekrar açıldı.

Bonnie irkildi ve kolumu kavradı. Annem bir "oh" sesi çıkardı ve dimdik oturdu, sanki o da rüyasında görmek istemediği bir şeyden uyanıyormuş gibi gözlerini hızla kırıştırdı.

Kapı açıldığında koridordaki polis memurunu, bir hemşireyi ve büyükbabamı gördüm.

Ben ve Bonnie aptalca suratlar yapıyor olmalıydık çünkü büyükbabam başını eğdi ve sessiz odada bir kahkaha patlattı. "Beni gördüğüne o kadar sevinmiş görünme," dedi bize doğru ayaklarını sürüyerek. Sonra, "İşte benim kızlarım," diyerek annemi kucakladı ve gözlerini benden ve Bonnie'den ayırmadı.

"Baba, buradasın!" Bonnie şaşkınlıkla ciyakladı.

Ben de şaşırmıştım. Gerçi onu Cherished Hearts'ın koridorunda, elinde Greasy Hair'den aldığı silahla son gördüğümdeki kadar şaşırmamıştım. Annem bana ve Bonnie'ye neden orada olduğunu ve onunla telefonda konuştuğumda neden Cherished Hearts'a doğru gittiğini açıklamıştı. Büyükbabamın Alzheimer'ının kötüleştiğini, kaçıranlardan fidye notu aldığını ve Rolex saatle ilgili bir şeyler duyduğunu söylemişti. Tüm detayları dinlemeyi bırakmıştım. Çünkü o gece onu -ve sonra annemi- orada görmek, Bonnie'yle benim, okulda bize okudukları çocuk kitabındaki kaçak tavşan olduğumuzu hissettirdi.

Bazen yatma vakti. Yavru tavşanın nereye gittiği önemli değildi - annesi onu ne olursa olsun bulurdu. Ben de o geceyi böyle hatırlamak istedim.

Hemşire gülümseyerek kapıyı dikkatle kapatırken annem dedemi bir sandalyeye oturttu. Gözlerinin kenarları kırışmış, zihni berrak ve mutluyken yaptığı gibi yanaklarının üzerinde derin kırışıklıklar yayılmıştı.

"Hâlâ her şeyi çözmeye çalışıyoruz," dedi annem bana ve Bonnie'ye, dinlediğimizden emin olmak için eğilerek, "ama Cherished Hearts'taki doktorlardan biri dedemin ilaçlarını gözden geçiriyordu ve iki tanesinin gün batımını çok daha kötü hale getirmiş olabileceğini gördü." Bana ve Bonnie'ye baktı, sanki bu kelimenin ne anlama geldiğini hatırlayıp hatırlamadığımı öğrenmek ister gibiydi.

Anladığımızı göstermek için başımızı salladık, o da dedemle aramıza bakarak konuşmaya devam etti. "Büyükbabam hâlâ Alzheimer hastası," dedi ve sesi kırıldı. "Ve her şeyi günü gününe yaşamaya devam etmemiz gerekecek. Ama... doktor iyimser. O yüzden şimdilik sadece gündüzleri Cherished Hearts'ı ziyaret edecek. Her akşam siz ikiniz okuldan döndüğünüzde eve gelecek ve bizimle birlikte evde uyuyacak."

"Parlak Başlangıçlar'dan eve döndüğümüzde mi demek istiyorsun?" Bu sözleri söylerken boğazımda bir yumru hissettiğimi söyleyerek sordum.

Annem başını salladı ve benimle Bonnie'nin arasına baktı. "Siz ikiniz bugünlerde bana oldukça büyümüş görünüyorsunuz. Sage, düşünüyordum da belki Bonnie'ye sen bakabilirsin. İşim bitince büyükbabamı alırım. Siz ikiniz için artık Parlak Başlangıçlar yok."

Büyükbaba bir şey eklemek ister gibi ağzını açtı ama gözleri parlıyordu ve tek kelime etmeden başını sallayıp kocaman gülümsedi.

"Ah, anne. Oh, evet," dedi Bonnie ve iki gündür ilk kez kolumu bırakarak büyükbabama sarılabildi.

Boğazımdaki o koca yumruyu yuttum ve birdenbire Casus Harriet'in "*Hayat çok tuhaf*" dediğini düşünerek gururlandım, korktum ve şaşırdım.

İlk okuduğumda bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamamıştım.

Ama Şimdi yaptım.

Hastanede geçirdiğim iki gün boyunca kollarım ve ellerimdeki hislerin bir kısmı geri gelmişti.

Eğer gerçekten çaba sarf edersem, mavi kapaklı hastane su sürahisini bir yudum almak için dudaklarıma doğru kaldırabilirdim. Ama şu ana kadar göbek deliğimin altını pek hissedemiyordum. Kendi başıma işeyemiyordum. Bacaklarımı ya da ayaklarımı bir santimden fazla hareket ettiremiyordum. Kontrplaktaki açıklıktan aşağıya düşen ağır, ıslak kirin -ve devasa bir batarya olduğu anlaşılan şeyin- etkisiyle en kötü darbeyi almıştım. Hâlâ hastane çarşaflarının altındaki bedenime bakmaya korkuyor, hemşire ne zaman bandajlarımı değiştirmeye gelse gözlerimi kaçıırıyordum.

Çarpmanın etkisiyle L1 *omurum* kırılmıştı, "*Torasik ve lomber bölgeler arasında kritik bir bağlantı noktası*," demişti uzman, ki bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunu sadece Lisa yazdığı için hatırlıyordum ve eve gelir gelmez Google'da araştırmayı planladığını biliyordum. "Bunu çözeceğiz Jess," demişti bir düzineden fazla kez.

Mahkeme öncesi duruşmamdan hemen önce neredeyse aynı şeyi söylediğini hatırladım. Bu beni daha önce kızdırabilirdi - kız kardeşimin iyimser olmaya çalışması ve beni bir kez daha hayatımdaki çöküşten kurtarmak için araya girmesi. Ama bunun yerine, sadece minnettar hissettim. Ve sevildiğimi. Ve sanki bu sefer her şey farklı olacakmış gibi.

Dün ziyarete geldiğinde, Sophie'nin bana ve otobüsteki çocuklara olanlarla ilgili pek çok soru sorduğunu söyledi. İyi olup olmadığımı da sormuş.

Bu küçük ama önemli jest için de sevildiğimi hissetmeye karar verdim.

Doktor, alt omurgamdaki şişlik azaldığında ve hasarlı sinirler iyileştiğinde duyu ve hareketi yeniden kazanma şansımın oldukça yüksek olduğunu söyledi. "Spinal şok" denen bir şeyden, yaralanmanın yarattığı travmaya bağlı geçici bir felçten bahsetti. Bu noktada her şey beklemeye bağlıydı.

Özenle ifade ettiği iyimserliği arasındaki karanlık olasılıkları okumak yerine, kendimi umudun içine bıraktım, ayaklarımın tabanında yeniden bir karıncalanma hissettiğimi, fizik tedavi için kendimi sürüklemek için bir yürüteçin lastik saplarını kavradığımı, kendi başıma yeniden adım attığımı hayal ettim.

Gözlerimi kapatıp umutlarımı geleceğe yansıtmaya çalışmadığım zamanlarda, zamanımı daha az sağlıklı bir şekilde kullanıyordum - beceriksiz parmaklarımla telefonumda geziniyordum. Polis, kaçırılma olayıyla bir ilgim olmadığını doğruladıktan sonra, soruşturma için gerekli olmayacağından telefonu delil olarak bana iade etme nezaketini göstermişti. Dürüst olmak gerekirse, yapacak başka bir şeyim de yoktu.

Başta sadece çocukların iyi olduğundan emin olmak istedim. Ve iyiydiler. Her bir çocuk sadece küçük yaralanmalar, susuzluk ve yorgunlukla hayatta kalmıştı. Birkaçı şu anda benimle birlikte aynı hastanedeydi.

FBI ve polis nihayet gömülü sığınağa ulaştığında herkesin kan oksijen seviyesi tehlikeli derecede düşüktü ve bulmacanın parçaları tam olarak yerine oturmasaydı ölüme dakikalar kaldığını anlatan bir sürü manşet vardı. O makaleleri tekrar tekrar okudum ve Sage'in kararlı kazısını, Bonnie ve diğer çocukların yatakları ve kovayı tutuşunu düşündükçe tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Sage'in yardım için koşmasını ve polise bildiği her şeyi anlatmasını. Sheena Halverson tarafından gönderilen polislerin çoktan yakınlarda oluşunu. Kaçıranlardan birinin sonunda vicdanının sesini dinlemesi ve ekskavatörü çekerek bizi tam zamanında dışarı çıkarması.

Bu sabahın manşeti - sadece yirmi dakika önce tüm büyük haber sitelerinde yayınlanmıştı - yirmi yaşındaki Andy McQuain'i bulduklarını ve tutukladıklarını söylüyordu. "Rolex "i bir adamla rehin vermeye çalışmıştı.

Boise'in hemen dışındaki üst düzey bir satıcıda ayırt edici kırık toka ve pahalı saatlere aşına olan herkes için sahte marka.

FBI zaten bir adım öndeydi, Andy'nin fotoğrafını ve saatin örnek bir resmini Idaho eyaletindeki her satıcıyla, rehin dükkanı sahibiyle ve saat komisyoncusuyla paylaşmıştı.

Dükkân sahibi, adam dükkâna adını atar atmaz polisi aramış. Adam kaçmaya çalıştığında polis köpeklerinden biri peşine düşmüş ve videoya kaydedilen bir kovalamacaya yol açmış. Yani adam sadece adam kaçırmaya, darp ve ağırlaştırıcı sebeplerle cinayete teşebbüs suçlarından hapisteye değildi -ki bu suçlar Idaho'da idam cezasına çarptırılabilir- aynı zamanda rehinci dükkanının dışında köpekten kaçmaya çalışırken çekilen acınası videosu viral olmuş ve YouTube'da en çok izlenen video haline gelmişti.

Dışarıdaki büyük haber kaynakları hikayeyi her yönüyle ele alıyordu. Ve Andy McQuain artık hiç şüphesiz Amerika'nın en nefret edilen adamıydı. O kadar ki, hapishanede geçirdiği ilk gece kendi güvenliği için onu hücre hapsine almak zorunda kalmışlardı.

Bunu okumak beni çok uzun süre gülümsetmeye yetti. Kendimi yeniden üçüncü tekil şahıs olarak okumak da tuhaftı.

Artık geçmişimle ilgili hiçbir sır yoktu. Önceki duruşmamın basında yer almasını unutturacak şekilde bir gecede internet ünlüsü olmuşum. Ve bu kez, sabıka fotoğrafım ve Gary'nin karakterim hakkındaki sert yorumları makalelerin odak noktası değildi. En azından kurtarma sonrası çıkan haberlerde. Bir süre sonra baş şüpheli olduğumu öğrendim.

Bazı insanlar, içinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında çocukları sakın ve güvende tuttuğum için bir aziz olduğumu düşünüyordu. Diğerleri ise Bright Beginnings'i yanlış yönlendirdiğim ve eyalet dışı geçmiş kontrolünü atlatmak için kızlık soyadımı kullandığımı için öfkeliydi. Bazıları da cezamla ilgili eski makaleleri bulup çıkardı ve Utah'ta kısa süre önce kovulan savcıyla ve kısa süre önce kapalı kapılar ardında yarım yamalak anlaşmalar yaptığı ve müvekkillerine adil olmayan savunma anlaşmaları yapmaları için baskı uyguladığı için lisansını kaybetmiş bir savunma avukatıyla ilişkilendirdi. O benim avukatımdı.

Asla hapse girmemem gerektiğini söylüyorlardı. Nefsi müdafaa durumunun tartışılabilir olduğunu.

"Bayan Jessa'yı Kurtarın" adında bir Facebook grubu açılmıştı. Şimdiden beş farklı avukattan mahkûmiyet kararımı bozmam için bana yardımcı olmayı teklif eden telefonlar aldım.

İlgi ve yardım teklifleri biraz bunaltıcıydı. Henüz hiçbir hukuk firmasını geri aramamıştım. Ancak, bunalmışlığın altında, umut kırıntıları hissediyordum.

Yüzümü buruşturarak dikkatimi telefonumu düşürmeden komodinin üzerine kaldırmaya verdim. Sonra derin bir nefes aldım ve dün öğleden beri orada duran, ön yüzünde adımın yazılı olduğu açılmamış zarfı kavradım.

Notun kimden geldiğini zaten biliyordum; notu bana getiren hemşire söylemişti. Sheena Halverson, Sage ve Bonnie'nin annesi. Ancak bu notu okumanın, fotoğrafımı ve hayat hikayemi görmekten ve "Bayan Jessa'yı Kurtarın" Facebook grubundaki bunaltıcı yorumlardan daha savunmasız hissetmeme neden olacağından korkuyordum.

Kaçıncı kez korkup kaçmama fırsat vermeden, merhametle mühürlenmemiş zarfın kapağını karıştırdım, katlanmış tek bir kâğıdı kucağıma çektim ve okumaya başladım.

*Sevgili Jessa,
Kızlarım son iki gün içinde sayamayacağım kadar çok kez senin adını söylediler.*

Saat neredeyse gecenin ikisi ve ben bu notu kafamda defalarca yazdım ve yeniden yazdım. Bebeklerimi elinden geldiğince korurken, senin hakkında en kötüsünü hayal ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu söylemek için. Sana Oregon Sahili'nde okyanusa sürüklenen kırmızı kapüşonlu bir çocuk ve çocuğunu kurtarmak için kendini yok edecekmiş gibi görünen bir şeye doğru yüzen anne hakkında bir hikaye anlatmak için. Ve en önemlisi de size tüm kalbimle teşekkür etmek için.

"Tak, tak!" diye boğuk bir ses geldi kapının dışından ve irkilerek başımı mektuptan kaldırdım.

Kaskatı kesilmiş parmaklarım notu yere düşürürken irkildim ve gözyaşlarımı elimden geldiğince silmek için çenemi hastane önlüğüme dayadım. "İçeri gel!"

Kapı ardına kadar açıldı ve Lisa'nın gülümseyen yüzü ortaya çıktı.

"Bu kadar erken olduğu için özür dilerim," dedi. "Ama biri seni okuldan önce görmek istedi, ben de acele etsek iyi olur diye düşündüm."

Daha kısa, daha ince bir figür, açık kapı aralığına doğru birkaç santim ilerledi.

Soph. *Benim* Soph'um.

Hastane odası eriyip gitmişti ve tek görebildiğim oydu. Artık bebek olmayan bebeğim. Kollarındaki çilleri gösteren dantelli mor bir gömlek giymişti. Sarı şortu yepyeni görünüyordu. Saçları alçak bir at kuyruğu ve kakülle şekillendirilmişti. Çenem titredi ama bir serap gibi aniden kaybolmasından korktuğum için gözümü kırpmaya cesaret edemedim.

"Merhaba," dedi utangaç bir sesle, hastane yatağında yattığım yerde beni incelerken pembe yanakları daha da pembeleşmişti.

"Merhaba," diye cevap vermeyi başardım, daha fazlasını söylersem her an hıçkırıklara boğularak onu korkutup kaçıracağımdan korkuyordum.

Sophie bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha, ta ki birkaç adım ötemize gelene kadar. Kapıda bir hemşireyle konuşuyormuş gibi yapan Lisa'ya baktı, yüzü ve omuzları hafifçe bizden yana dönüktü. Ama ceketinin hafifçe sallanmasından onun da ağladığını görebiliyordum.

Eğer bu bir film olsaydı, üç yıl sonra ilk kez bana anne der, koşarak yanıma gelir, kollarını boynuma dolar ve beni sevdiğini söylerdi.

O zaman ona, o sığınaktayken tekrar görmeyi umduğum tek şeyin o olduğunu söyledim.

Bunun yerine, yavru bir kuşu ürkütmemeye çalışır gibi dikkatlice, titreyen bir elle hastane yatağımın yanındaki sandalyeyi işaret ettim. "İstersen oraya oturabilirsin?"

Ve gözlerimin önünde gerçekleşen küçük bir mucizeyi izler gibi, dudaklarının köşeleri yukarı kalktı ve başını salladı, sonra yanıma oturdu.

Ve bu fazlasıyla yeterliydi.

Psst! Yeni kitabım *Forget You Saw Her*'ün ilk bölümünü okumak için [buraya tıklayın](#). En çok satan kitabım *Andrea'ya Sor*'un bağımsız bir önsözü!

YAZARIN NOTU

Diğer pek çok romanım gibi *Sessiz Kızlar* da gerçek olaylardan esinlenerek yazıldı: 1976'daki Chowchilla kaçırma olayında üç adam bir okul otobüsünü kaçırmak için yirmi altı çocuğu ve otobüs şoförünü kaçırmıştı. En büyüğü on dört yaşındaydı. En küçüğü ise sadece beş yaşındaydı.

Such Quiet Girls'e benzer şekilde, fidyeciler çocukları diri diri yatak, yiyecek ve suyla hazırladıkları bir kamyon dorsesine gömdüler. On dört yaşındaki Michael Marshall, otobüs şoförü Ed Ray ile birlikte kaçma mücadelesi verdi. Onların cesareti ve metaneti sayesinde yirmi altı çocuğun tamamı kurtuldu ve ailelerine kavuştu. Chowchilla'da Ed Ray'in doğum günü olan 26 Şubat halen Edward Ray Günü olarak kutlanmaktadır.

Bu kitaba ilham veren gerçek hikaye hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, CNN'in *Chowchilla* belgeselini şiddetle tavsiye ederim. *Sessiz Kızlar*'ın kurgu olduğunu yinelemenin önemli olduğunu düşünüyorum. Chowchilla kâbusundan kurtulan ve birçoğu bugün hayatta olan gerçek insanlar kendi hikâyelerini yaşamışlardır.

Bu hikayenin bir parçası olarak Alzheimer'ı da dahil ettiğime kısaca değinmek istiyorum. Büyükbabam Max (en küçük oğlumun adaşıdır) 2004 yılında Alzheimer'dan öldü. Harika bir insandı ve onunla ilgili pek çok anım var. Teşhis konulmadan önce bu hastalık hakkında çok fazla bilgim yoktu ve daha sonra öğrendiklerimin çoğu, taşıdığım birçok klişeyle çelişiyordu. Birçok tıbbi tanıda olduğu gibi, her durumun ve bireyin kendine özgü olduğunu yinelemek istiyorum. Sheena'nın babası Alzheimer hastası bir bireyin sadece bir temsilidir ve Sheena da sevdiği Alzheimer hastası olan bir bireyin sadece bir temsilidir.

Bu kitabı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Tamamen tarafsızım, ancak dünyadaki en iyi okuyuculara sahip olduğumdan eminim.

-Noelle

TEŞEKKÜRLER

Okunmaya değer hiçbir kitap tek başına yazılmaz ve bu kitap da Yol boyunca bana destek olan, meydan okuyan ve ilham veren inanılmaz insanlar olmadan var olamazdım.

Öncelikle Deborah J Ledford'a kusursuz editörlüğü, keskin bakışı ve sarsılmaz desteği için en derin şükranlarımı sunarım. Sizin Bu hikayeyi olabilecek en iyi hale getirmek için gösterdiğiniz özveri olağanüstü. Patti Geesey, keskin redaksiyon becerileriniz ve ayrıntılara gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim; size sonsuz minnettarım.

Steph Nelson'a, Caleb Stephens'a ve Faith Gardner'a, parlak gerilim romanı arkadaşlarım ve ses tahtalarım, bunu hayal bile edemiyorum

Sensiz bir yolculuk. İçgörünüz, cesaretlendirmeniz ve benimle karanlık ve çarpık olanları konuşmaya istekli olmanız paha biçilmezdi.

Simon Maverick'ten Jason Pinter'a yürekten teşekkürler. Bu hikâyeye ve bir yazar olarak bana olan inancınız bir hediyeydi. Ve Ezra ve Ethan Ellenberg'e, inanılmaz menajerlerime, bana destek oldukları için teşekkür ederim.

Çalışmalarımın ateşli savunucuları ve gerçek inananları. Rehberliğiniz ve desteğiniz büyük fark yarattı.

Sadece romanlarımın şampiyonları değil, aynı zamanda dostlarım da olan inanılmaz Bookstagrammer'lara, Booktoker'lara, blog yazarlarına ve kitapseverlere coşkunuz, nezaketiniz ve bunun gibi hikayeleri yaydığınız için teşekkür ederim.

Dan Blewitt, Lisa Regan, Brett Mitchell Kent, Jacob Robarts, Lisa Hunter ve Anna Gamel'e -erken okuyucular, tavsiye verenler, amigolar ve gerçek arkadaşlar- özel olarak teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz ve Teşvik, bu hikayenin gurur duyduğum bir şeye dönüşmesine yardımcı oldu.

Ve son olarak, kocam, en iyi arkadaşım ve en büyük destekçim Nate Ihli'ye - bunların hiçbirisi sensiz mümkün olmazdı. Her zaman yanımda olduğun, kendimden şüphe ettiğimde bana inandığın ve bu çılgın yolculuğu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

Bu kitap benim olduğu kadar sizindir de.
Minnettarlığımla,

-Noelle

YAZAR HAKKINDA^[OBJ]

Noelle kocası, iki oğlu ve iki kedisiyle birlikte Idaho'da yaşıyor. Bir sonraki gerilim filmini planlamadığı zamanlarda, gerçek suç belgeselleriyle kendini korkutuyor ya da dağ eteklerinde (güvenilir biber spreyiyle) patika gezintisine çıkıyor.

Böyle Sessiz Kızlar, Noelle'in yedinci gerilim-gerilim romanıdır. Onu Instagram'da bulabilirsiniz @noelleihliauthor

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

